

GIẢI THOẠI
TÌNH YÊU

*Kudoh
Porsphone*

Illustrated by Zekia Wang
rof idy.08
Summer 2007

Edit: Yun Haku

Tác phẩm: Giai thoại tình yêu Hades – Persephone

Tác giả: Tứ Nguyệt Thiên Đường

Xi-poi TTV: 3S, HE, Nam 9 lãnh khốc, chung tình - nữ 9 đáng yêu, hơi trẻ con, chưa chín chắn, có nhiều chi tiết vô lý.

Nguồn: Nguyệt Nguyệt Bờ Nhóc

<http://gauvanguyet.wordpress.com/>

Edit: Dương Tử Nguyệt aka Yun Haku

Beta: Susu

Tiến độ: Hoàn

Ngày poste: 15.12.13

Ngày hoàn: 30.01.14

Ebook: Thị Phi

Nguồn ebook: STENT

Ebook được làm với mục đích phi lợi nhuận, chưa được sự đồng ý của editor

GIẢI THOẠI
TÌNH YÊU

*Hades
&
Persephone*

illustrated by Zelda Wang
rof idv st
Summer 2007

Edit: Yun Haku

Mở đầu:

Chương 1: Xuyên qua vào buổi trưa yên tĩnh

Chương 2: Cô gái giống linh hồn (1)

Chương 3: Cô gái giống linh hồn [2]

Chương 4: Gặp nạn tại sông Acheron [1]

Chương 5: Hecate [1]

Chương 6: Hường thụ

Chương 7: Lần đầu gặp Hades

Chương 8: Cây Lăng Quên

Chương 9: Diana [1]

Chương 10: Hecate thuyết phục

Chương 11: Văn Nhã Lệ vô tâm

Chương 12: Gặp lại Hades

Chương 13: Rung động

Chương 14: Tử thần và Ngủ thần

Chương 15: Dự cảm xấu

Chương 16: Phiền não của Hades

Chương 17: Persephone trở thành nguyên nhân của mọi việc

Chương 18: Quyết định của Hades

Chương 19: Quyết định của Persephone

Chương 20: Ôn nhu triền miên (16+)

Chương 21: Hades cự tuyệt

Chương 22: Chống đối

Chương 23: Về nhà

Chương 24: Demeter

Chương 25: Phân vân

Chương 26: Hades đột ngột xuất hiện

Chương 27: Hades bị đánh

Chương 28: Mẫu thần khuyến bảo

Chương 29: Hermes lạnh lùng

[Chương 30: Lần đầu đến đỉnh Olympus](#)

[Chương 31: Xin Hera chúc phúc \[1\]](#)

[Chương 32: Xin Hera chúc phúc \[2\]](#)

[Chương 33: Tình yêu của Apollo](#)

[Chương 34: Tránh né Apollo](#)

[Chương 35: Poseidon và Amphitrite](#)

[Chương 36: Bữa tiệc chết tiệt](#)

[Chương 37: Khiêu khích của Minthe \[1\] kiêu ngạo](#)

[Chương 38: Ánh mắt sắc bén](#)

[Chương 39: Bị Ares làm nhục](#)

[Chương 40: Tuyệt vọng](#)

[Chương 41: Hades tức giận](#)

[Chương 42: Giải thích](#)

[Chương 43: Trở về địa ngục](#)

[Chương 44: Bàn luận về hôn lễ](#)

[Chương 45: Trước hôn lễ](#)

[Chương 46: Hôn lễ](#)

[Chương 47: Người đến ngoài ý muốn](#)

[Chương 48: Dự cảm khó hiểu](#)

[Chương 49: Cuộc sống của hoàng hậu](#)

[Chương 50: Suy nghĩ ở khu vườn Lãng Quên](#)

[Chương 51: Cãi nhau](#)

[Chương 52: Nhiệt độ thấp ở địa ngục](#)

[Chương 53: Mạnh miệng](#)

[Chương 54: Themis \[1\] tức giận](#)

[Chương 55: Nguyên do bị ném](#)

[Chương 56: Làm bạn](#)

[Chương 57: Titan](#)

[Chương 58: Lời xin lỗi muộn](#)

[Chương 59: Giọng hát ở khu vườn Elysium](#)

[Chương 60: Lời thỉnh cầu của Orpheus](#)

[Chương 61: Tâm sự](#)

[Chương 62: Theseus \[1\] bị điên](#)
[Chương 63: Hercules khiêu chiến](#)
[Chương 64: Hades bị thương](#)
[Chương 65: Đến đỉnh Olympus](#)
[Chương 66: Khuyên bảo Hades](#)
[Chương 67: Phân biệt](#)
[Chương 68: Vợ của Hypnus](#)
[Chương 69: Thân phận thật của hoàng hậu biển cả](#)
[Chương 70: Trở thành bạn của Amphitrite \(1\)](#)
[Chương 71: Trở thành bạn của Amphitrite \(2\)](#)
[Chương 72: Hạnh phúc ngắn ngủi](#)
[Chương 74: Bị thương kéo dài](#)
[Chương 75: Hades mất trí nhớ](#)
[Chương 76: Cá cược](#)
[Chương 77: Va chạm](#)
[Chương 78: Tan nát cõi lòng \(17+\)](#)
[Chương 79: Minthe kiêu ngạo](#)
[Chương 80: Đánh](#)
[Chương 81: Địa ngục](#)
[Chương 82: Người hầu của Minthe](#)
[Chương 83: Minthe chết](#)
[Chương 84: Nơi tận cùng của địa ngục](#)
[Chương 85: Kẻ thao túng đằng sau](#)
[Chương 86: Quyết chiến](#)
[Chương 87: Lời nói dối của Hades](#)
[Chương 88: Món quà bất ngờ](#)
[Chương 89: Cái ôm trong đêm](#)
[Chương 90: Lời thú nhận](#)
[Chương 91: Trở về](#)
[Ngoại truyện 1: Cái gương](#)
[Ngoại truyện 2: Dòng chữ](#)
[Lời kết](#)

Mở đầu:

Đây là câu chuyện về vị thần cai quản địa ngục [1] thần bí, lạnh lùng, trang nghiêm trong thần thoại Hy Lạp. Tương truyền hắn là vị nam thần chuyên tình [2], hay cùng nữ thần tình yêu Aphrodite trêu đùa, lại đi bắt con gái của nữ thần nông nghiệp – Persephone, bắt ép nàng trở thành vợ của mình.

Do tác động từ mẹ của mình, Văn Nhã Lệ thích nhất là câu chuyện cổ – Thần thoại Hi Lạp. Cô thích những câu chuyện thần thoại nhưng không hề nghĩ đến khi cô xuyên qua lại xuyên đúng người mà cô thích nhất – vợ của Hades – Persephone.

Đây là trò đùa của ông trời với cô sao? Đáng chết!

[1] Trong bản cv là “Minh vương” nhưng tôi để thành “Vị thần cai quản địa ngục” cho thuần Việt cũng như phù hợp với phong cách của Hi Lạp.

[2] chuyên tình: theo tôi biết là chỉ yêu một người.

Chương 1: Xuyên qua vào buổi trưa yên tĩnh

Văn Nhã Lệ... Haha, vừa nghe đến cái tên này, mọi người có phải sẽ nghĩ đến Vương phi châu Á của Đan Mạch – Văn Nhã Lệ [1]? Nếu bạn nghĩ như vậy thì sai trăm phần trăm rồi, Văn Nhã Lệ này chỉ là một học sinh trung học bình thường, hiện tại mười bảy tuổi, đang chuẩn bị thi vào trường cao đẳng.

Thật sự học hành không phải là sở trường của cô, cô chỉ thích thiên mã hành không ảo tượng [2], đó mới là sở trường của cô, nhưng cái sở trường này chỉ có ích với mẹ của cô – Văn Thư Mẫn, một giáo sư chuyên nghiên cứu lịch sử văn minh phương Tây. Bà rất được, tuy không phải là loại người xinh đẹp như hoa, nhưng cũng có một chút khí chất, có nội hàm gần bằng một nữ hoàng cao quý. Có điều đừng ai bị vẻ ngoài của bà mê hoặc, bà thật ra là một phụ nữ mơ mộng, thường xuyên tạo ra những chuyện tình mà người thường không nghĩ đến.

Ví dụ như trong buổi chiều nắng ấm áp, mẹ cô đột nhiên nổi hứng đòi làm cơm chiều thay cô, Văn Nhã Lệ không cách nào cự tuyệt sự nhiệt tình như lửa của bà, đành phải để cho bà vung dao lên cái thớt gỗ xinh đẹp, còn mình ở bên cạnh lo lắng đủ điều. Thật sự là, thảm kịch lần trước đã được lặp lại, chỉ nghe một tiếng hét, còn cái dao thì văng lên không trung, con dao văng theo đường cong parabol tuyệt đẹp, không lâu sau nó xuất hiện trong tay bà. Văn Nhã Lệ há miệng nhìn động tác kia của bà. Sau ba giây mới giật mình tỉnh dậy trong sự kinh ngạc, sau lưng ướt đẫm một khoảng.

“Mẹ điên rồi sao? Thế nào lại dùng tay bắt lấy dao?” Cô không kiềm được tức giận hét lên.

Mẹ cô mở to đôi mắt làm vạ người mê, vẻ mặt mê mang nhìn con gái, giống như không hiểu tại sao con mình lại tức giận như thế, sau đó bà nhỏ giọng nói lý do.

“Vì mẹ sợ dao đâm xuống làm chân mình bị thương”

Văn Nhã Lệ lúc này thật sự muốn đoạt cái dao trong tay mình để cắt cổ ngay lập tức! Thiên tài! Mẹ sợ dao làm chân bị thương mà không sợ dao

làm tay bị thương hả?

Câu chuyện như vậy còn rất nhiều, Văn Nhã Lệ thật sự không kể hết. Nhưng mà cô vẫn luôn yêu mẹ mình, bởi vì bà một mình nuôi lớn cô. Bởi vậy cô mới mang họ Văn của mẹ, cô không có ba. Về mặt đó tuy có chút đau lòng nhưng mà cô vẫn cảm thấy bình thường, không vì việc không có ba ở bên cạnh mà trở thành vấn đề lớn, cô khỏe mạnh, vui vẻ lớn lên. Tuy cô còn có điểm không hiểu nhưng mẹ không nhắc thì cô cũng không hỏi đến chuyện của ba.

Giống như ba chỉ có nghĩa vụ cung cấp tinh trùng mà thôi, cô không có chút hoài niệm hay oán hận người đàn ông đó. Mỗi khi cô muốn hỏi mẹ về ba thì bà đều nhìn cô với ánh mắt phức tạp rồi nói quanh co. Quên đi, cô cũng không quan tâm lắm, cô không rảnh đến mức quan tâm một người không có chút quan tâm, thương yêu gì mình. Cuộc sống của con người trên thế giới này, có ai không có chuyện khó nói? Nên có những chuyện không nên nói ra, chỉ khiến mọi người không vui. Bởi vậy, Văn Nhã Lệ hiểu chuyện không đề cập đến, trong lòng vui vẻ cùng mẹ sống một cuộc sống chỉ có hai người.

Hôm nay cũng giống như tất cả các buổi trưa chủ nhật, Văn Nhã Lệ nằm ườn trên ghế sofa, cầm quyển sách đã được cô đọc qua hàng trăm ngàn lần [Những bí ẩn của thế giới chưa giải thích được] lên đọc.

Cái này đều là do mẹ cô ảnh hưởng, từ khi cô biết chữ cho đến nay đều tiếp xúc với những quyển sách liên quan đến văn minh phương Tây hoặc là những câu chuyện lịch sử của phương Tây. Ví dụ như Lịch sử Babylon, Văn minh Potamia, Kim tự tháp của Ai Cập,... Có những lúc Văn Nhã Lệ ảo tưởng mình xuyên đến thế giới đó để có thể tận mắt chứng kiến những văn minh bí ẩn mà con người hiện đại chưa thể tìm ra do chưa được quét khởi hoặc bị hủy diệt do chiến tranh. Loại suy nghĩ này xuất hiện nhiều lúc cô mới lên cơ sở, khi ấy đang trào lưu tiểu thuyết xuyên không, tuy nhiên các tiểu thuyết xuyên không đều nói đến tình yêu khiến người người ghen tị chứ không có đề cập đến văn minh cổ xưa. Tuy nhiên cũng không quan trọng lắm, cô cũng như bao thiếu nữ khác, mê mẩn trong các câu văn tiểu thuyết hồng phấn. Bởi vì các tình yêu khắc cốt ghi tâm khiến người người ngưỡng mộ không phải là thứ mà các cô gái đều mơ mộng muốn có đó sao?

Hì hì, tự bản thân cô khinh bỉ mình một chút, không chịu học kiến thức mà ngày nào cứ nghĩ đến việc “cưa” các anh chàng đẹp trai trong mộng.

Trở lại chuyện chính, bộ sách mà cô yêu thích nhất chính là [Thần thoại Hy Lạp], cô thích không phải chỉ có chuyện tình cảm nam nữ mà còn vì hàng ngàn câu chuyện cũ liên quan đến huyết thống, cũng như ân oán cá nhân, tính cách của các vị thần. Trong đó cô thích nhất là câu chuyện về vị thần cai quản địa ngục, nhất là việc ngài cướp đoạt con gái của nữ thần nông nghiệp. Lúc cô đọc câu chuyện này là lúc cô đang ở tuổi mộng mơ nên làm sao chịu được tình yêu mãnh liệt của vị thần cai quản địa ngục cơ chứ. Thậm chí có đoạn thời gian ngày nào cô cũng ảo tưởng về thần Hades, đơn giản vì ngài có thể thỏa mãn khát vọng sở hữu một người đàn ông lý tưởng của mình – điềm tĩnh và bình thản, chuyên tình, thần bí. Ngài là mẫu đàn ông mà bất kỳ cô gái nào cũng mong muốn. Tuy nhiên, ảo tưởng kia cũng có giới hạn, dù sao cuộc sống thật sự không có khả năng xuyên qua như vậy, huống chi là việc xuyên vào sách sử do con người tạo ra? Chuyện đó tuyệt đối không có khả năng, tuyệt đối không...

“Bảo bối, Galileo là người nước nào vậy?” Văn Thư Mẫn ngẩng đầu hỏi con gái.

“Sao mẹ hỏi cái này?” Văn Nhã Lệ nhìn quyển sách, che dấu suy nghĩ mộng tưởng của mình.

“Hôm nay sắp giao cho mẹ viết về một câu chuyện hài liên quan đến thiên văn học, mẹ nghĩ đến Galileo”

“Ừm... Galileo...” Văn Nhã Lệ cũng không biết hẳn là người nước nào. Thầy ơi, em thật sự xin lỗi thầy, công dạy dỗ bao nhiêu năm qua đều biến mất sạch rồi. Cô thè lưỡi trong lòng, sau đó đột nhiên nhớ đến một sự kiện.

“Galileo kia không phải là cái người làm thí nghiệm ở tháp Pizza/Pisa gì đó chứ?”

“Chắc là thế” Văn Thư Mẫn nhúc đầu, không hiểu nguyên do con gái nhắc đến chuyện này.

“Tháp Pizza/Pisa ở đâu nhỉ?” Văn Nhã Lệ lại lật một trang sách.

“Italy.” Văn Thư Mẫn đáp.

“Đúng rồi, vậy Galileo chính là người Ý” Văn Nhã Lê đắc ý ngẩng đầu nói.

“Ồ, Italy” Văn Thư Mẫn lại vùi đầu trong giấy tờ, sau đó lại ngẩng đầu “Nếu hấn ở tháp Pizza/Pisa làm thí nghiệm thì nhà hấn ở chỗ nào?”

“Mẹ cho rằng Galileo là người bình thường sao?”

“Cũng đúng” Bà lại lần nữa vùi đầu trong đống giấy tờ.

Văn Nhã Lê thờ dãi lắc đầu tiếp tục đọc sách.

Câu chữ trong sách đột nhiên mơ hồ không rõ, cô xoa mắt, nhưng câu chữ vẫn như trước, xuất hiện một tầng sương che lại, bên tai cô lại xuất hiện âm thanh, nghi hoặc ngẩng đầu, cô kinh ngạc phát hiện bản thân rời khỏi thân thể của mình!

“Cái quái gì thế này? Linh hồn thoát khỏi cơ thể sao? Đùa đấy à? Sao lại có thể xảy ra chuyện này? Tôi còn chưa có yêu đương gì nha! Tôi còn muốn sống, còn muốn ở cạnh mẹ yêu...” Văn Nhã Lê hét lên, nhưng lại phát hiện giọng của cô bị hấp thu đi, không phát ra tiếng.

Cô chỉ có thể bắt lực nhìn mình giống như đang ngủ ở trên sofa, mà mẹ của cô thì đang ngồi viết luận văn, giống như không xảy ra chuyện gì. Lúc này, tại buổi trưa yên tĩnh, linh hồn Văn Nhã Lê liền bay đến một nơi mà cô không biết tên...

Mông mông lung lung, cô cảm nhận được một luồng ánh sáng, luồng ánh sáng kia làm cô không mở mắt được, sau đó cô liền thấy một nơi rất đẹp. Nơi này xuất hiện tất cả các loài hoa, nó đều nở rộ, một mảng màu tím lượn lờ trên không trung giống như sương mù, gió nhẹ thổi qua làm mặt đất phát ra tiếng sần sật. Sau đó một hình bóng nhỏ nhắn xuất hiện trong tầm mắt cô, người đó có mái tóc vàng như ánh mặt trời, mắt màu xanh lam như biển cả, làn da trắng nõn như dương chi, cả người tản ra ánh sáng, mà váy dài trên người cô gái đó được làn gió lay động, bay nhẹ theo hướng gió, mỗi nơi cô đi qua thì những bông hoa liền nở rộ. Cô gái đó giống như nữ thần mùa xuân.

Chúng ta không thể cứu nàng... Vậy thì để nàng chết đi...

Nếu nàng chết thì tất cả đều biến mất... Nhân loại sẽ chết...

Thế giới này sẽ không còn tồn tại nữa...

Là ai? Ai đang nói ở xung quanh cô? Lúc cô chưa kịp thấy rõ hình ảnh xung quanh thì bị một cỗ sức mạnh đánh úp khiến cô ngã xuống một cái động không thấy đáy...

Sau đó cô mất đi cảm giác...

[1] Vương phi Văn Nhã Lệ: là vợ đầu tiên của hoàng tử Joachim – Đan Mạch. Họ cưới nhau vào năm 1995 và ly dị năm 2005. Mọi thông tin chi tiết xin tra bác Gúc Gồ

[2] thiên mã thành không ảo tưởng: mình không hiểu nên để thế, ai hiểu thì pm cho mình nha Cảm ơn ^^~

Chương 2: Cô gái giống linh hồn (1)

Đau đầu muốn chết! Cả người cũng ê ẩm không kém! Cổ họng của cô cũng khát đến chết! Có ai nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra không?

Văn Nhã Lệ mở mắt, đập vào mắt là cảnh tượng mơ hồ.

Trên trần nhà khắc hình cuộn sóng màu đen, bên cạnh là màn sa màu trắng đang tung bay trong gió...

Đây là cung điện ở phương Tây sao? Văn Nhã Lệ nghi hoặc, tay đỡ cái đầu gần như muốn nứt ra, chậm chậm ngồi dậy.

Đây là một cung điện kỳ lạ. Trừ bỏ cái giường cô đang ngồi thì xung quanh đều là phong cách của Hy Lạp. Bây giờ hình như là ban đêm, bởi vì ngoài cây đuốc được đặt trên cây cột thì không có bất cứ ánh sáng nào.

Rốt cuộc đây là địa phương nào? Cô xoa đầu theo bản năng, sau đó giống như bị điện giật, ngây ngốc ngồi bất động. Gặp quỷ! Tóc cô từ khi nào dài thế này? Bởi vì lúc trước thấy tóc dài bất tiện nên cô đã đi cắt cái đầu tóc dài của mình. Vậy mà bây giờ đầu tóc của cô lại dài, không những thế, mái tóc đen đã trở thành màu vàng! Cái quái gì xảy ra thế không biết.

Không lẽ cô xuyên qua rồi sống kí sinh trong thân thể của người khác? Vậy chủ nhân của thân thể này đâu? Cô ấy đi đâu rồi? Tại sao cô lại nhập vào thân thể này mà không phải thân thể khác? Đầu óc Văn Nhã Lệ đặt ra rất nhiều câu hỏi, mà các câu hỏi cứ dồn dập xuất hiện. Cô nghĩ thầm phải nhanh chóng tìm được đáp án. Xốc màn sa lên, ngay lúc cô đặt chân xuống mặt đất thì thấy một vật mà cô không bao giờ nghĩ sẽ thấy – Chó ba đầu! [1]

Đức Mẹ Maria! Cô run người, thiếu chút hét lên. Con chó ba đầu nhìn Văn Nhã Lệ chăm chú, tuy rằng nó không nhe răng trợn mắt với cô, nhưng bộ dạng quái dị của nó thật sự dọa cô nổi lên một tầng da gà.

Đợi chút! Chó ba đầu... Con vật quái dị này cô hình như có ấn tượng, không lẽ nó là...

“Cerberus” Văn Nhã Lệ nhỏ giọng kêu tên con chó, không nghĩ con chó động động, hơn nữa lại vẫy đuôi với cô. Nó thật sự hiểu! Mà Văn Nhã Lệ cũng nhận ra câu nói của mình không phải bằng tiếng Trung mà là một loại tiếng cổ xưa.

Ông trời ơi! Cô nằm lại lên giường. Cô thật sự xuyên qua, nếu cho cô xuyên qua Ai Cập hoặc Babylon thì có thể hiểu, nhưng mà xuyên vào trong thần thoại Hy Lạp có phải hơi quá mức không? Dù là thần thoại Hy Lạp rất được yêu thích nhưng đó chỉ là câu chuyện do người sáng tác mà thôi, sao lại có thể xuyên vào trong này thế không biết >_<

Cái này không phải là mơ! Văn Nhã Lệ bực bội, chuẩn bị ngủ một giấc với hi vọng sau khi tỉnh dậy thì cô đang nằm trên ghế sofa màu đỏ của mình.

Nhưng cái hi vọng đó chưa được thực hiện thì một cô gái xuất hiện phá vỡ ảo tưởng của cô.

Cô gái đó giống như một linh hồn phiêu du bên ngoài vậy. Bởi vì cô mặc áo choàng nên Văn Nhã Lệ không thể thấy khuôn mặt của cô, chỉ có thể thấy trong mắt cô ta xuất hiện một tia tính toán.

“Cô là ai?” Văn Nhã Lệ ngồi dậy, tức giận hỏi.

“Văn Nhã Lệ, cô đang tức giận sao?” Cô gái gọi tên thật của cô, tuy phát âm có chút không tốt, nhưng vẫn nghe ra được cái tên “Văn Nhã Lệ” từ miệng cô ta. Văn Nhã Lệ trừng mắt.

“Là cô đưa tôi đến nơi này? Nếu không cô sẽ không biết tên tôi”

Cô gái gật đầu, cười cười.

“Đúng vậy, là ta mang cô đến nơi này, bởi vì đây là số mệnh của cô”

“Số mệnh? Thật xin lỗi, tôi không có quan niệm về số mệnh, cho nên xin cô đừng tìm tôi để nói cái thứ không có thật đó. Bây giờ tôi muốn trở về nhà” Văn Nhã Lệ bực mình quát cô gái trước mặt.

Cô gái thở dài, không biết từ đâu lấy ra một quả cầu thủy tinh. Bên trong là hình ảnh Văn Thư Mẫn đau lòng nhìn cơ thể tái nhợt của Văn Nhã Lệ,

không, phải nói là thi thể! Mà xung quanh người Văn Nhã Lệ là lửa, đó là hỏa táng!

[1] Chó ba đầu (Cerberus) là con chó săn ba đầu (cũng là biểu tượng) của Hades, Cerberus có ba đầu và đuôi là đầu rắn. Nó là con chó canh giữ địa ngục, và đảm bảo chỉ có linh hồn mới có thể bước vào địa ngục cũng như không cho bất kỳ linh hồn nào trốn khỏi địa ngục để trở lại thế gian.

Chương 3: Cô gái giống linh hồn [2]

“Tôi đã chết sao?” Văn Nhã Lệ ngỡ ngác nhìn hình ảnh trong quả cầu thủy tinh, không nhận được rơi nước mắt. Không, không thể nào, đây nhất định là ảo giác, nếu cô chết thì mẹ cô sẽ thế nào? Bà không có chồng, mà nay con gái duy nhất cũng chết, về sau bà sẽ sống thế nào?

“Tại sao cô lại phải làm như vậy?” Nhìn thân thể mình đang được đưa vào giàn thêu, Văn Nhã Lệ cầm lấy quần áo của cô gái, lắc mạnh cô ta “Mau đưa tôi trở về, đưa tôi về với mẹ”

“Văn Nhã Lệ, cô bình tĩnh lại đi. Ta nói cho cô biết, đây chính là số mệnh! Cô vốn thuộc về nơi này, còn thế giới kia của cô chỉ là ảo tưởng mà thôi” Cô gái nhẹ nhàng nói, trong giọng nói của cô ta không có chút áy náy.

“Cô nói cái gì? Chẳng lẽ cô nói mười bảy năm kia của tôi chỉ là ảo tưởng? Tất cả đều là giả?” Văn Nhã Lệ tức giận hét lớn.

“Có thể nói như thế, cô không có ba phải không? Mà cô cũng chưa từng nghe thấy mẹ mình nhắc đến ông ta, phải không?”

Văn Nhã Lệ lau nước mắt, trừng mắt nhìn cô gái trước mặt mình “Đúng vậy, thì sao?”

“Ta chỉ là làm thoáng tay một chút mà thôi, ta đem linh hồn nguyên bản của cô ứng lên bà ta, mượn thân thể của bà ta sinh hạ cô, cho cô lớn lên. Bây giờ cô đã trở về thì tất cả mọi thứ đều trở lại nguyên trạng. Chờ tang lễ của cô kết thúc, tất cả những ai có quan hệ với cô đều quên đi cô, cả mẹ cô cũng thế”

“Tôi không hiểu cô nói gì” Văn Nhã Lệ thật sự không hiểu cô ta đang nói gì, nếu không phải cô từng tiếp xúc với Internet, hiểu biết về việc xuyên không thì cô nhất định cho rằng mình bị bệnh tâm thần.

Cô gái thở dài, giống như đối với việc Văn Nhã Lệ không hiểu cảm thấy vô lực không biết nói sao.

“Cũng khó trách, cô không có nhớ gì, như vậy ta sẽ nói từ đầu cho cô biết. Cô cũng biết đến Persephone phải không? Hiện tại nghe cái tên này cô có cảm thấy gần gũi không?”

Persephone? Hoàng hậu của địa ngục? Vợ của Hades?

“Sau đó thì sao? Tôi cùng cô ấy có quan hệ gì?” Văn Nhã Lệ áp chế xúc động muốn thét lên, bình tĩnh nhìn cô gái trước mắt mình.

“Cô chính là Persephone”

“Nói bậy” Văn Nhã Lệ tức giận “Cô xem tôi là con hề à? Từ nhỏ tôi đã đọc thần thoại Hy Lạp, cô tưởng tôi không biết đó là câu chuyện do người khác nghĩ ra sao? Nói thật cho tôi, bằng không tôi nhất định cho rằng cô bị bệnh tâm thần”

Nghe lời nói của Văn Nhã Lệ xong, cô gái kia không tức giận, chỉ nhìn cô với ánh mắt thần bí.

“Như vậy ta hỏi cô vài vấn đề. Cô cho Kim Tự Tháp ở Ai Cập do ai thiết kế? Người Maya tại sao lại biến mất? Ở Lop phát hiện sắt vào mấy ngàn năm trước bằng cách gì?”

Văn Nhã Lệ trừng mắt nhìn cô ta á khẩu, không thể trả lời.

“Nhân loại đã đem tất cả mọi thứ đặt ra trong một giới hạn lý thuyết, theo đuổi lý thuyết nên sẽ không bao giờ nhìn đến sự tình thật sự, không cần phủ định chuyện này, bởi vì cô cũng bị những thứ đó che mắt”

“Cô tại sao lại biết nhiều thứ như vậy? Cô là ai?” Văn Nhã Lệ cảm thấy phía sau có cỗ hơi lạnh, cô gái này đang nắm giữ một sức mạnh nào đó.

“Ta ư?” Cô ta cười, nụ cười có điểm thần bí “Cô về sau còn có thể gặp ta, đợi sau khi cô thích ứng được cuộc sống ở nơi này, ta sẽ đến tìm cô, lúc đó ta sẽ trả lời câu hỏi của cô”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ đến, tôi nhất định sẽ tìm được cách rời khỏi nơi này! Cô cứ chờ xem!” Tính cách không chịu thua khiến cho Văn Nhã Lệ nói ra lời nói hùng hồn.

“Nếu gan cô lớn thì cứ thử đi, nhưng để ta nói cho cô biết, bất luận cô làm gì thì kết quả cũng là như nhau”

Cô gái cười thản nhiên, sau đó không tiếng động rời khỏi nơi này.

Cô nghĩ tôi sẽ tin cô sao? Văn Nhã Lệ hừ lạnh một tiếng, từ trên giường nhảy xuống, nhìn xung quanh một cái rồi vội vàng chạy đến cửa lớn cách giường không xa.

Đây là một cái cửa lớn vô cùng, trên mặt khắc hình hoa thủy tiên. Cô dùng hết sức đẩy nó, không lâu sau từ cánh cửa xuất hiện một thế giới hư ảo.

Chương 4: Gặp nạn tại sông Acheron [1]

Đây là một hành lang yên tĩnh. Tuy không biết đi như thế nhưng Văn Nhã Lệ không có cách nào khác, chỉ có thể chạy nhanh theo hành lang, lại gặp một cánh cửa lớn, cô dùng hết sức đẩy ra.

Cảnh tượng trước mắt khiến cô há hốc.

Không lẽ đây thật sự là địa ngục sao? Trước mắt cô là một cảnh tượng mà người tuyệt đối không thể thấy, xung quanh là một màu xám, cảnh tượng vô cùng thê lương, lạnh lẽo.

Mà cách đó không xa có một con sông màu đen, con sông chảy rất nhanh, nhìn xa hơn một chút là một dãy núi, từ nơi này nhìn tới là một màn đêm đen tối mịt mù.

Trời ơi! Cô thật sự đang ở địa ngục! Văn Nhã Lệ bất lực nhìn con đường không ra gì ở dưới chân mình, do dự không biết đi như thế nào. Nếu dựa theo những gì đã đọc ở thần thoại Hy Lạp, trừ bỏ Hades thì không ai có năng lực rời khỏi nơi này. Đây chính là một quốc gia độc lập, chỉ cần là con người thì một khi bước chân đến đây tuyệt đối không thể trở về, mà dù có là thần cũng vậy, mà cô chỉ là một con người bình thường hơn cả bình thường, tuyệt đối không có năng lực rời khỏi nơi này. Bất quả bỏ dở giữa chừng không phải tính cách của cô, mặc kệ có thể rời khỏi hay không, cô phải thử mới biết được.

Hạ quyết tâm, Văn Nhã Lệ thở sâu, hướng về phía dòng sông màu đen đi tới. Nếu cô nhớ không nhầm thì dòng sông này tên là Acheron. Tuy rằng ở địa ngục có rất nhiều dòng sông, nhưng không có dòng sông nào có thể so sánh với dòng sông hùng vĩ này.

Nước sông chảy rất mạnh.

Văn Nhã Lệ đứng thẳng ở bên bờ, bất lực nhìn dòng sông lớn trước mắt, không biết đi qua bằng cách gì. Nếu không có người lái đò Charon [2] thì bằng cái công phu bơi như mèo chết chìm của cô chỉ sợ chưa đi một phần tư sông đã bị dòng chảy mạnh mẽ kia cuốn tới cuối sông rồi. Nhưng mà cô không định từ bỏ ý nghĩ chạy trốn, thứ nhất cô có vài điểm hoài nghi thế

giới này, thứ hai, cô không biết cái dòng sông này có phải ảo giác hay không. Vì vậy cần môi, kéo làn váy, xem con sông đen ngòm giống như dòng suối mà cô từng gặp, chậm rãi bước xuống.

Nước sông lạnh lẽo không có chút ấm áp len vào những ngón chân của cô, cảm giác lạnh lẽo kia khiến lòng người lạnh vô cùng. Hơn nữa cô còn nghe thấy tiếng linh hồn hét lên, thê thảm mà bi thương! Giống như loại thống khổ này chỉ có cô mới có thể nhận được, sau đó cô liền thấy vô số con sóng dâng lên, chúng giống như những cành cây khô cần điên cuồng mắc vào mắt cá chân của cô, liều mạng kéo cô xuống đáy sông.

Văn Nhã Lệ hét lên một tiếng, dùng hết sức chống cự, nhưng thân thể không tự chủ được mà chìm theo dòng nước, ngay lúc cô cảm thấy tuyệt vọng thì một lực kéo kéo cô trở về. Sau đó là một màn đêm tối quét qua, cô bất tỉnh.

Lúc cô tỉnh lại thì trước mắt xuất hiện trần nhà khắc những con sóng màu đen, có điều con chó ba đầu không biết đã đi đâu, bên cạnh cô là một cô gái mặc Peplos [3]. Cô gái có mái tóc màu đen dài, đôi mắt như một dải lụa mỏng, môi nở nụ cười. Cô gái có đôi mắt đẹp đó nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ, giống như không chút lo lắng. Thấy Văn Nhã Lệ tỉnh lại, nụ cười càng thêm tươi tắn.

[1] Sông Acheron (đau khổ, bất hạnh): là một trong năm dòng sông ở địa phủ.

[2] Charon: người lái đò sang sông Acheron, bất cứ linh hồn nào muốn qua sông phải cho ông ta một đồng tiền mà người thân lúc mai táng nhét vào miệng thi thể. Nếu không có một đồng tiền làm phí sang sông thì Charon sẽ không chở, và linh hồn đó chỉ có thể vất vưởng bên bờ sông hoặc ở đáy sông, mãi không siêu kiếp.

[3] Đồ Peplos: đồ của Hy Lạp cũ

Chương 5: Hecate [1]

“Chủ nhân, ngài đã tỉnh?” Cô gái thở một hơi dài, sau đó dịu dàng đỡ Văn Nhã Lệ dậy, đem nàng dựa vào chiếc gối mềm mại. Không hiểu vì sao mà Văn Nhã Lệ có một cảm giác yêu thích với cô gái này. Cô không phải là người gặp ai là yêu thích, tuy cô có nhiều bạn bè, nhưng những người bạn cô có thể thổ lộ tâm tình thì hai, ba người mà thôi. Bởi vậy Văn Nhã Lệ luôn có hướng độc lập, không muốn ỷ vào người khác. Nhưng mà cô gái chỉ mới mười sáu, mười bảy này lại làm cô có cảm giác yêu thích, thật sự hơi kỳ lạ. Chắc là bởi vì hai người tuổi xấp xỉ nhau đi?

“Cô là ai?” Văn Nhã Lệ cảm giác được cái đau từ mắt cá chân truyền đến, nhắc nhở cho cô biết, việc này không phải là ảo giác.

Nghe thấy câu hỏi của cô, trên khuôn mặt dịu dàng của cô gái kia hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Chủ nhân? Chẳng lẽ việc lúc nãy làm cho ngài quên thân sao?” Giọng nói của cô giống như có chút đau lòng.

Nhìn khuôn mặt đau buồn kia, Văn Nhã Lệ cảm thấy áy náy.

“Chắc là vậy. đại khái..” Cô trả lời mơ hồ “Tôi vừa trải qua kinh sợ, thật sự không thể nhớ chuyện cũ trong quá khứ” Văn Nhã Lệ rũ mắt, giả bộ bị mất trí nhớ, thật ra việc cô đang làm là che giấu tâm tình trong lòng. Cô không muốn nói dối, nhưng nhìn khuôn mặt thuần khiết của cô gái kia, thật sự không nghĩ đến việc lừa cô ấy, nhưng vì muốn thông tin từ cô gái đó, cô đành phải dùng biện pháp này.

Quả nhiên, sau khi nghe Văn Nhã Lệ nói xong, khuôn mặt cô gái kia xuất hiện vẻ đau lòng, cô cầm lấy tay Văn Nhã Lệ nghẹn ngào.

“Chủ nhân, thần là Hecate, là người bên cạnh của ngài”

Hecate? Con gái của thần hủy diệt Perses [2] và Asteria [3]? May mắn Văn Nhã Lệ có hiểu biết về thần thoại Hy Lạp, nhưng mà cô gái này là người được người ta gọi là nữ thần của linh hồn, ma pháp và chú ngữ sao?

Bộ dạng của cô ấy rất ngọt ngào, so sánh với hình ảnh tà ác của người khác tạo ra khác xa trăm ngàn vạn dặm. Văn Nhã Lệ kinh ngạc.

Nhìn bộ dạng kinh ngạc của cô, Hecate nghĩ đến vì cô bị mất trí nhớ nên không hiểu lắm, vì vậy giải thích tất cả. Nàng chậm rãi giải thích cho Văn Nhã Lệ hiểu hoàn cảnh trước mắt.

Văn Nhã Lệ, cũng chính là Persephone, con gái của nữ thần Demeter [4], cũng chính là nữ thần mùa xuân. Trong một lần dạo chơi cùng bạn mình là Athena [5] và Artemis [6] thì gặp Hades [7] đang đi tuần tra, cùng lúc đó, nữ thần Aphrodite [8] ở trên không trung, thấy ba cô gái không kết hôn thì khó chịu, vì vậy bảo con trai mình là Eros [9] bắn tên vào Hades, sau đó thì Hades đã cướp Persephone xuống địa ngục.

Nhưng Persephone lại vô cùng sợ hãi thế giới địa ngục này, vì thế cô không ăn cơm, mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, nghĩ Hades sẽ đồng tình thả mình ra, nhưng Hades lại không có động thái gì, vì thế sau sáu ngày, Persephone chịu không nổi, hôn mê. Sau đó lấy cô làm trung tâm, Hecate đi tìm Hades, mà khi cô trở về lại không thấy Persephone ở phòng ngủ, cả cô lẫn Hades chạy đến sông thì thấy Persephone đang chìm xuống đáy sông Acheron, lúc kéo cô lên thì cô lại hôn mê nên Hades đành phải ôm cô về phòng ngủ.

Bây giờ tất cả mọi thứ đều đã được giải bày. Văn Nhã Lệ xuất hiện là lúc Hecate đi tìm Hades, không, chính xác là cô bị đưa đến nơi này, vậy Persephone nguyên bản đâu? Linh hồn của cô ta đâu rồi?

Nhớ lại lời nói của cô gái thần bí kia, Văn Nhã Lệ cô là Persephone, nhưng chuyển sinh không phải cần thời gian sao? Không lẽ chỉ trong nháy mắt, cô có thể thay đổi linh hồn khiến người sống lại lần nữa sao? Đây thật sự là thần tích? Hoặc là, cô thật sự bị trói buộc, nhưng thế thì không thể giải thích được câu chuyện quỷ dị này. Mặc kệ thế nào, bây giờ cô đã trở thành Persephone, nữ thần mùa xuân mất rồi >_<

[1] Hecate (còn được biết đến với tên gọi Chthonia) là nữ thần của phù thủy, của phép thuật, thực vật có độc trong truyền thuyết Hy Lạp. Bà là con gái của thần khổng lồ Perses. Tương truyền, người dân thường dùng đèn thờ của bà để ngăn chặn cơn thịnh nộ của loài ác quỷ và các linh hồn trong truyền thuyết.

[2] Thần hủy diệt Perses là con trai của Titan anh chị em, Crius và Eurybia . Ông được mô tả là thần Titan hủy diệt trong thần thoại. Ông đã kết hôn với Asteria , anh em họ của mình, con gái của Titans Phoebe và Coeus .

[3] Asteria là con gái của Coeus và Phoebe và em gái của Leto . Theo Hesiod , bởi Perses cô đã có một con gái Hecate .

[4] Demeter là một trong mười hai vị thần trên đỉnh Olympus. Demeter là chị gái của thần tối cao Zeus cũng như là em gái của Hades và là mẹ của nữ thần Persephone. Demeter là nữ thần của nông nghiệp, thiên nhiên, mùa màng và sự sung túc.

[5] Athena là vị thần của nghề thủ công mỹ nghệ, trí tuệ và đồng thời cũng là vị thần chiến tranh chính nghĩa. Athena là vị thần bảo hộ của thủ đô Athena của Hy Lạp.

[6] Artemit là một trong mười hai vị thần trên đỉnh Olympus. Artemis là con của vị thần tối cao Zeus và nữ thần Leto thuộc dòng dõi Titan, là người em sinh đôi với thần Apollo.

[7] Hades hay còn gọi là Aides, vừa là địa ngục, nơi cai quản của thần Hades, vừa là tên của vị thần này. Người La Mã gọi Hades với tên Pluto. Trong thần thoại La Mã, Hades/Pluto còn được biết đến với tên gọi Dis Pater và Orcus. Aitalà tên gọi của một vị thần khác có địa vị tương tự như Hades trong tôn giáo của người Etruscan. Biểu tượng gắn liền với Hades là Mũ Tàng Hình và con chó ngao ba đầu Cerberus.

Thần Hades là con trưởng của Cronus và Rhea, và là anh của Zeus và Poseidon. Hades cùng với anh em mình đánh bại các Titan và từ đó chia quyền cai quản thế giới: Zeus nhận lấy bầu trời, Poseidon ở đại dương Hades cai quản địa phủ, và mặt đất nằm trong quyền lực của cả ba người. Vì Hades là thần cai quản địa ngục, nhiều người vẫn nhầm Hades với thần chết.

[8] Aphrodite à thần của tình yêu, sắc đẹp và sự sinh nở (cũng có thể là nữ thần của dục vọng); và cũng là thần hộ mệnh của thủy thủ.

[9] Eros là vị thần tình yêu. Thần Eros luôn mang một cây cung và những mũi tên ái tình bên mình. Khi Eros bắn những mũi tên này vào một

ai đó thì người đó ngay lập tức sẽ yêu người khác giới đầu tiên gặp được nếu không phải là người có quan hệ huyết thống hay họ hàng. Do thần Eros là một đứa trẻ hay nghịch ngợm và thiếu trách nhiệm nên đã gây ra nhiều chuyện dở khóc dở cười, làm cho nhiều người phải đau khổ.

Chương 6: Hưởng thụ

Nhìn khuôn mặt không ngừng biến hóa của Văn Nhã Lệ, Hecate có chút lo lắng.

“Ngài vẫn chưa thích ứng được cuộc sống ở đây sao? Thần biết thần Hades đối với ngài có chút quá đáng, không để ý đến ước muốn của ngài mà đem ngài bắt xuống đây, nhưng xin ngài hãy chú ý đến ngài ấy, ngài ấy đối với ngài vẫn thật tâm yêu thương, thần nghĩ ngài Hades rất yêu ngài, vì vậy, nếu trở thành vợ của ngài Hades ngài sẽ trở thành vị thần hạnh phúc nhất”

“Tôi đói bụng” Sau khi nghe chuyện thì Văn Nhã Lệ cảm thấy mình giống như không còn sức sống, bởi vì đói mà cả người run run, thật sự không hiểu tại sao Persephone có thể chịu được?

“Tuy rằng ngài Hades nhìn qua có điểm lạnh lùng, nhưng xin hãy tin thần, ngài ấy là vị thần công chính vô tư, làm người khác phải kính sợ...” Hecate lắc nhai thuyết phục cô.

“Hecate, tôi đói bụng” Văn Nhã Lệ nâng giọng, câu vừa nói xong thì thờ phì phò.

“A, ngài đói bụng? Tốt quá, rốt cuộc ngài cũng đã chịu ăn rồi” Hecate nhảy dựng lên như một đứa trẻ, sau đó phẩy tay một cái thì trước mặt Văn Nhã Lệ xuất hiện đồ ăn phong phú. Bánh, thịt nướng, cùng với các loại rau dưa hoa quả. Đồ thức ăn này đủ làm voi chết vì no, Văn Nhã Lệ nuốt nước miếng, cô không khách khí, tay cầm hoa quả, tay cầm bánh bao cắn.

Hecate đứng yên lặng một bên, vẻ mặt kích động không nói nên lời khi thấy bộ dạng ăn như hổ đói của Văn Nhã Lệ.

Ôi, thật sự no! Bởi vì đã lâu không ăn cơm, Văn Nhã Lệ đói đến mức muốn chết, bởi vậy khi cô ăn no thì cảm thấy có sức sống, thân thể nhanh chóng tràn trề năng lượng.

Nhìn biểu tình mỹ mãn của Văn Nhã Lệ, Hecate lại phẩy tay, đồ ăn biến mất như chưa từng xuất hiện.

“Bây giờ ngài nên tắm một cái, sau đó thay đổi quần áo” Hecate kéo tay Văn Nhã Lệ đến phòng bên cạnh. Bên trong là một phòng tắm rộng lớn. Vách tường lát bằng đá cẩm thạch trắng nõn, xung quanh là hơi ẩm từ nước bốc lên, còn có áo quần hoa văn rất đẹp ở trên bàn lớn, phía xung quanh bồn tắm là các pho tượng thị nữ đang cầm bình thủy tinh giờ cao, dòng nước ấm áp dưới bồn tắm kia là từ miệng bình chảy xuống.

Thật sự không nhìn ra Hades lại là người biết hưởng thụ như vậy. Việc này cũng khó trách, người Hy Lạp luôn nghĩ rằng, Hades ngoài là chủ nhân của địa ngục, hắn còn là biểu tượng cho sự giàu sang. Hắn là một người giàu có, mà giàu thì đương nhiên sẽ hưởng thụ sung sướng rồi. Văn Nhã Lệ không do dự, bởi vì lúc này gặp nạn ở Acheron khiến cả người cô cảm thấy không thoải mái, hơn nữa, mắt cá chân của cô còn lưu lại ấn ký, có lẽ tắm rửa là chủ ý tốt, vì thế cô không chút do dự cởi váy dài, chậm rãi đem cả người chìm trong dòng nước ấm áp.

Nước chảy lên làn da trắng nõn mềm mại của Văn Nhã Lệ, gột đi sự mệt mỏi của cô, làm cho suy nghĩ của cô xuất hiện. Không lẽ vận mệnh thật sự tồn tại ư? Cô đến bây giờ vẫn không tin cái gọi là vận mệnh, cũng không tin linh hồn không bao giờ bị tiêu diệt, cũng không tin về Lục Đạo luân hồi như người khác. Nhưng nếu không tin số mệnh, vậy những thứ trước mắt cô phải giải thích thế nào? Cảm giác này là thật... Cô nhin không được đưa tay bỏ vào miệng, cắn một phát. Đau! Cô nhăn mặt, nhìn dòng máu chảy ra từ bàn tay. Đây không phải là mơ! Thật sự không phải mơ! Cô thở dài, tựa mình vào thành ao. Xem ra cô không thể trở về thế giới của mình, âm nhạc của cô, đĩa CD của cô, tiểu thuyết của cô. Tất cả mọi thứ từ nay trở đi, cô chỉ có thể tưởng nhớ trong lòng. Đương nhiên, không thể thiếu mẹ của cô. Có lẽ bây giờ mẹ đã quên đi cô. Văn Nhã Lệ trầm mặt, nước mắt chảy xuống bồn tắm...

Chương 7: Lần đầu gặp Hades

Sau khi Văn Nhã Lệ đi ra khỏi bồn tắm, cô đi tới cạnh Hecate. Hecate đã chuẩn bị một bộ Peplos màu trắng mà Văn Nhã Lệ thích nhất đứng đó chờ. Văn Nhã nhìn Hecate thuần thục mặc bộ đồ mềm mại hoa lệ lên người mình, bên hông là một cái thắt lưng màu vàng nhạt, sau đó dẫn Văn Nhã Lệ ra khỏi phòng tắm.

Văn Nhã Lệ lơ đãng nhìn vào gương, trong nháy mắt cô bị người trong gương hấp dẫn. Gương ánh ra một thân hình thoan thả, đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp, không, không thể dùng xinh đẹp để hình dung, cô gái này có mái tóc vàng như ánh mặt trời, đôi mắt xanh như nước sông, làn da trắng nõn không tỳ vết, giống như bạch ngọc dương chi làm người ghen tị.

Đây là Persephone sao? Là cô sao? Thượng đế a! Đức mẹ Maria! Văn Nhã Lệ cô thế mà lại bị chính vẻ đẹp của mình làm kinh hãi đến mức không thể thở? Khó trách ở các quyển sách về thần thoại Hy Lạp đều nói Persephone là nữ thần mùa xuân, cô gái ấy quả thực có loại ma lực đó! Ma lực khiến người khác quên đi ưu phiền!

Cô ngừng thở, theo bản năng sờ sờ gương đồng, sau đó liền nhìn thấy một đóa hoa xuất hiện, nhưng vài giây sau liền biến mất.

“Chủ nhân, ngài lại lần nữa tỏa sáng” Ánh mắt Hecate mang theo tia kinh ngạc, giống như hâm mộ năng lực làm cho trăm hoa đua nở của cô. Nhưng mà Văn Nhã Lệ nguyện đổi loại năng lực này với năng lực đưa đồ ăn của cô ấy, haha, cô là một người ham ăn mà! Không có biện pháp, ai bảo cô là người theo chủ nghĩa thực dụng?

Trong lúc Văn Nhã Lệ định trêu chọc Hecate thì cánh cửa vang lên tiếng mở ra, hình như có người đi vào. Cô vội vàng xoay người lại, ngừng thở nhìn bóng dáng màu đen đang tới gần.

Phanh —! Phanh —! Bang bang —! Trái tim của cô không chịu nổi kinh hoàng, giống như muốn rơi ra khỏi lồng ngực! Không biết tại sao cô lại vậy, tại sao khi người kia tới càng gần, nước mắt cứ thế mà chảy dài, làm tầm mắt mơ mơ hồ hồ, cô nhận ra, người đó là Hades! Tuy rằng hấn mặc áo

choàng, toàn thân bị bóng đêm che phủ, nhưng chỉ một cái liếc mắt, cô đã nhận ra hắn!

Văn Nhã Lệ không biết phải giải thích vì sao nhận ra hắn, nhưng đây là trực giác, giống như với hắn cô luôn có loại trực giác này. Cảm giác này giống như cá hồi ở Canada vậy, mỗi khi chúng muốn đẻ trứng nhất định sẽ liêu mạng đi ngược dòng nước để trở về nơi chúng sinh ra, mặc dù quá trình đó sẽ hi sinh sinh mạng, nhưng chúng bất chấp tất cả để đến nơi đó. Đây là tập tính hàng trăm ngàn năm của chúng, loại tập tính này là một nhận thức bản năng. Mà Văn Nhã Lệ cũng như những con cá hồi Canada kia, dùng cảm giác bản năng mà nhận ra Hades!

Bên tai hình như vang lên ca khúc quen thuộc:

Đôi khi em tự hỏi

Phải chăng chúng ta đã từng

Cùng nhau chia sẻ chung một đời

Rất lâu ở kiếp trước

Bởi vì em cảm nhận được trái tim anh luôn ở gần bên em

Dù rằng đôi ta đang cách xa nhau

Luôn luôn, luôn luôn em nghe anh

Gọi tên em

Xin đừng khóc

Em hiểu những gì anh đang cảm nhận

Em đã biết

Có lẽ vì chúng ta đã xa cách khi tái sinh

Nghĩ như thế

Đôi ta vẫn chưa hoàn hảo

Bởi vì chúng ta ước nguyện chung một hạnh phúc

Trái tim chúng ta cùng chịu đựng chung một nỗi đau
Lần nữa, một lần nữa em hét lên
Để không quên anh bất kỳ phút giây nào
Xin đừng khóc
Em sẽ không để anh cô đơn
Bảo vệ anh mãi mãi
Em luôn nghĩ về anh
Cho dù thời gian thay đổi vạn vật
Em vẫn luôn nghĩ về anh
Đôi khi em tự hỏi
Phải chăng chúng ta sẽ
Cùng nhau chia sẻ chung một đời
Nếu được tái sinh lần nữa

[1]

.....

Nước mắt Văn Nhã Lệ cứ như đại hồng thủy, tâm đau đến mức không thể hô hấp, cô cúi đầu khóc nức nở, theo bản năng muốn đuổi sự đau lòng khó hiểu này đi, nhưng thân thể lại bị Hades nâng lên, hấn dụi dằm nâng khuôn mặt của cô, dùng bàn tay to nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt đang rơi.

“Persephone, ta nghĩ sau vài ngày ta rời đi sẽ làm tâm tình của nàng tốt hơn một chút, nhưng sự thật, ta vẫn bị nàng ghét” Giọng nói trầm thấp vang lên mang theo một cỗ đau buồn không dễ nhận ra.

Không, không phải như vậy! Văn Nhã Lệ hô to trong lòng, nhưng miệng lại không thể nói nên lời, chỉ có thể vô dụng khóc thút thít. Cô ghét mình yếu ớt như vậy! Cô đã bao lâu không khóc rồi? Cho dù người ta chỉ là đũa

trẻ không có ba, cũng không có khóc. Vậy mà Hades lại dễ dàng làm cảm giác bi thương sâu trong lòng cô dâng lên.

Hecate vội vàng đến nâng Văn Nhã Lệ dậy, hành lễ với Hades.

“Ngài Hades, hôm nay hoàng hậu đã tốt hơn rất nhiều. Ngài ấy vừa dùng bữa tối, tinh thần cũng rất tốt. Nhưng mà lúc trước ở sông Acheron đã bị làm kinh sợ không ít, có khả năng đã quên ngài, cho nên cầu ngài cho ngài ấy một chút thời gian, được không?”

Hecate.....

Văn Nhã Lệ nhìn Hecate cảm kích, không biết phải nói gì cho tốt, cô ấy quả thật là người trung thật, lại còn rất hiểu ý người khác. Cô phải vát vả lắm mới ngừng những giọt nước mắt đang rơi kia.

Nghe xong lời của Hecate, ánh mắt màu đen của Hades hiện lên tia kinh ngạc, sau đó lại nhìn Văn Nhã Lệ với ánh mắt đầy lo lắng.

“Persephone, Hecate nói thật ư? Nàng đã quên ta rồi sao?”

Văn Nhã Lệ gật đầu, cô hiện tại thật sự không có cách gì bình tĩnh cùng hắn nói chuyện, chỉ có thể làm cho hắn tin mình bị mất trí nhớ, sau đó khi cô đã có được sự bình tĩnh, cô sẽ ở cạnh hắn để tìm nguyên nhân vì sao lại mất bình tĩnh khi gặp hắn.

Hades trầm mặc một lát, sau đó nhìn Hecate.

“Thời gian này ta phải đi tuần tra lãnh thổ, không thể ở đây được, người chăm sóc tốt cho nàng”

“Vâng, ngài yên tâm” Hecate cung kính hành lễ.

Sau khi nói xong, hắn nhìn Văn Nhã Lệ một cách chăm chú, sau đó mới lẳng lặng đi ra khỏi phòng ngủ. Nhìn theo bóng dáng màu đen của hắn, cảm xúc “yếu ớt” trong Văn Nhã Lệ đột nhiên biến mất, cô ngừng khóc, giữ chặt Hecate.

Hecate thở dài, dìu cô đến cạnh giường.

“Chủ nhân, so với lúc trước, mỗi lần gặp ngài Hades đều khóc đến chết, bây giờ người đã tốt hơn một chút”

Văn Nhã Lệ không nghe được sự trách cứ của Hecate. Nhưng trong lòng cô không thể tiêu tan áy náy. Ánh mắt ưu thương của Hades vẫn in sâu trong đầu cô, làm cô thấy đau lòng không thôi. Cô thật sự hận chính mình.

“Hecate, thật xin lỗi. Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại thế, nhưng hãy cho tôi một chút thời gian, tin tưởng tôi”

Lúc Văn Nhã Lệ cam đoan, Hecate giống như lộ ra sự vui mừng.

[1] Là lời bài hát Part Of Me của Ayumi Hamasaki

Chương 8: Cây Lãng Quên

Văn Nhã Lệ không biết việc tuần tra của Hades cần bao nhiêu thời gian, nhưng trong lúc hắc không có ở đây cô phải tập thích ứng nơi này mới được. Vì vậy, Hecate càng nhiệt tình dẫn cô đi khắp nơi.

Nói thật, lúc cô đang đọc thần thoại Hy Lạp, ngoài Hades thì cực kỳ hứng thú về địa ngục. Lúc đó cô chỉ biết địa ngục là một quốc gia độc lập, về phần nó rộng lớn thế nào, cô không biết vì người biên soạn bộ sách không có đề cập. Thế nhưng bây giờ, Văn Nhã Lệ cô vẫn không biết nó lớn đến mức nào. Haha! Cô không biết, nhưng mà từ khi ngồi trên xe ngựa với Hecate lúc đó giờ đã hơn ba tiếng đồng hồ vậy mà vẫn chưa thấy được biên giới của địa ngục, mà cái xe ngựa này của các cô không phải “chạy” mà là “phi”

Nhưng thật sự, địa ngục im lặng đến mức làm người ta nổi điên. Không có ánh mặt trời, không có cây xanh tươi tốt, càng đừng nói đến việc có vườn hoa và người đi dạo xung quanh. Nơi này ngoại trừ những người phục vụ cho địa ngục thì chẳng có ai hết.

“Thật sự là một đất nước yên tĩnh, không hiểu các người làm thế nào thích ứng được nơi này” Văn Nhã Lệ chống cằm, nhíu mày nhìn mảnh đất màu xám phía dưới chân.

“Nơi này tuy yên lặng, nhưng về sau, khi ngài đã thích ứng nơi này thì sẽ thấy được cái đẹp của nó. Ngài xem, giống như mặt tường cao phía dưới chúng ta, đó là “Vách tường thử dài”, chỉ cần linh hồn thuần khiết đi qua vách tường sẽ dẫn vào “Vườn Elysium” [1], nơi đó so với đỉnh Olympus còn đẹp hơn rất nhiều. Hay bên cạnh con đường kia, nhìn theo cái cửa có con chó ba đầu canh giữ. Đó là địa ngục Tartar, phạm là những ai có tội ác đều sẽ tiến vào đó.

Hecate vừa điều khiển xe ngựa, vừa hết lòng giải thích mọi nơi ở địa ngục cho Văn Nhã Lệ. Nếu ở hiện đại, cô ấy tuyệt đối là một hướng dẫn viên du lịch nổi tiếng.

Văn Nhã Lệ gật đầu, nhìn phía dưới. Đột nhiên một gốc cây làm cô chú ý. Nó đại khái phải ba người mới ôm được. Rễ cây màu nâu mang theo nếp uốn, lá cây nhỏ dài màu xanh, trên còn có mấy quả màu hồng. Đại thủ được một vòng vây xung quanh bảo vệ, có lẽ do địa ngục không có cây cối xanh biếc nên được bảo vệ. Văn Nhã Lệ bảo Hecate dừng xe lại, sau đó nhảy xuống.

“Chủ nhân, nơi này không thể tùy tiện đi vào

Hecate kinh sợ nhìn xung quanh. Nhưng Văn Nhã Lệ giống như không nghe thấy, đi xuyên qua vòng bảo vệ, đến gần cây đại thụ, sau đó vô cùng tự nhiên ôm lấy nó. Trong nháy mắt, một cỗ quen thuộc đánh úp khắp thân người cô. Văn Nhã Lệ nhắm mắt, đặt đầu lên thân cây, lắng nghe nó nói. Không hiểu vì sao, cô cảm giác cái cây này từng xuất hiện trong mộng của cô, tuy rằng cô không thể gọi tên của nó.

“Đây là ‘Cây Lãng Quên’” Giống như hiểu được nghi vấn trong lòng Văn Nhã Lệ, Hecate đi tới vỗ thân cây “Nó tồn tại lúc địa ngục được lập ra, tương truyền là thánh vật của thần Tartarus lưu lại, dùng để phân chia độ sâu của địa ngục”

[1] Vườn Elysium (hay còn gọi là Elysian) là vườn dành cho những linh hồn của người tốt và các anh hùng khi họ chết đi.

Chương 9: Diana [1]

Cây Lãng Quên ư? Văn Nhã Lệ nhìn lên đỉnh đầu cái cây, mấy quả màu hồng cứ như ruby, tản ra ánh sáng u ám quỷ dị. Cô đột nhiên loại một loại cảm giác kỳ lạ, giống như đã từng biết đến nhưng lại quên mất.

“Hecate, sao ngươi lại ở đây?”

Một giọng nói dịu dàng nhưng trang nghiêm vang lên, ngay sau đó là một cô gái với mái tóc nâu xuất hiện trước mặt hai người. Tuy cô gái này không đẹp bằng Persephone nhưng từ người của cô ẩn chứa một loại khí chất độc đáo, tao nhã mà trầm tĩnh, không hiểu tại sao Văn Nhã Lệ lại cảm nhận được hơi thở của Hades trên người cô ấy. Loại suy nghĩ này khiến cô khó chịu.

“Nữ thần băng

Hình như thần vị của Hecate dưới cô ta cho nên Hecate cung kính cúi đầu hành lễ “Thật có lỗi, thần biết không thể tùy ý ra vào nơi này, nhưng vì thần muốn hoàng hậu mau chóng biết hết mọi thứ ở địa ngục, cho nên mới mang ngài ấy đến đây”

“Minh phủ có rất nhiều nơi để xem, chỉ duy nhất nơi này là không, ngươi nhanh đưa hoàng hậu đi khỏi đây”

Cô gái được gọi là “Nữ thần băng” này tuy nói rất dịu dàng nhưng thăm sâu bên trong là sự cường ngạnh ép buộc.

“Chẳng lẽ một hoàng hậu tương lai của địa ngục vẫn không có tư cách đến đây sao?”

Văn Nhã Lệ bắt mẫn lên tiếng. Thượng đế minh giám! Cô cho đến bây giờ không thích dùng thân phận chủ nhân để áp chế người khác, nhưng cô luôn ghét những kẻ tự cho mình đúng. Tuy rằng bây giờ cô chưa phải là hoàng hậu thật sự nhưng vẫn là người có quyền sau Hades, cô gái này là ai mà dám ngạo mạn như vậy?

Nữ thần băng kinh ngạc nhìn Văn Nhã Lệ, đôi mắt nâu hiện lên tia nghi ngờ, giống như không nghĩ đến cô lại có thái độ như vậy. Sau đó cô ta lộ ra ý cười cung kính, xoay người hành lễ với Văn Nhã Lệ.

“Thực xin lỗi, hoàng hậu. Thần chỉ làm việc theo phân phó của ngài Hades mà thôi. Nơi này là “Hoa viên Lãng Quên”, ngài Hades từng nói qua, trừ bỏ ngài ấy không ai được bước chân vào nơi này”

“Vậy người thì sao? Không ai được bước chân vào nơi này thì sao người có thể?” Văn Nhã Lệ có chút khí thế ép bức. Tuy rằng không dám khẳng định, nhưng cô gái này khi nhắc đến Hades lại xuất hiện ánh mắt đầy thâm tình, giống mệnh lệnh của Hades là tất cả của cô ta.

“Bởi vì ta là chấp hành giả, nói cách khác này hoa viên ở của ta quản hạt trong phạm vi, nếu có bất luận kẻ nào tiến vào đến nơi đây ta đều đã biết.” Băng chi nữ thần không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời.

“Bởi vì thần là người chấp hành nơi này, nói cách khác, hoa viên này là do thần quản lý, cho nên bất kỳ ai bước vào đều không thể”

“Người tên gì?” Văn Nhã Lệ nhìn cô ta với ánh mắt lãnh đạm, đột nhiên ý thức được cô không thích cô ta. Có lẽ là do nàng, nhưng thật sự không có biện pháp, con người là sinh vật như thế, có thể đối với người khác sinh cảm giác thích thú thì cũng đối với người kia sinh cảm giác chán ghét. Văn Nhã Lệ cũng là người, đương nhiên không thể thoát được loại cảm giác này.

“Thần là Diana, băng tuyết nữ thần, đồng thời là người hầu của ngài Hades”

Diana? Văn Nhã Lệ chấn động, khó trách cô ghét cô ta như vậy. Thì ra cô ta chính là người buông tha cho thần vị ở đỉnh Olympus để theo Hades xuống địa phủ làm bạn. Cô vẫn ngưỡng mộ Hades, làm bạn với Hades, thậm chí là yêu trộm Hades say đắm. Nghĩ đến năm tháng Hades ở cạnh cô ta mà cô cảm thấy ghen tị. Loại cảm giác này thật sự khó chịu, giống như bạn nuôi một con chó, lúc nào cũng ngoan ngoãn nghe lời bạn, một khi bạn muốn thứ gì nó liền làm tất cả chỉ để có được thứ đó cho bạn, chỉ với ước nguyện mong bạn yêu thương nó, nhưng bạn vĩnh viễn không thể yêu thương nó hết lòng được. Tâm trạng của Văn Nhã Lệ chính là tâm trạng đau

buồn của con chó nhỏ sau khi bị người nó hết lòng yêu quý vứt bỏ, cảm giác mất mát.

Nhưng mà... Suy nghĩ lại, tuy cô ta yên lặng làm bạn với Hades, nhưng Hades không có chút động thái nào, vì vậy có thể nhận ra rằng, Hades không thích cô ta, cô ta chỉ tự mình đa tình thôi. Văn Nhã Lệ nhìn khuôn mặt dịu dàng của cô ta đột nhiên dâng lên một tia thương hại. Cô ta chỉ là một người muốn yêu nhưng không được yêu mà thôi, cô ta không đáng để cô ghen tị. Vì vậy, cô gạt đầu, không để ý đến Diana, kéo Hecate đi ra khỏi “Hoa viên Lãng Quên”

[1] Diana: mình hoàn toàn không tìm thấy thông tin gì về cô ấy cả, các bạn ai biết về vị nữ thần này xin hãy cho mình thông tin nhé ^^ cảm ơn các bạn

Chương 10: Hecate thuyết phục

[Hình Thanatos cũng giống như Hypnos vậy Vì cả 2 là song sinh mà]

“Chủ nhân, sao thần thấy người cùng với trước kia ngày càng khác nhau?”

Lúc hai người đi khỏi hoa viên, Hecate đột nhiên hỏi Văn Nhã Lệ.

“Tôi có thay đổi sao?” Văn Nhã Lệ có chút chột dạ, bối rối cúi đầu che dấu, chẳng lẽ Hecate đã nhìn ra cô không phải là Persephone rồi sao?

“A... Không phải, tuy rằng bộ dạng của người không thay đổi, nhưng thần cảm thấy người không giống trước kia. Thần nhớ lúc người vừa mới đến địa ngục, sợ hãi đến mức không ngừng gào thét, khóc, đến cả thần cũng không thể đến cạnh người, thức ăn hay không khí ở địa phủ đều khiến ngài khó chịu, nhưng bây giờ thì ngài chẳng có chút sợ hãi, đã trở nên kiên cường hơn. Không lẽ sau khi trải qua kinh hách ở sông Acheron đã khiến ngài thay đổi tính cách sao?”

“Cái đó không quan trọng, Hecate, cô cảm thấy tôi bây giờ hay trước kia tốt hơn?”

Văn Nhã Lệ hỏi, Hecate nhìn cô.

“Phải nói thế nào nhỉ? Tuy bộ dạng yếu đuối lúc trước của người khiến người khác yêu mến, nhưng thần càng thích bộ dạng hiện tại của người, cả người tỏa ra ánh sáng tự tin, thần nghĩ không ai thích một chủ nhân ngày nào cũng khóc nháo cả” Hecate lè lưỡi nói hết suy nghĩ trong lòng.

“Như vậy tôi xem như cô đang khen tôi” Văn Nhã Lệ vén làn váy lên, nở một nụ cười tươi rói, khiến Hecate ngơ ngác nhìn cô một hồi lâu, sau đó cũng lộ ra nụ cười tươi.

Sau đó hai người tiếp tục đi tham quan địa phủ.

Văn Nhã Lệ không quá quan tâm ba người phán quan của địa ngục, bởi vì những nơi Hades không cho phép tham quan, cô không có cách tiến vào

bên trong phán đài xem. Tử thần Thanatos [1] cùng thần ngủ Hypnus [2] đều có nhiệm vụ nên phải rời khỏi địa ngục, mà nữ thần chính nghĩa Themis dùng mặt trời của mình cân bằng lực lượng của các linh hồn trong địa ngục. Tất cả đều có công việc.

“Nói cách khác, trừ tôi, cô, Diana với ba phán quan của địa ngục và nữ thần chính nghĩa Themis thì địa ngục không còn bất kỳ ai khác, phải không?”

Văn Nhã Lệ quay đầu hỏi Hecate, cô ấy gật đầu.

Trời ạ, thực sự bội phục bọn họ, có thể chịu đựng được sự cô độc này lâu như vậy.

“Cuộc sống như thế này duy trì trong bao lâu rồi?” Văn Nhã Lệ cúi đầu, giọng nói có phần chán nản.

Hecate ngẩng đầu suy tư.

“Từ khi ngài Hades lập ra địa ngục cho tới nay, cũng khoảng hơn một ngàn năm rồi”

Hơn một ngàn năm? Văn Nhã Lệ kinh ngạc! Hắn sao có thể chịu được cái cảnh cô đơn như thế này? Em trai của hắn là Zeus ngồi trên cao, nơi những đám mây trắng kia nhấm nháp rượu ngon, nghe tiếng ca hay cùng với những cô gái xinh đẹp khác trắng hoa. Mà Poseidon cũng có cuộc sống tạt tại, chỉ có Hades, ngày đêm ở nơi này nghe tiếng kêu rên của vong hồn, cảnh giác những tên Titan đáng sợ kia. Tuy rằng mọi người ở Hy Lạp tôn sùng Zeus là vị chúa tể của thế giới, nhưng trong thần giới này, người được gọi là chúa tể phải là Hades, vì hắn luôn âm thầm ở sau lưng thay thế Zeus bảo vệ con dân.

Văn Nhã Lệ đau lòng thở dài, trong đầu chợt nhớ đến ánh mắt ưu phiền của Hades. Thật là một người đàn ông tội nghiệp! Tuy rằng nhìn hắn rất mạnh mẽ, nhưng thật ra cũng chỉ là một con người cô độc.

Giống như cảm nhận được cảm xúc phức tạp trong mắt Văn Nhã Lệ, Hecate cầm lấy đôi tay của cô, im lặng nhìn.

“Chủ nhân, tuy thần không biết ngài nghĩ gì, nhưng ngài Hades đã hơn ngàn năm chưa từng để ý cô gái nào, chúng thần cũng chưa từng thấy ngài ấy vì một cô gái mà làm quá đến như thế. Chủ nhân, thần vẫn luôn ở địa ngục này, cùng với ngài Hades ở đây từ lúc mới lập ra địa ngục, cho nên thần so với người khác hiểu ngài ấy hơn nhiều. Ngài Hades là một người sống nội tâm, nếu không phải là chuyện lớn, ngài ấy tuyệt đối không để lộ cảm xúc của bản thân. Nhưng với ngài, chúng thần đều cảm thấy được tình yêu của ngài ấy dành cho ngài, ngài ấy vẫn đợi ngài. Cho nên, thần mong ngài hãy tiếp nhận ngài Hades! Ngài cũng hiểu tâm ý của ngài ấy, ngài biết, ngài ấy là người đáng để yêu mà! Vì vậy, ở nơi này, thần cầu ngài hãy trở thành hoàng hậu của địa ngục này, có được không?”

[1] [2] Thanatos & Hynpus: Thần chết và thần ngủ của địa ngục.

Chương 11: Văn Nhã Lệ vô tâm

Hecate nghiêm túc nhìn Văn Nhã Lệ, trong ánh mắt lộ ra một giọt nước mắt.

Nghe Hecate chân thành nói, tâm tình của Văn Nhã Lệ hết sức phức tạp. Tuy chưa từng yêu, nhưng cô là một người lớn lên ở xã hội hiện đại, lớn lên vô cùng bình thường, lại xinh đẹp và độc lập, nên đối với chuyện tình yêu không bao giờ tránh né, huống hồ bây giờ cô cũng gần mười tám rồi, cũng nên hưởng thụ tình yêu một chút.

Trước kia, lúc còn ở trường, cũng có mấy người bạn bằng tuổi hoặc các đàn anh khối trên từng tỏ tình, thậm chí cô thường xuyên nhận được tin nhắn ái muội, hi vọng có thể kết giao sâu hơn, nhưng Văn Nhã Lệ chưa từng cho bọn họ một cơ hội. Không phải vì cô thanh cao, mà cô không thích bọn họ. Văn Nhã Lệ biết mình thích cái gì và không thích cái gì. Nhưng cô muốn cái gì? Kỳ thật lúc đó cô cũng không biết, nhưng hiện tại nghĩ lại, có lẽ cô đã sớm yêu một người. Cái người kia chính là chủ nhân vĩ đại của địa ngục trong thần thoại hy Lạp – Hades. Thật sự rất buồn cười nhỉ? Nhưng bây giờ cô không thể cười, bởi vì lúc hắn đứng trước mặt cô thì cả hai lại có một mối quan hệ phức tạp.

Nhìn Văn Nhã Lệ không trả lời, Hecate hạ vai, buồn lòng.

“Ngài vẫn không thể tiếp nhận ngài Hades sao? Ngài cũng các nữ thần khác, cho rằng địa ngục không phải là nơi đẹp đẽ sao? Ngài tình nguyện cùng ở với một nam thần lẳng nhăng nhưng cũng thêm quan tâm đến người yêu mình thật lòng sao?”

Văn Nhã Lệ im lặng nhìn Hecate, đột nhiên cảm thấy cô ấy giống như con mèo nhỏ bị bỏ rơi. Vì thế cô quyết định chọc cô ấy.

“Hecate, tôi cảm thấy cô chính là người mà Hades phái đến thuyết phục tôi thì phải. Nói đi, nếu tôi trở thành hoàng hậu của Hades thì cô nhận được cái gì?”

Câu nói này là một câu nói đùa của Văn Nhã Lệ, nhưng cô không nghĩ khi Hecate nghe cô nói xong, khuôn mặt dịu dàng đột nhiên trở nên âm

trầm.

“Sao ngài có thể nghĩ vậy? Thần là người của ngài Hades! Thần tôn kính ngài ấy, kính sợ ngài ấy, bởi vì chỉ có ngài ấy mới có thể đem địa ngục phát triển. Thật sự không riêng gì thần, nữ thần chính nghĩa Themis, tử thần Thanatos và ngủ thần Hypnus đều tự nguyện trở thành người dưới trướng ngài ấy, bởi vì tất cả chúng thần đều biết ngài ấy là người công chính vô tư. Chính là vì ngài Hades cam tâm chịu ở nơi này mà thôi. Ngài ấy ở một mình đã lâu, chúng thần luôn muốn tìm cho ngài ấy một người vợ có thể giúp đỡ ngài ấy, mà ngài, chủ nhân của thần, thần có thể thấy khí chất của ngài, cho rằng ngài hợp với ngài ấy. Huồng hồ ngài là vị thần thuần khiết, vừa vặn xứng đôi với ngài Hades, nhưng ngài lại không thèm để ý đến tình cảm của ngài ấy, thần thật sự thất vọng thay ngài ấy! Nhưng trên hết, ngài lại hoài nghi thần, khiến thần tức giận vô cùng!”

Khi nói câu cuối, Hecate gần như hét lên. Văn Nhã Lệ đột nhiên phát hiện cô ấy là một người trung thành, nhớ đến mình so sánh của mình lúc trước, cái việc nuôi con chó nhỏ kia. Nhưng lần này, cô không cảm thấy không thoải mái, chính là vì kiêu ngạo thay cho Hades, hẳn tuyệt đối có những người trung thành ở dưới mình.

Cô hổ thẹn cúi đầu.

“Xin lỗi Hecate, ta đùa hơi quá trớn” Cô thật lòng kiểm điểm mình.

Nghe được lời xin lỗi của cô, Hecate bình tĩnh lại. Nhưng khuôn mặt nhỏ vẫn như trước ghi bốn chữ “Thần vẫn tức giận”

“Thôi mà, đừng giận nữa mà Hecate. Tôi biết tôi quá đáng rồi! Vì vậy xin cô đừng có giận tôi nữa” Văn Nhã Lệ làm nũng với Hecate như một cô gái nhỏ.

Hecate buồn lòng, sau đó đỡ Văn Nhã Lệ lên xe. Tuy cô vẫn giới thiệu địa ngục rất tường tận nhưng Văn Nhã Lệ vẫn cảm thấy cô ấy đang giận mình. Văn Nhã Lệ thầm lè lưỡi, trong lòng chửi mắng mình ngu ngốc, cái này quả thực ứng với câu “Tự làm bậy, không thể sống”

Chương 12: Gặp lại Hades

Ước chừng ba ngày sau Văn Nhã Lệ mới đi hết địa ngục, không thể không nói, cung điện của Hades thật sự rất lớn, nếu không phải nó quá yên tĩnh, tuyệt đối không thua kém gì đỉnh Olympus. Xem ra, Hades không phải là kẻ có tiền bình thường.

Chỉ là mấy ngày này có vài việc làm cô nổi điên nhưng không thể nổi điên được. Bởi vì mỗi ngày tỉnh dậy là ăn cơm, mặc quần áo, sau đó thì đi dạo. Nhưng vì cô chưa phải là hoàng hậu của Hades nên có không ít nơi không thể vào. Cái khoảng thời gian chán nản này cô phải tự tìm việc cho mình làm để đỡ buồn.

Giống như bây giờ, một mình Văn Nhã Lệ ngồi dưới tàng cây bạch dương xám trắng, dùng chân tạo ra hoa tươi, sau đó bện thành vòng hoa, rồi lại đặt vòng hoa trên nhánh cây, sau đó nhìn chúng nó từ từ héo rũ và lặp lại động tác đó. Nếu không phải nơi này không có người thì hẳn có kẻ cho cô là bệnh nhân vừa mới trốn trại ra. Nhưng mà không sao cả, dù sao ở nơi này tuyệt đối không có người biết cô là ai. Cô không thèm nghĩ nữa. Lúc cô đang đắm chìm trong lạc thú của mình thì có tiếng lá cây kêu sần sật truyền vào lỗ tai. Cô nghĩ là Hecate đến nên không thèm ngẩng đầu mà tiếp tục làm động tác đó.

“Hecate, không lẽ không có cách để kéo dài sinh mệnh của hoa sao? Tại sao nó vừa mới nở lại tàn rồi?”

“Bởi vì đây là địa ngục, cũng là nơi hoa tươi không thể tồn tại” Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Văn Nhã Lệ ngẩng đầu thì thấy một đôi mắt màu đen thâm thúy như Hắc Thạch nhìn vào ánh mắt của mình. Cô giật mình làm vòng hoa trên tay rời xuống đất và trở nên héo rũ.

Là Hades! Văn Nhã Lệ ngờ ngác nhìn hẳn đang được bộ áo choàng màu đen ôm người, theo góc nhìn của cô hẳn như là một vị thần uy nghiêm! A, cô điên rồi, hẳn chính là một vị thần mà! Văn Nhã Lệ vội vàng sửa lại trong lòng.

“Tại sao ở đây một mình? Hecate đâu?” Hắc ngồi xổm xuống cạnh cô, tháo thứ đồ che mặt ra khiến cô nhìn thấy nguyên vẹn khuôn mặt của hắc.

Đây chính là khuôn mặt thật của hắc ư? Văn Nhã Lệ kinh ngạc nhìn hắc. Hắc thật sự rất đẹp, ngũ quan trắng trẻo cùng với đôi mắt như hắc thạch kia thật sự thích hợp. Mà mái tóc màu đen dài kia tựa như dòng nước mềm mại vậy. Tuy rằng hắc rất đẹp trai, lại trầm tĩnh nhưng cái khí chất tối tăm kia cứ tỏa ra không ngừng, giống như một tử thần vậy, thần bí khó lường. Nhưng mà cô không sợ hắc đâu, gương đôi mắt to nhìn hắc tò mò.

Nhưng mà Hades lại hiểu lầm ý nghĩa của ánh mắt kia, hắc nghĩ là Văn Nhã Lệ vẫn sợ hãi hắc, vì vậy nhú mày, khuôn mặt trở nên âm trầm.

“Ta chỉ đi xem nàng có tốt hay không, nếu nàng chưa thích ứng được thì ta sẽ rời khỏi đây” Nói xong, hắc đeo lại cái mặt nạ, chuẩn bị rời đi. Dưới tình thế cấp bách, Văn Nhã Lệ túm lấy vạt áo, ngăn không cho hắc rời khỏi.

Hades giống như bị hành động bất thành linh này làm ngạc nhiên, quay đầu nhìn nhìn cô nghi ngờ.

“Persephone...” Hắc dịu dàng nói, trong giọng nói ẩn chứa sự mong chờ.

Không hiểu vì sao khi nghe giọng nói dịu dàng kia mà hốc mắt của Văn Nhã Lệ ươn ướt, sau đó bất tri bất giác chảy xuống. Gặp quý, cô thề, cô không phải là kẻ thích khóc, nhưng không hiểu tại sao mỗi lần nhìn thấy Hades cô đều không kìm được nước mắt.

Nhìn thấy nước mắt của Văn Nhã Lệ, khuôn mặt của Hades càng trở nên âm trầm, hắc im lặng nhìn cô, giống như đang rất bất mãn bộ dạng này.

“Persephone, ta không hi vọng nàng nói ra những lời nói này” Hắc nghiêng răng nghiêng lợi phun ra từng chữ một, giống như kháng cự cái gì đó. Nhưng mà Văn Nhã Lệ không hiểu được ý tứ của hắc. “Những lời này” là cái gì vậy?

“Ngài đang nói cái gì thế?” Cô mơ màng nhìn hắc, muốn hắc giải thích một chút.

“Nàng muốn khẩn cầu ta cho nàng rời khỏi nơi này, không phải sao? Mỗi lần nàng giữ ta rồi khóc luôn nói những lời này” Hắc mệt mỏi nhìn Văn

Nhã Lệ, giống như rất ghét sự cầu xin của cô.

“Như vậy ngài sẽ cho ta rời khỏi sao?” Văn Nhã Lệ ai oán nhìn hắn, trong lòng không khỏi bội phục hành động của mình.

“Ta khuyên nàng tốt nhất đừng nghĩ đến việc đó, trừ bỏ việc cùng ta ở địa ngục, nàng không có lựa chọn nào khác” Ánh mắt Hades dậy sóng, giống như bão táp xuất hiện sau yên bình, cái ánh mắt đó khiến Văn Nhã Lệ cảm thấy nao núng, người đàn ông này tuyệt đối không nói giỡn.

Persephone à, nếu cô có thể nhìn bộ dạng hiện tại của Hades, cô sẽ biết mình hạnh phúc đến cỡ nào, nhưng cô lại bị che mắt, không thể nhìn ra được tâm ý của hắn. Văn Nhã Lệ cảm thán trong lòng. Nhưng mà bây giờ tôi đã chiếm thân thể của cô, nên hạnh phúc này của cô, tôi thay cô nhận lấy.

Nghĩ đến đây Văn Nhã Lệ không còn do dự. Cô chậm rãi đứng dậy trước ánh mắt kinh ngạc của hắn, cực kỳ tự nhiên bắt lấy bàn tay to đặt ở trên mặt mình. Tuy rằng tay hắn không có ám áp nhưng vẫn đủ làm cho cô phát ra tiếng thở dài, sau đó cô lại rơi nước mắt. Trong nháy mắt, Văn Nhã Lệ đột nhiên nhận ra, có lẽ cái bi thương từ trong nội tâm này không phải của cô hay Persephone mà là của hắn. Phát hiện này khiến cô khiếp sợ. Không lẽ thật sự có cái gọi là “Số mệnh” sao? Nếu không sao cô hay Persephone đều có thể cảm thấy được sự bi thương và tĩnh mịch trong người của hắn? Cô và hắn giống như là một thể vậy!

Phải chăng chúng ta đã từng

Cùng nhau chia sẻ chung một đời

Rất lâu ở kiếp trước

Bởi vì em cảm nhận được trái tim anh luôn ở gần bên em

Văn Nhã Lệ ngừng thở nhìn hắn, sau đó vươn tay xoa hai má của hắn, chậm rãi vuốt ve khuôn mặt cứng đờ kia.

“Chàng nhất định rất tịch mịch...” Cái loại đau đớn âm trầm này lại xuất hiện trong lòng cô, làm cho tim của cô đập nhanh hơn một nhịp, hận không thể kéo hắn vào trong lòng, vì hắn mà xóa hết những cô độc kia! Sau đó cô

thật sự làm như thế, nhưng mà cô không có to lớn như vậy cho nên không thể kéo hẳn vào trong lòng được. Cuối cùng đành phải kiễng chân, kéo đầu hẳn xuống, hôn lên môi của hẳn một cái.

Chương 13: Rung động

Hades kinh ngạc nhìn Persephone, trên khuôn mặt lạnh như băng hiện vô số biểu tình, nhưng cuối cùng hắn cười một cái rồi ôm cô vào lòng khiến Persephone hồn phi phách tán.

“Persephone..... Nàng.....”

Persephone tựa vào ngực hắn nhắm mắt lại, nghe tiếng tim đập của hắn, thuận tiện che đi khuôn mặt đỏ bừng của mình. Đây là nụ hôn đầu của cô, trong tưởng tượng của cô, nụ hôn đầu hắn ở dưới ánh sáng mặt trăng, nhẹ nhàng trong gió nhẹ, cô cùng người ấy ngồi bên cạnh hồ, sau đó hắn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô, cô nhắm mắt lại, rồi hắn hôn lên môi cô... Ai nha! Chết rồi, có phải bộ dạng lúc này của cô khiến hắn nghĩ cô là kẻ mê trai không? Persephone thở ra một tiếng, cảm thấy mình vừa nảy rất hào phóng.

“Xin lỗi, ta chỉ...”

Persephone nói năng lộn xộn, cảm thấy nên xin lỗi để lấy lại hình tượng thực nữ. Nhưng mà hắn giống như không để ý, không thèm nghe cô nói mà dùng cặp mắt mê hồn kia nhìn cô một lần nữa.

“Persephone, ta có thể nghĩ rằng bây giờ nàng không còn sợ ta nữa phải không?” Giọng nói của hắn mang chút cấp bách, giống như đã chờ đợi việc này từ lâu.

Persephone không biết làm sao gạt đầu.

“Thật tốt quá, nàng có biết ta chờ việc này vất vả thế nào không? Ta có thể không thèm để ý nguyện vọng của nàng mà mạnh mẽ bắt ép nàng, nhưng ta không nghĩ để cho nàng lưu lại ấn tượng xấu về ta, cho nên ta vẫn kiên trì chờ đợi, bây giờ ta không nghĩ chờ nữa, ta muốn cùng nàng nhanh chóng cử hành hôn lễ” Hades dịu dàng nói, tuy là lời nói dịu dàng nhưng vẫn chứa sự chiếm hữu mạnh mẽ bên trong.

Persephone có chút sợ hãi quyết định bất thành linh này của hắn. Kết hôn? Có phải quá nhanh không? Tuy rằng cô thích hắn, thậm chí có thể nói

là nhất kiến chung tình, nhưng mà muốn cô cùng người chỉ gặp hai lần kết hôn thì không thể chấp nhận được, dù sao kết hôn cũng có nghĩa là trọn đời trọn kiếp ở bên nhau.

“Chờ... chờ chút đã, ta hi vọng chàng có thể cho ta thêm một ít thời gian” Cô lắp bắp nói.

“Không!” Hades cự tuyệt thỉnh cầu của cô “Persephone, nàng là của ta! Ta không cho nàng có cơ hội đổi ý”

“Nhưng mà...” Persephone còn muốn kiên trì thêm một chút, cô muốn nói với hắn “Ta không hối hận, nhưng chàng phải cho ta một ít thời gian để thích ứng chứ!” Nhưng lời nói chưa được nói thì đã bị một người xuất hiện phá vỡ.

“Hades, ngài ở trong này sao?”

Một bóng hình xuất hiện phá vỡ không khí ám áp của Persephone và Hades. Đó là Diana. Persephone có chút chán nản nhìn cô ta.

“Có việc gì?” Hades giống như cũng khó chịu với sự xuất hiện của Diana.

Diana cắn môi một lát rồi mới nói.

“Thực sự có lỗi khi quấy rầy ngài và Hoàng hậu nói chuyện, nhưng mà thần Zeus vừa mới phái sứ giả Hermes đến để truyền đạt lời của hắn tới ngài”

Hades suy nghĩ một lát rồi hôn lên trán của Persephone.

“Trở về tâm cung, chờ ta đem công việc xử lý xong sẽ qua tìm nàng để thương lượng việc hôn lễ”

Nói xong hắn không để ý cái nhú mày của Persephone mà hướng đại diện đi. Còn Diana, cô ta liếc mắt nhìn Persephone một cái sau đó theo bước Hades mà đi khỏi đó.

Persephone thở dài, đột nhiên phát giác mình vừa mới quyết định một việc sai lầm! Hades thật sự có tính chiếm hữu mạnh! Cô buồn bực dậm chân một cái rồi trở về tâm cung.

Chương 14: Tử thần và Ngủ thần

Trở lại tâm cung, nhìn căn phòng trống vắng, tâm tình chán nản của Persephone không thả lỏng được, vì vậy cô đi khỏi đó để đến khu vườn.

Nơi này có thể miễn cưỡng gọi là khu vườn bởi ở đây có xuất hiện một vài bụi cỏ, từ trong bụi cỏ xuất hiện một ít đóa hoa màu trắng nho nhỏ. Cô không biết tên loài hoa đó, nhưng cũng bội phục nó vì nó có thể ở nơi này mọc được rễ.

Persephone ngồi ở bên “bãi cỏ”, ngẩn nhìn sông Acheron ở phía xa. Bên tai giống như nghe được âm thanh hò hét của vong hồn, mà cô cũng bất tri bất giác nghĩ đến khuôn mặt của Hades. Không biết Hermes tìm hấn để mang tin tức gì, hi vọng không phải là chuyện xấu.

Trong lúc cô miên man suy nghĩ thì phía sau vang lên tiếng sà sạt. Cô quay đầu thì thấy hai thiếu niên có khuôn mặt giống nhau y đúc đứng trước mặt mình.

Bọn họ đều cao lớn vô cùng, chàng trai bên trái mặc một đồ màu trắng, trên đầu là một mái tóc bạch kim, đôi mắt màu bạc xinh đẹp nhưng lại vô cùng lạnh lùng, trên tay hấn còn cầm một thanh kiếm., sau lưng giống như có một đôi cánh màu đen xuất hiện. Mà chàng trai ở bên phải thì mặc một bộ đồ màu trắng, cũng một mái tóc bạch kim xinh đẹp, một đôi mắt màu xám xinh đẹp, nhưng khuôn mặt thì lại khác chàng trai “màu đen”, môi hấn nở nụ cười, còn có, tay hấn không cầm thanh kiếm mà cầm một đóa hoa thuốc phiện, ở sau lưng hấn cũng có một đôi cánh dài, nhưng khác biệt là màu trắng chứ không phải màu đen.

“Các người là ai?” Persephone kinh ngạc nhìn khuôn mặt đẹp trai của họ.

“Thanatos, cô ta là con người” Chàng trai áo trắng không trả lời câu hỏi của cô mà nhìn về phía chàng trai áo đen cười nói.

“Không cần người nói ta cũng thấy” Chàng trai áo đen nhắm mắt, giống như cho rằng chàng trai áo trắng nhiều chuyện.

Nghe đối thoại ngắn gọn của hai người Persephone đã biết thân phận của họ. Bọn họ chính là Tử thần Thanatos cùng Ngủ thần Hypnus, một đôi anh em song sinh. Nhưng mà trong ấn tượng của cô, Tử Thần hẳn là một người rất đáng sợ, phải giống như mặc một bộ áo choàng, thường xuất hiện vào ban đêm, trong tay cầm lưỡi hái, luôn cười một nụ cười khủng bố. Thật sự, cô không thể tưởng tượng nổi chàng trai đẹp mã này lại chính là Tử thần mà cô vẫn tưởng.

“Nàng ta tại sao lại xuất hiện ở đây?” Ngủ thần vẫn mỉm cười.

“Người hỏi ta, ta hỏi ai?” Tử thần bắt đầu lạnh lùng nhìn Ngủ thần.

“Vậy người hỏi nàng đi” Ngủ thần vui vẻ cười nói, giống như Tử thần trả lời hẳn rất vui vẻ vậy.

“Tại sao người không hỏi?” Ngủ thần của Tử thần vẫn lạnh lùng như cũ.

“Bởi vì đây thuộc chức trách của người” Ngủ thần vươn ngón tay chỉ vào Persephone cười tủm tỉm nói.

“Hypnus chết tiệt!” Tử thần thấp giọng nguyên rủa em trai của mình, sau đó nhìn Persephone “Người là ai? Tại sao còn sống mà xuất hiện ở địa ngục?”

Khẩu khí của hẳn có chút khó chịu, giống như một hoàng tử bị cha mẹ dạy hư, bên trong giọng nói hàm chứa sự ương ngạnh cùng kiêu ngạo. Nhưng mà Persephone không có khuất phục cái “thế lực ác ôn” này, vì vậy cô kinh ngạc nhìn hẳn.

“Tôi cũng không rõ tại sao ta lại xuất hiện ở địa ngục nữa”

“Không có khả năng đó, ở địa ngục chỉ có linh hồn mới có thể vào, huống chi ở cửa địa ngục còn có Cerberus canh gác, cô tuyệt đối không có cơ hội lên thuyền của Charon”

“Nhưng mà tôi đang ở đây nè. Tôi chỉ cảm thấy một trận ánh sáng, sau đó liền nằm ở nơi này” Persephone vô tội nói, sau đó nhìn khuôn mặt xanh mét của hẳn, giống như sự xuất hiện của cô khiến hẳn tức giận.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Ngủ thần nói chen vào, sau đó nhìn người anh song sinh tò mò “Người thật sự không biết lý do nàng ta xuất hiện ở

đây sao?”

Khuôn mặt Tử Thần càng thêm tối tăm.

“Ta cũng không biết, căn bản là ta không biết nàng ta”

Chương 15: Dự cảm xấu

“Ta căn bản là không biết nàng ta”

“Vậy thì thật khó hiểu” Ánh mắt Ngủ thần lóe ra tia mê hoặc “Chỉ có người cùng Hermes mới có thể đem linh hồn đến địa ngục, trừ người và hắt ra thì ai còn có thể có sức mạnh như vậy?”

Tử thần suy nghĩ, sau đó hắt nghĩ đến cái gì đó rồi nhìn qua người em sinh đôi của mình, sau đó cả hai cùng một biểu tình nhìn nhau.

“Không lẽ...” Ngủ thần nhìn Persephone “Ngài là Nữ thần Mùa xuân?”

Persephone nhún vai, có vẻ thích biểu tình kinh ngạc của họ.

“Thật xin lỗi, chúng thần không biết là ngài, thỉnh ngài tha lỗi” Hai người khom người hành lễ, tỏ vẻ xin lỗi.

Persephone khoát tay “Người không biết không có tội” Cô có thể nói gì đây?

Đang lúc hai người không biết làm gì thì Hades xuất hiện trước mặt Persephone.

“Persephone, không phải ta bảo nàng đợi ta ở tâm cung sao?” Hắt hình như có chút tức giận.

“Ngài Hades” Thấy sự xuất hiện của Hades, Tử thần và Ngủ thần lại cung kính hành lễ.

Hades nhìn bọn họ.

“Mọi chuyện thế nào?”

Tử thần tạo ra một quả cầu thủy tinh, bên trong là một đoàn sương mù màu đen.

“Mọi thứ sắp đến cực hạn, Nữ thần Demeter đã bắt đầu sự trả thù của mình. Ngài Hades, chúng ta...”

“Lui ra đi!” Hades lạnh lùng ngăn cản Tử thần nói tiếp. Tử thần nhìn Ngủ thần một chút rồi cùng nhau rời khỏi đó.

“Bãi cỏ” rộng nhanh chóng chỉ còn Persephone cùng với Hades. Nhìn thấy tâm tình của hắn không tốt, Persephone thừa biết tin tức mà Hermes mang đến là tin xấu, vì vậy cô vỗ vỗ mặt cỏ bên cạnh, ý bảo hắn ngồi xuống.

Hắn không phản đối, trầm mặt ngồi cạnh cô nhìn ngọn núi phía xa. Một đợt gió thổi qua, tóc của hắn vương trên mặt khiến cho hắn càng thêm thần bí. Persephone nhìn hắn si mê.

“Persephone... Ta thề, ta nhất định khiến nàng trở thành Hoàng hậu của ta, cho dù máu chảy thành sông, tất cả mọi thứ đều không quan trọng, ta nhất định khiến nàng ở cạnh ta mãi mãi”

Lời thì thào của hắn khiến Persephone sợ hãi, chỉ là kết hôn thôi mà, tại sao hắn lại nhắc đến máu chảy thành sông? Còn có mọi thứ đều không quan trọng? Trong lòng của cô dâng lên tia dự cảm không tốt, giống như đã xảy ra chuyện gì đó.

Persephone cầm tay hắn, muốn thấy được nội tâm của hắn, nhưng lần này cô không phát hiện ra điều gì.

“Hades, đã có chuyện gì xảy ra sao?” Cô khẩn trương hỏi hắn.

Hắn quay đầu cười với Persephone một nụ cười đầy bí ẩn.

“Hôn lễ của chúng ta có khả năng sẽ hoãn lại, nhưng mà đừng lo lắng, chờ ta xử lý mọi việc, ta sẽ cho nàng một hôn lễ thật long trọng” Lời nói của hắn càng khiến Persephone lo lắng.

“Cho dù không có hôn lễ, ta cũng ở cạnh chàng, nhưng mà có chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao chàng lại có biểu hiện kỳ lạ như vậy?”

Cuối cùng hắn cũng xoay người, dịu dàng vuốt ve đầu cô, rồi từ từ hạ dần xuống phía dưới, ôm chặt lấy cô, đầu nhẹ nhàng tựa vào trán của cô. Hắn nhìn Persephone, ánh mắt dịu dàng cùng tinh tế, giống như cô là sinh mệnh của hắn, nước mắt của Persephone thiếu chút nữa lại rơi.

“Đừng rời khỏi ta!” Persephone thấy cảm giác gì xuất hiện, bất giác nói, sau đó đem đầu hắn ấn vào lòng mình. Cô đau lòng khi hắn nhìn cô bằng ánh mắt đó, giống như ánh mắt đó có thể đả kích nội tâm yếu ớt nhất của cô. Persephone biết bản thân mình không thể rời được hắn, kiếp này tuyệt đối không thể.

“Persephone...” Hades ngạc nhiên với hành động của cô, hắn thở dài, sau đó kéo cánh tay của cô xuống, đem người cô ôm chặt vào trong lòng.

“Ngược rồi, phải thế này mới đúng” Trên đỉnh đầu của Persephone phát ra tiếng cười dịu dàng của hắn.

Chương 16: Phiên não của Hades

Tuy rằng sau đó Hades không có rời đi cũng như có hành động kỳ lạ, nhưng trong lòng Persephone vẫn còn lo lắng, mà nỗi lo lắng đó ngày càng lớn, mà Hades giống như biết được điều đó, ngày ngày trốn cô. Persephone cuối cùng đành phải sử dụng kế bắt hấn lại, nhưng mà kẻ ngày vô cùng kín miệng, bất luận cô hỏi thế nào hấn cũng không lộ ra một chút tin tức. Mà Hecate lại càng khó cạy miệng hơn, dù cô có ép buộc thế nào, cô ấy cũng chỉ nói một câu qua loa cho có “Thần cũng không biết”

Nghĩ rằng cô là trẻ lên ba à? Quý cũng thấy được hướng gì là cô.

Được rồi, các người đã không nói, ta cũng có cách để biết. Persephone chán nản nghĩ. Cô muốn dùng đòn sát thủ của mình, một khóc, hai nháo, ba thắt cổ để bức Hades nói ra sự thật. Tuy rằng cô không muốn phá hư hình tượng của mình nhưng mà không còn biện pháp khác, cô biết chuyện gì đang xảy ra.

Persephone buồn bực bẻ một nhánh cây bạch dương, đem nó đặt lên trên, còn muốn nghịch thêm một lát thì thấy bóng dáng quen thuộc cách đó không xa. Là Hades, hấn đang làm gì? Tại sao đi theo sau Diana?

Nhìn thần thái tự nhiên đi theo sau Hades của Diana, Persephone ngay lập tức phạm vào tật xấu của phụ nữ khắp thế giới – ghen tị, vì vậy cô quyết định theo dõi hai người đó.

Cũng may có cây bạch dương to lớn che đi cô, cô cẩn thận đi theo họ, cho đến lúc họ bước vào một chỗ kín đáo. Họ muốn làm gì? Vì sao lại đến “Khu vườn Quên lãng” này? Địa phương quý bí này, không lẽ họ...?

Persephone tránh sau cây, phiên não suy tưởng các khả năng sẽ xảy ra.

“Diana, vì sao người mang ta đến đây?”

Hades nghi hoặc nhìn cô ta.

Diana cười, đi đến trước “Cây Lãng Quên”, tay vuốt ve trên hoa văn của cây “‘Cây Lãng Quên’ là thánh vực được lưu lại ở vực sâu Tartarus, quả của

nó dành cho ngài cũng với người ngài yêu ăn”

Hades cũng đặt tay trên thân cây, trầm mặt nhìn.

“Người dẫn ta đến đây chỉ để nói điều này?” Hades lạnh lùng nhìn Diana.

“Không phải, thần chỉ là...” Diana muốn nói lại thôi, khuôn mặt dịu dàng hiện lên tia đau lòng.

Persephone đứng phía sau che miệng lại, cô cảm thấy tức giận. Diana đáng ghét, cô ta thể mà dám câu dẫn chồng tương lai của cô. Cô cố gắng kiềm cái cảm xúc muốn giết người lúc này.

“Người là người mà ta tin tưởng, ta biết người có ý gì, nhưng mà cho dù người có nói thế nào thì ta sẽ không bao giờ đổi ý”

Diana vội vàng lắc đầu.

“Thần hiểu ý của ngài, chúng ta có thể không để ý đến cảnh cáo của đỉnh Olympus, nhưng hiện tại ở địa ngục xuất hiện rất nhiều linh hồn, nếu với tốc độ này con người sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt. Cho nên, thần cầu xin ngài...”

Diana còn chưa nói xong thì Persephone ở phía sau cái cây bị hành động mạnh mẽ của Hades dọa ngậy người. Chỉ thấy hấn vươn tay khỏi áo choàng, một đạo ánh sáng màu tím bay ra theo bàn tay -

Rầm –

Cột đá điêu khắc ngay lập tức vỡ vụn, biến thành những mảnh tro tàn.

Lúc này trên người Hades giống như xuất hiện một tầng sương mù màu đen, sương mù này giống như của Tử thần, che kín toàn thân hấn, khiến cho hấn càng thêm tối tăm, cũng chỉ có lúc này mới có thể cảm nhận được khí chất uy nghiêm và đáng sợ của kẻ cai quản địa ngục. Persephone bị dọa trắng mặt, thể nhưng không có chút sợ hãi.

“Chẳng lẽ phải đuổi Persephone trở về mới có thể giải quyết vấn đề? Mơ tưởng” Hấn thì thào nói, sau đó nắm chặt tay.

“Diana, người đi báo với Hermes rằng, ta tuyệt đối không để Persephone trở về, nói hẳn bảo với Zues, cho dù con người toàn bộ chết hết, hoặc hẳn khai chiến với ta, ta cũng không rời bỏ vợ của ta!”

“Ngài Hades...” Diana thề nhưng lại quỳ trước hắn, lệ rơi đầy mặt “Ngài muốn hủy diệt thế giới này sao? Thần cầu xin ngài thu lại mệnh lệnh này, có lẽ chúng ta còn biên pháp khác...”

“Không cần! Đây là quyết định của ta! Ta chịu đựng Zues lâu rồi! Nếu ngay cả vợ của mình mà ta không bảo vệ được ta ở thần giới tuyệt đối sống không yên!”

Nói xong, Hades phát áo choàng rời khỏi đó.

Chương 17: Persephone trở thành nguyên nhân của mọi việc

Diana có chút suy sụp đứng lên, Persephone có thể cảm nhận được sự bi thương trên người cô ta. Mà cô không nghĩ rằng mình chính là nguyên nhân gây ra mọi chuyện, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Diana quay đầu về hướng của Persephone đang đứng.

“Thần biết ngài ở nơi nào, ngài xuất hiện đi thôi”

Persephone sững sốt, cô ta làm sao biết cô đứng ở nơi này? Những nghĩ lại, cô ta là người cai quản khu này, chỉ cần có người bước vào, cô ta sẽ phát hiện. Nghĩ vậy cô lập tức bước ra trước mặt Diana, không chút trốn tránh.

Lúc này Diana đã khôi phục sự dịu dàng của mình.

“Ngài đã nghe tất cả?”

Persephone gật đầu.

“Tuy nhiên ta không hiểu mọi chuyện cho lắm, người có thể kể lại toàn bộ mọi việc cho ta không?”

Diana thở dài.

“Bởi vì ngài Hades đem ngài đến địa ngục cho nên nữ thần Demeter đi tìm ngài, bỏ bê việc chăm lo cho con người khiến mùa màng không có, người vật đều chết. Đỉnh Olympus mất đi tế phẩm cho nên Zeus [1] phái Hermes [2] đến cùng ngài Hades đàm phán, hi vọng ngài Hades đem ngài trả lại cho nữ thần Demeter. Đây là lần thứ ba Hermes đưa tin, nếu lần này ngài ấy không thả ngài, chúng thần Olympus sẽ lập tức khai chiến với địa ngục”

Cô ta ngừng một chút, khuôn mặt đầy sự khinh bỉ, giống như Persephone là “họa thủy”

“Ngài chắc biết rõ chiến tranh là gì nhỉ?”

Persephone bị giọng điệu coi thường, khinh bỉ kích thích, nhưng cô không phát hỏa mà nhìn Diana bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Đương nhiên ta hiểu nó có nghĩa là gì. Ta không phải là đứa trẻ. Hơn nữa, người không có tư cách dùng thái độ này nói với ta, thay đổi cách nói chuyện đi”

“Như vậy ngài sẽ làm thế nào?” Diana vội vàng nhìn cô, ánh mắt lộ ra tia cầu xin. Persephone đột nhiên cảm thấy cô ta vô cùng buồn cười.

“Ta sẽ không để Hades khó xử” Cô nói

Diana nhẹ nhàng thở ra một cái “Thần biết người vẫn muốn về nhà, bây giờ chỉ cần ngài duy trì ý nghĩ ấy thì ngài Hades chắc chắn sẽ đem ngài trả về”

“Không!” Persephone xoay người, không nhìn cô ta “Ta sẽ không rời khỏi Hades”

Diana giống như bị Persephone làm hồ đồ.

“Ý của ngài là sao?”

“Ý nghĩ của ta người không hiểu ư?” Persephone cũng học theo giọng điệu khinh miệt của cô ta, mở miệng hỏi “Ý ta chính là ta sẽ không rời khỏi Hades! Ta muốn trở thành vợ của hắc, hoàng hậu của hắc”

Nói xong, cô thẳng lưng cùng với khuôn mặt cao ngạo đi khỏi khu vườn Lãng Quên.

“Chẳng lẽ người hi vọng khai chiến? Hades sẽ chết!” Diana ở phía sau kêu to, hoàn toàn mất đi vẻ bình tĩnh, dịu dàng ngày xưa. Xem ra cô ta thật sự rất yêu Hades. Nhưng mà, Persephone sẽ không bị cô ta đánh bại!

Không thèm để ý tới cô ta, Persephone suy nghĩ tìm cách gì để Hades thay đổi chủ ý khai chiến.

[1] Zues là vị thần cai quản bầu trời, cũng là người đứng đầu của đỉnh Olympus. Ông là em trai của Hades. Tuy nhiên, ông ta so với Hades sung sướng hơn, lúc mới sinh thoát mệnh vì được nữ thần Gaia giúp đỡ, sau này

lật ngôi cha mình để trở thành vị thần tối cao. Ông cưới chị gái mình là Hera làm vợ. Trong Thần thoại Hi Lạp, ông là vị thần trắng hoa nhất.

[2] Hermes là một trong mười hai vị thần ở đỉnh Olympus, cũng là con trai của Zues. Hermes là thần bảo hộ cho kẻ trộm, người du lịch, các sứ thần, mục đồng và chăn nuôi, người thuyết trình, thương nghiệp, khoa học kỹ thuật, văn chương và thơ, các đơn vị đo lường, điền kinh, thể thao, sự khôn ngoan, lanh trí, và các phát minh, sáng chế, ngôn ngữ. Ngoài ra, Hermes còn là vị thần đưa, truyền tin của đỉnh Olympus và là người dẫn đường cho các linh hồn đến cửa địa ngục.

Chương 18: Quyết định của Hades

Gần đây Hades luôn trốn tránh Persephone. Trong lòng Persephone hiểu rõ ý nghĩ của hắn cho nên đành phải làm bộ dạng khó chịu, nói với Hecate “Ta muốn tuyệt thực”

Sau đó cỡ năm phút, cô liền thấy Hades hấp tấp xuất hiện trước mặt mình. Quả nhiên, cô gái nhỏ này luôn là người của Hades.

Persephone ngồi trên giường, vùi đầu vào gối, không thèm nhìn hắn. Mấy hôm nay đều là Persephone truy đuổi hắn, nhưng bây giờ cô đã mất hết “hứng thú”, không thèm đi tìm hắn, lại còn muốn tuyệt thực, chuyện này khiến cho Hades không chịu nổi.

Hắn ngồi ở mép giường, vươn tay cầm lấy tay Persephone, nhưng lại bị cô hất ra. Hắn nghĩ Persephone đang tức giận nên ôm chầm cô lại. Persephone duỗi cánh tay đẩy hắn ra, sau đó trừng mắt nhìn hắn, sâu trong ánh mắt mang tia ủy khuất.

Hades thở dài, quyết định đầu hàng.

“Vì sao nàng muốn tuyệt thực? Chẳng lẽ vì ta trốn nàng nên nàng tức giận?”

“Vậy hóa ra chàng đang trốn ta à?” Persephone phát huy đầy đủ kỹ năng diễn kịch của mình, giả vờ làm biểu tình giận mình.

“Persephone, ta hứa với nàng, chờ ta xử lý xong chuyện này, ta sẽ ở cạnh nàng” Hades thở dài.

“Vậy sao? Như vậy ngươi có thể xác định là sau khi xử lý xong mọi việc thì ngươi ở cạnh ta chứ không phải thi thể của ngươi ở cạnh ta chứ?”

Con ngươi của hắn hiện lên tia kinh ngạc.

“Ai nói cho nàng biết?” Hắn hạ giọng “Là ai nói cho nàng? Hecate? Hay là Diana?”

Nhìn ánh mắt âm trầm của hắn, Persephone biết nếu cô nói tên của người kia, tuyệt đối người đó không sống tốt, cô thật sự muốn nói là Diana nói cho cô, nhưng mà nghĩ đến hành động Diana trước lúc cô rời đi, cô đột nhiên không muốn nói. Cái gọi là “Đàm luận thị phi người, tất là thị phi người” [1]. Huống hồ nếu không phải Diana nói cho cô biết thì cô làm sao có thể kịp thời nghĩ biện pháp ngăn cản Hades? Cho nên, Persephone quyết định giữ im lặng.

Nghĩ vậy, cô làm bộ dạng chột dạ, cúi đầu nói “Ta nghe lén”

Hades suy nghĩ một lát, giống như đang cân nhắc sự chân thật trong lời nói của cô. Sợ hắn hỏi thêm cô đành kéo tay hắn.

“Hades, hứa với ta, đừng khai chiến với đỉnh Olympus! Ta không muốn thấy cảnh chàng gặp chuyện”

“Sẽ không, ta tin rằng mình sẽ thắng, Zeus thống trị Olympus đã lâu rồi, cũng nên cho hắn ném mùi vị ở địa ngục một chút”

Hades cắn răng nói, sau đó cười với Persephone một cái khiến cô rét run cả người.

Không lẽ hắn muốn đánh bại vị thần của các vị thần là Zeus sao? Persephone biết ở trong [Thần thoại Hi Lạp], năng lực của Hades so với Zeus mạnh hơn, chỉ là vận khí của hắn không tốt, nếu không khi mà Prometheus [2] đề nghị đánh một trận, Hades tuyệt đối có thể trở thành người đứng đầu ở đỉnh Olympus bằng thực lực của hắn. Chỉ là hơn một ngàn năm trước không muốn, sau đó ở yên như vậy nhiều năm, sao bây giờ Hades lại nghĩ đến việc này?”

“Hades, không lẽ chàng muốn lợi dụng cơ hội này lật đổ Zeus? Sau đó thay thế vị trí của hắn?” Giọng của Persephone có chút run rẩy.

“Có cái gì không thể? Ta so với hắn còn có năng lực hơn”

[1] Đàm luận thị phi người, tất là thị phi người: theo mình nghĩ, nó ý chỉ về thị phi của con người Muốn nói là “Bàn luận là “ném thị” người ta, người đàm luận cũng là người thị phi”

Nói chung ai hiểu rõ nghĩa xin nói cho mình nhé ^^ Cảm ơn các bạn

[2] Prometheus là một vị thần khổng lồ, con trai của Lapetus và Themis, anh em của Atlas, Epimetheus và Menoetius. Ông nổi tiếng với trí thông minh, là người đã cướp ngọn lửa từ thần Zeus và trao nó cho nhân loại.[1] Zeus đã trừng phạt ông bằng cách buộc ông vào một tảng đá để một con đại bàng ăn gan của ông hàng ngày, nhưng lá gan cứ ban ngày bị ăn thì ban đêm lại tái sinh (điều này khá là đúng với thực tế: gan là nội tạng duy nhất trong cơ thể người có khả năng tái sinh). Thần thoại về ông xuất hiện trong một vài nguồn tư liệu cổ, trong đó Prometheus được cho là đã đóng vai trò then chốt trong thời kỳ đầu lịch sử của nhân loại.

Chương 19: Quyết định của Persephone

“Ta biết, ta tin chàng có năng lực này, nhưng địa ngục không thể thiếu chàng, nếu chàng rời khỏi nơi này, địa ngục sẽ hỗn loạn, Hecate từng nói với ta, trước khi chàng trở thành chủ nhân của địa ngục, nơi này rất loạn, chỉ có chàng mới có thể khống chế được nơi này, làm cho Tử thần, Ngũ thần, Nữ thần Chính nghĩa cam quỵện phục vụ chàng, không lẽ chàng muốn bỏ họ sao?”

“Ta chưa từng nói ta sẽ bỏ rơi bọn họ”

“Nhưng chàng rời bỏ địa ngục, chàng ở đây hơn một ngàn năm, tuy nó âm u lạnh lẽ, khắp nơi đều tràn ngập hơi thở của cái chết, nhưng nơi này đều bao phủ hơi thở của chàng, cũng là nơi chàng tốn rất nhiều công sức, không lẽ chàng dễ dàng bỏ nó như thế sao?”

Ánh mắt Hades trở nên vô cùng phức tạp.

“Ta biết nàng nói như vậy để ngăn cản ta, nhưng mà, nàng thật ra đâu thích nơi này”

“Nơi này không có hoa tươi, chỉ có cây bạch dương héo rũ, nơi này không có màu xanh xinh đẹp, chỉ có màu xám xấu xí, nơi này không có âm nhạc chỉ có tiếng kêu của linh hồn, nơi này không có bạn bè của nàng, chỉ có một người chồng bất đắc dĩ của nàng! Ta không nghĩ giam nàng ở đây, ta biết nàng thích ánh mặt trời, nếu trong trận chiến này ta dành chiến thắng, ta sẽ mang nàng trở về mặt đất, làm cho nàng trở thành vị nữ thần mà người người kính ngưỡng, cũng khiến nàng trở thành cô gái ngày ngày vui đùa dưới ánh mặt trời!”

“Hades

Persephone ngập ngừng, sau đó nước mắt rơi trên gương mặt của cô như những hạt trân châu bị đứt dây, càng lúc càng nhiều, đến cuối cùng, cô giống như một người thích khóc! Người này thật ngốc! Hấn bởi vì cô mà làm đến mức này, cô không biết nên báo đáp tình cảm của hấn thế nào, chỉ có thể khóc để biểu đạt cảm động của cô!

“Bởi vậy, Persephone, hãy chờ ta, ta sẽ cho nàng tất cả những gì nàng muốn” Hades nhẹ giọng nói, sau đó kéo cô vào lòng, dịu dàng dỗ.

“Không! Ta không cần hoa tươi, không cần cỏ xanh, không cần ánh mặt trời, cũng không cần bạn bè, ta chỉ cần chàng” Persephone ôm hắn, lắc đầu điên cuồng “Ta sẽ không rời khỏi chàng, vĩnh viễn sẽ không! Hades, đừng khai chiến với Zues, ta sợ!”

“Không được. Nếu như ta không cùng hắn khai chiến thì ta phải đem trả nàng lại, đây là điều kiện của ta với hắn”

“Chẳng lẽ chúng ta không có biện pháp khác sao?” Persephone thút thít ngẩng đầu, cô nghĩ tất cả mọi chuyện đều có phương pháp giải quyết, cô không tin bọn họ chỉ có đường này.

“Vấn đề hiện tại là ở Nữ thần nông nghiệp, cũng là mẹ của ta, không phải sao? Nếu chúng ta có thể khuyên giải Demeter thì chàng không cần Zues khai chiến, phải không?” Persephone nghĩ đến máu chột.

Hades cười với cô.

“Cô gái ngốc nghếch, trên đời này trừ nàng ra, không ai có thể khuyên được Demeter”

“Nhu vậy để ta thử xem” Persephone vui mừng nói, chỉ cần không khai chiến, bất kỳ phương pháp nào, cô cũng nguyện ý thử cùng hắn.

Nghe lời của cô nói xong, Hades lại trầm mặc. Hắn dùng ánh mắt mâu thuẫn nhìn Persephone khiến cô tràn đầy nghi hoặc, sau đó cô nhận ra, hắn sợ hãi, sợ hãi cô sẽ không trở về cạnh hắn.

“Chàng không tin ta sao? Lo lắng ta đi rồi không trở về?” Persephone vạch trần bản khoả của hắn.

Hades thành thật gật đầu.

“Không phải nàng muốn như vậy sao? Rời khỏi ta sau đó trở lại cái ôm của mẹ nàng?”

“Đương nhiên là không” Persephone chắc chắn nói, tuy rằng Nữ thần nông nghiệp là mẹ của “Persephone”, nhưng cô không phải là mẹ của

“Persephone” lúc này, cô sẽ không lưu luyến người ấy.

Có điều Hades lại không biết chuyện này. Hắn nhìn Persephone với ánh mắt suy tư. Có lẽ trong lòng hắn, Persephone lúc này đang nghĩ một kế sách có thể rời khỏi hắn.

Persephone bỗng nhiên thấy đau lòng vì sự đa nghi của hắn. Hắn nhất định rất yêu cô, yêu đến điên cuồng, bằng không sẽ không do dự như vậy. Rốt cuộc làm gì để hắn biết tình cảm của cô bây giờ đây? Persephone hoang mang. Đột nhiên nhớ đến một tình tiết trong tiểu thuyết, nữ chính vì muốn để nam chính hiểu tình cảm của mình đã đem thân ra chứng minh...

Không lẽ phải dùng biện pháp này để chứng minh tình cảm của cô sao? Nhưng mà nếu dùng biện pháp thì có chút không ổn. Nhưng mà không dùng nó thì Persephone thật sự không nghĩ được biện pháp hiệu quả gì.

Persephone cười khổ trong lòng. Nhưng mà cô sẽ không rời khỏi Hades, sớm hay muộn cũng phải làm việc này thôi. Tuy rằng cô chưa có chuẩn bị tốt, nhưng mà cũng có thể làm lúc này.

Vì vậy cô không chút do dự, kéo đầu Hades xuống, hôn lên đôi môi lạnh như băng của hắn.

Chương 20: Ôn nhu triển miên (16+)

Persephone không chút do dự kéo đầu Hades xuống, hôn lên đôi môi lạnh như băng của hắn. Cô tận lực bắt chước những cảnh trong tiểu thuyết, mắt nhắm lại, sau đó cảm nhận hơi thở của hắn, dùng tâm bắt lấy hương vị của hắn. Lúc mới bắt đầu, Hades có chút cứng nhắc, nhưng vì hành động trúc trắc nhưng hăng say của Persephone, hắn nhanh chóng biến bị động thành chủ động. Hắn giữ lấy môi của Persephone, nuốt hết chúng, liếm lấy chúng, sau đó buộc cô phải mở miệng đón nhận lưỡi của hắn, Persephone vô lực đáp lại, cảm thấy một trận rung động.

Thì ra trong tiểu thuyết miêu tả rất thực, hôn môi có thể khiến người ta dâng lên nhiệt huyết, hơn nữa có thể không bị nẹp nhặn, quan trọng nhất là có thể giảm béo... Persephone tưởng tượng một vài chuyện khác.

Đầu óc của cô mơ màng, giống như không biết cái gì đang xảy ra. Chỉ có thể để Hades mang cô đến địa phương không biết tên. Một hồi lâu sau, hắn buông môi cô ra, thờ dốc nhìn Persephone, trong ánh mắt lộ ra dự vọng cùng nhẫn nại.

Persephone nhe răng cười với hứn, sau đó kéo cổ hắn xuống, lại hôn lên đôi môi kia. Cô biết biểu hiện của cô rất giống kẻ hám trai, nhưng không sao, cô muốn cho hắn biết cô đang câu dẫn hắn, cho hắn biết cô không muốn rời khỏi hắn. Mà Hades cũng cảm thấy được sự mời chào của Persephone, một lần nữa dây dưa với cô, lần này hắn hôn càng mãnh liệt, bên trong chứa đựng dự vọng. Hắn đẩy ngã cô lên giường. Persephone run rẩy nhận khiêu khích của hắn, sau đó nhìn hắn thâm tình.

“Persephone... Nàng có biết mình đang làm gì không?” Hades thờ hồn hể, khóa cánh tay Persephone ở trên đầu, trong mắt tràn ngập dự vọng.

Khuôn mặt Persephone lúc này nhất định đỏ như quả táo, nhưng cô vẫn kiên định gật đầu, chủ động đưa bàn tay to của hắn tới trước ngực mình. Cái ám chỉ này thật sự quá rõ ràng. Ánh mắt Hades hiện lên tia sáng, sau đó lại cúi đầu.

.....

“Persephone, nếu có thể, ta cũng không muốn cho nàng chịu một chút thương tổn nào...” Hắc đột nhiên kéo thân thể Persephone lên, nhỏ giọng nói.

Ánh mắt loạn vì tình của Persephone mở ra, hoang mang không hiểu ý của hắc. Nhưng hắc không thèm nhắc lại, dùng hành động để giải thích tất cả! Hắc động thân một cái –

“Đau –!”

Persephone nắm chặt bả vai rộng lớn của hắc, muốn hắc rời khỏi, nhưng hắc lại yên lặng ở trong cô, dịu dàng hôn nước mắt của cô, cho đến khi cơn đau của cô không còn, hắc mới bắt đầu cái dự vọng nguyên thủy nhất.

Trong phòng tràn ngập ánh sáng, Persephone thấy được trên trời đầy hoa rơi, chúng giống như tràn ngập sinh mệnh, phân tán trên người cô cùng với Hades.

Cái cảm giác này thật sự rất kỳ diệu.

Persephone thẹn thùng nhìn người đang ngủ say ở cạnh mình. Cả người hắc trần trụi, cơ bắp rắn chắc, cả người tản ra khí kích tình, chỉ có một cái bị đan vây [1] ở bên hông của hắc, mái tóc đen dài ở trên ga giường màu trắng, thật sự bắt mắt. Cả người hắc lúc này hoàn toàn thả lỏng, chỉ có cánh tay đang ôm chặt lưng của cô, mà cô cũng không có áo quần, trần trụi nằm cạnh hắc.

Ngủ đủ, Persephone bướng bỉnh xoa tóc hắc, đặt tay lên đầu, cảm thụ cái mượt của mái tóc đen kia.

Chương 21: Hades cự tuyệt

Hades giật giật, sau đó ôm chặt cô.

“Persephone, đừng đụng vào đầu của ta” Hắc khàn khàn mở miệng.

Persephone hoảng sợ, nhanh chóng buông ra.

“Ta làm chàng đau sao?”

“Không phải...” Hắc hôn lên trán cô một cái “Rất ngứa”

Hóa ra là ngứa! Persephone nhăn mũi cười, tay lại vuốt đầu hắc, sau đó nhìn hắc dờ khóc dờ cười nhìn mình. Không có biện pháp, ai bảo tóc của hắc mượt hơn cô làm gì? Lần này Hades không bảo cô buông đầu hắc nữa, chỉ nhìn cô với ánh mắt đầy yêu thương.

“Hades” Persephone lên tiếng “Bây giờ chàng đã tin ta chưa? Có thể cho ta trở về chứ?”

Câu hỏi vừa dứt thì Persephone cảm giác được thân thể Hades cứng đờ. Lại nữa rồi, cô đã cùng hắc làm chuyện thân mật như vậy, tại sao hắc không tin cô?

“Hades, ta không đáng tin thế sao? Ta hiện tại rời khỏi đây để chúng ta có thể ở cạnh nhau lâu dài, chàng có biết hay không?” Không hiểu tại sao cô tức giận, có lẽ cái cảm giác bị nghi ngờ khiến cô thấy vậy.

“Cho nên nàng cùng ta lên giường để lấy sự tín nhiệm của ta, phải không?” Khẩu khí của hắc vô cùng đòi bại.

Persephone rời khỏi cái ôm của hắc, trừng mắt nhìn.

“Đúng vậy” Cô thản nhiên thừa nhận “Bởi vì đối với một cô gái mà nói, thân thể là thứ quan trọng nhất, trừ khi tin tưởng, bằng không sẽ không tùy tiện giao cho người khác”

“Ta thật sự rất vui vì cái tín nhiệm này của nàng” Hắc châm chọc cô.

Persephone ngồi xuống, mặc kệ thân thể trần tụi, căm tức nhìn hắc.

“Chàng có ý gì?”

Hades cũng ngồi xuống, đem tóc đẩy lui phía sau.

“Ý chính là nàng đã làm việc thừa rồi, bởi vì ta sẽ không tin nàng mà để nàng trở lại”

Persephone tức giận! Quả nhiên tiểu thuyết rất biết lừa người khác. Cái gì mà tin tưởng? Cái gì mà cảm động? Tất cả đều là chó má! Cô thầm mắng mình ngu xuẩn, sau đó mặc áo quần, nhìn khuôn mặt của Hades, cô nghĩ ra cách làm cho mình hết tức giận. Vì vậy cô cầm lấy cái gối, ném về phía hắn.

Vận tốc của gối không chậm, theo đường thẳng bay về phía hắn, nhưng ở khoảng cách cỡ 1cm thì lại giống như mất đi sinh mệnh, rơi xuống giường.

Persephone trợn mắt nhìn hắn! Tốt! Tốt lắm! Cô quên mất hắn là thần, có thần lực mạnh mẽ, một cái gối thì là cái gì chứ? Xem ra trận đấu này cô chịu thiệt rồi. Persephone không thèm lãng phí sức lực, quay người rời khỏi tầm cung.

Chương 22: Chống đối

Persephone thực sự tuyệt thực! Ngày khai chiến càng tới gần, cô càng lúc càng lo lắng. Bị buộc phải làm đến mức này, cô đành phải tuyệt thực để Hades đáp ứng yêu cầu của mình.

Hôm nay đã là ngày thứ ba, mặc dù Hecate có khuyên bảo thế nào cô cũng không nghe theo. Trong vòng ba ngày này, Hades không có chút động thái nào, mà cô lại tức giận vì sự vô tình của hắn. Dù sao hắn cũng không để ý đến ý nguyện của cô! Hai người cứ giằng co như vậy, không ai chịu thua ai.

Cuối cùng, Persephone chống cự không nổi sự đau khổ của đói khát nên ngất đi. Trong lúc hỗn loạn, cô cảm thấy một bàn tay to ôm cô. Ngay sau đó có một chất lỏng truyền vào yết hầu của cô.

Cô ho khan vài tiếng, từ từ mở mắt thì thấy Hades đang nhìn cô lo lắng.

“Vì sao ngươi lại ở đây? Để ta chết đi không phải tốt hơn sao?” Cô mở miệng chầm chọc, giọng nói có chút khàn khàn.

“Nếu nàng chết, ta làm vua của các vị thần làm gì?” Hắn ôm lấy Persephone, dịu dàng vuốt ve hai má của cô.

“Ngươi có thể tìm người khác mà? Ta tin tưởng nếu ngươi làm vua của các vị thần thì nhất định sẽ có rất nhiều người leo lên giường của ngươi đấy!” Bởi vì tức giận nên khẩu khí của Persephone có chút không tốt.

Nghe cô nói lời trẻ con như vậy, hắn lại nở nụ cười.

“Nhanh như vậy đã khôi phục miệng mồm rồi?”

“Bị ngươi chọc tức” Cô cắn răng.

Hắn thở dài.

“Persephone, ta không nghĩ nàng lại cố chấp đến vậy. Quên đi, nàng đã kiên trì như thế thì đành vậy, vì có thể cùng nàng ở một chỗ, ta nguyện ý tin tưởng một lần” Hắn cuối cùng cũng mở miệng đáp ứng.

Persephone nhìn hấn đầy cảm xúc hỗn lộn.

“Nhưng mà ta có một yêu cầu...” Hades hóa ra một quả màu đỏ ở trong tay.

Đây không phải là quả của cây Quên Lãng sao? Persephone nhếch mi nhìn Hades đầy nghi hoặc.

“Đây là quả của cây Lãng Quên, thánh vật của địa ngục, chỉ cần nàng ăn vào thì sẽ trở thành vợ của ta”

Persephone nhìn quả có hào quang ánh sáng kia, nhìn thế nào cũng ra quả lựu. Không lẽ đây chính là quả lựu được nhắc [1] tới sao?

Cô bóc ra, quả nhiên không ngoài dự liệu, một loạt múi màu hồng nhỏ, mỗi múi đều đầy nước.

“Ăn hết tất cả luôn sao?” Nhìn quả lựu to hơn bàn tay của mình, Persephone cảm thấy mình không có khả năng ăn hết.

“Không cần, ăn vài múi là được rồi”

Vì vậy cô ăn hết một nửa, cũng cỡ hơn ba mươi múi.

Hades vừa lòng nhìn cô ăn.

“Ta hiện tại có thể đi rồi chứ?” Persephone hỏi, cô giải quyết chuyện này càng sớm thì càng nhanh chóng ở cạnh hấn.

Nhưng mà câu hỏi của cô khiến Hades thấy khó chịu “Nàng muốn rời khỏi ta nhanh vậy sao?”

“Ta đi khỏi chàng càng sớm thì sẽ càng nhanh trở lại cạnh chàng”

Không biết có phải do ăn nhiều quá hay không mà Persephone cảm thấy bụng mình rất no.

Hades không thèm lên tiếng, kéo tay cô nhanh chóng đi ra ngoài cung điện.

[1] quả lựu: trong Thần thoại Hi Lạp cổ, Hades lừa Persephone ăn lựu. Sau khi thả cô cho Demeter, Hades bắt Zeus phải cho Persephone ở cạnh

mình vì cô đã ăn quả lựu, chứng minh mình là vợ của hắn. Sau này, Zues
đành phải để Persephone ở cạnh Hades 6 tháng, bên cạnh Demeter 6 tháng.

Còn có, trong Hi Lạp, lựu tượng trưng cho vợ chồng.

Chương 23: Về nhà

Quảng trường rất rộng lớn, Hades dừng lại trước con ngựa màu đen kéo chiếc xe màu vàng, con ngựa rất lớn, toàn thân giống như có lửa cháy màu đen. Nó có vẻ cảm thấy vui mừng với chuyến du hành sắp tới.

Hades ôm Persephone lên xe, sau đó nhanh chóng cầm lấy cương ngựa, ngồi cạnh cô.

“Persephone, lại đây –” Hấn vươn một bàn tay về phía cô.

“Ừm. Cái gì?” Persephone không biết dụng ý của hấn.

“Ngồi vào lòng ta” Hấn giương khóe môi.

“Ta ngồi ở đây được rồi mà” Persephone có chút quẫn bách, tuy rằng họ đã làm chuyện ấy nhưng mà không không hào phóng đến mức làm hành vi thân mật trước mặt mọi người đâu.

“Đây không phải xe ngựa thường, tốc độ của nó rất nhanh, trừ ta ra không có ai có thể ngồi ở trên này an toàn cả” Khuôn mặt hấn bốn cợt, kiên nhẫn giải thích.

Thì ra là vậy. Được rồi, cô thừa nhận mình rất đa nghi. Persephone lè lưỡi, nghe lời đứng dậy ngồi vào lòng hấn. Hades lấy áo choàng vây quanh người cô, đem cô ôm vào lòng.

“Ngồi chắc chắn –“ Hấn dặn dò, sau đó hét to một tiếng, xe ngựa giống như tên rời khỏi cung, bay lên đi về phía chân trời.

Tốc độ rất nhanh! Tuy bị cánh tay của hấn ôm chặt, nhưng Persephone vẫn cảm thấy được gió gào thét hai bên tai. Cô mở mắt nhìn về bốn phía, sau đó cung điện biến thành điểm đen, mà đỉnh đầu dần hiện lên sương mù màu đen, đây là lục địa sao? Nhanh như vậy đã đến à?

Cô vụng trộm nhìn Hades. Bởi vì gió lớn nên đôi mắt màu đen của hấn nheo lại, nhìn từ góc độ này có thể thấy rõ ràng lông mi dài, mà môi của hấn lúc này nhếch lên, mang theo sự lạnh lùng cùng với bạc tình, mái tóc màu đen cùng vào áo choàng đung đưa trong gió, tóc của cô cũng có chút

bướng bình bay theo mái tóc của hắn, màu đen cùng màu vàng ở cạnh nhau khiến cho tim Persephone đập thình thịch, ngay lập tức một cỗ buồn chán dâng lên, bởi vì cô sẽ có một khoảng thời gian không thể ở cạnh hắn.

Gió dần ngừng lại, xe ngựa màu đen dừng ở dưới chỗ có mặt trời. Hades buông tay ra, để cho Persephone đứng đây.

“Persephone, bây giờ còn có cơ hội cuối cùng, chỉ cần nàng đồng ý, ta có thể...”

Cô che miệng hắn lại, sau đó kéo đầu hắn xuống.

“Ta thích địa ngục, cho nên ta không cho chàng nói bỏ địa ngục để làm vua của các vị thần, nếu trong thời gian ta ở nơi này chàng có ý đó, ta sẽ không bao giờ trở lại”

Trong mắt Hades lộ ra ý cười.

“Tuân mệnh, nữ hoàng của ta” Hades ôm rồi hôn Persephone nồng nhiệt, đến khi cô khó thở mới buông ra.

Sau đó hắn giống như làm ảo thuật, biến ra một cái cuộn sớ màu bạc đưa cho cô.

“Đây là cái gì?”

“Là lễ vật của ta tặng cho nàng. Ta biết nàng không thích trang sức, nhưng ta hi vọng nàng đeo nó”

“Ừm” Persephone nghe lời đeo nó, vuốt ve cảm nhận cảm giác lạnh lẽo nó gây cho bản thân, giống như cô đang đụng phải hắn. Cô nhìn hắn lưu luyến.

“Hades, ngoan ngoãn đợi ta trở về nha”

Hades im lặng nhìn cô với ánh mắt đầy yêu thương. Sau đó hắn ôm chặt lấy cô, cái ôm đầy lưu luyến.

“Đi thôi, mẫu thân của nàng còn đang đợi”

Hắn niệm một chuỗi chú ngữ, trong nháy mắt, đại địa nứt ra thành một khe lờn. Ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào khiến cho Persephone che mắt

lại. Ở bên ngoài, có một hình dáng quen thuộc đang yên lặng đứng đợi, cũng mái tóc màu vàng cùng với đôi mắt lo lắng cùng chờ đợi.

Chương 24: Demeter

“Persephone –” Nữ thần Nông nghiệp kéo Persephone vào lòng.

Persephone khiếp sợ đến mức không thể nói chuyện. Đây là mẹ của Persephone thật ư? Tại sao lại giống như mẹ của cô – Văn Thư Mẫn vậy? Persephone kinh ngạc nhìn bà. Ngoài mái tóc màu vàng, đôi mắt màu xanh thẳm ra, tất cả đều giống y như Văn Thư Mẫn.

“Mẹ” Persephone kích động đến mức rơi nước mắt. Trời mới biết cô nhớ mẹ thế nào, mỗi đêm ở nơi này, cô đều lén gạt nước mắt khi nhớ về mẹ. Có lẽ do ông trời nghe được lời cầu nguyện của cô nên mới cho cô gặp lại mẹ ở nơi này.

“Persephone, bảo bối nhỏ của ta, để ta xem con thế nào nào” Ngay cả cách xưng hô cũng giống nhau, Persephone kinh ngạc đến mức không thể nói nên lời. Trên đời này chỉ có mẹ mới gọi cô là “bảo bối nhỏ”

Nữ thần Nông nghiệp nhìn Persephone từ trên xuống dưới.

“Tốt quá, con không xảy ra chuyện gì, bảo bối nhỏ, con có biết mẹ nhớ con thế nào không? Mỗi ngày ta ngừng không đi khắp nơi hỏi thăm tin tức của con, nhưng không ai nói cho ta biết con ở đâu, ta chỉ có thể đi đến đỉnh Olympus tìm phụ thần của con, Zues để hỏi tin tức. Nhưng mà hấn không nói cho ta biết, may mắn lúc con bị bắt đi, Helios [1] thấy được, hấn tìm ta nói nên ta mới có thể tìm được con...” Nói xong, bà lại rơi nước mắt.

Mọi chuyện đều giống như Persephone biết, mẹ của Persephone vì muốn con của mình trở lại bên cạnh nên đã trở thành kẻ ác độc. Zues lúc này mới biết mọi chuyện nghiêm trọng, bởi vì đại địa hoang vu thì đỉnh Olympus sẽ không có tế phẩm, vì vậy hấn đành ra tối thư với Hades. Haha, quả nhiên là vua của các vị thần, cái gọi là “Chuyện không liên quan đến mình thì không quan tâm” chính là như thế. Persephone cười nhạo trong lòng.

Persephone đau lòng nhìn “mẫu thân”. Bà mặc bộ peplos trắng noãn dính đầy đất, bên dưới phần váy đều rách nát, đôi chân trắng nõn bị đất đá ma sát làm đỏ bưng, có vài chỗ chảy máu.

“Mẹ...” Cô ghen ngồi ngồi xồm xuống vuốt ve đôi chân của Demeter, trên đời này chỉ có bà mới đi chân đất tìm cô mà thôi nhỉ?

“Bảo bối nhỏ, mau đứng dậy, hiện tại mọi chuyện đều đã qua, chỉ cần con ở cạnh ta, tất cả mọi thứ đều không là gì cả” Nữ thần Demeter giữ chặt Persephone, kéo cô trở về cung điện màu trắng ở Sicilian. Mà Persephone quay đầu lưu luyến nhìn nơi Hades đứng lúc này, ở đó giống như có hương vị hân lưu lại.

Đừng lo lắng, không bao lâu nữa ta sẽ trở lại cạnh chàng.

Persephone mỉm cười một cái rồi cùng Demeter trở về cung điện.

Cung điện vô cùng ấm áp, xung quanh nở rộ rất nhiều hoa tươi. Persephone ngồi trên ghế đá đánh giá không gian yên tĩnh này. Đây là thế giới mà cô đang sống, tuy không có sofa màu đỏ hồng, cũng như không có laptop màu đen, nhưng nơi này vô cùng quen thuộc và ấm áp, giống như đây mới là nhà của cô.

Nữ thần Demeter vẫn nhìn Persephone bằng ánh mắt yêu thương, giống như không cần thận một cái thì cô lại biến mất.

Persephone cũng nhìn bà, cười với bà một cái. Persephone thấy Demeter không hề xa lạ chút nào, ở trong thần thoại Hi Lạp, bà là một vị nữ thần thuần khiết, lương thiện. Thần biển Poseidon [2] từng xin Zues gả bà cho mình, nhưng mà bà lại là nữ thần đơn thuần, từ bỏ cơ hội trở thành hoàng hậu của biển cả mà đi đến đảo Sicilian giúp con người canh tác, sau đó Zues phong bà thành nữ thần nông nghiệp.

Nhưng mà ở đây còn che dấu một câu chuyện xấu xa khác, năm đó Zues vô tình đến đảo Sicilian thì bị khuôn mặt xinh đẹp của nữ thần Demeter hấp dẫn, vì vậy hắn không biết liêm sỉ đi cầu dẫn bà, có điều nữ thần Demeter không đáp ứng thỉnh cầu vô lễ kia của hắn. Cuối cùng, Zues biến thành một con rắn màu trắng làm bà mềm lòng cứu giúp, sau đó thì cưỡng bức bà. Cuối cùng bà mang thai và sinh ra Persephone.

[1] Helios là con trai của hai Titan: Hyperion và Theia và là anh của nữ thần Mặt Trăng Selene và nữ thần bình minh Eos. Helios được miêu tả là một vị thần đẹp trai với vàng hào quang của tia nắng Mặt Trời trên đầu, cưỡi một chiếc xe ngựa đi trên bầu trời. Homer kể rằng nó được kéo bằng

những con bò mặt trời; sau đó Pindar cho rằng nó được kéo bằng con ngựa có mào lửa. Sau đó, những con ngựa được đặt bằng những cái tên: Pyrois, Aeos, Aethon và Phlegon.

[2] Poseidon là vị thần của biển cả, ngựa và “người rung chuyển Trái Đất”, của những trận động đất. Poseidon là em trai của Hades, Demeter và anh của Zues.

Chương 25: Phân vân

Chuyện đó có lẽ là sỉ nhục cả đời Demeter không thể quên, nhưng bà lại vô cùng yêu thương con cái của mình. Persephone biết, chỉ bằng việc bà đi tìm con gái thế này đã đủ chứng minh tình yêu của bà dành cho Persephone nhiều đến thế nào. Loại tình yêu này khiến Persephone cảm động, bởi vì Văn Thư Mẫn cũng trả giá như vậy.

“Persephone...” Nữ thần Demeter ôm chặt Persephone, bà thở dài thỏa mãn “Bảo bối nhỏ của ta, con cuối cùng cũng đã trở về”

“Vâng” Persephone tự đầu vào lòng của bà, cảm thụ hương thơm đặc biệt của bà. Cái ôm của mẹ khác với cái ôm của Hades rất nhiều. Cái ôm của Demeter mềm mại và ấm áp, nhưng của Hades thì lạnh lùng mà cứng rắn. Nhưng giờ phút này cô lại bắt đầu nhớ cái ôm của Hades. Thật là, khó trách người ta nói “Con gái gả ra ngoài như nước biển”, quả nhiên là vậy mà.

Nhưng bây giờ cô nên nói cái gì với mẫu thân đây? Persephone có chút lo lắng.

.....

Bởi vì Persephone trở về, đảo Sicilian lại trở lại như cũ. Nữ thần Demeter bắt đầu giúp con người gieo trồng và canh tác. Không có biện pháp, bởi vì bà vốn là một nữ thần lương thiện và hòa ái mà. Persephone cũng có dịp hiểu thêm về thế giới này.

Đảo Sicilian có rừng cây rậm rạp cũng như có thảo nguyên rộng lớn, ngoài thỏ ra cô không biết ở nơi này còn có loại động vật nào, nhưng mà cô có các nữ thần ở đầm nước làm bạn.

Nơi này thật sự rất đẹp! Rất đẹp! Đẹp đến mức cô không biết nên dùng từ gì để hình dung! Thảo nguyên xanh biếc, vô số đóa hoa diễm lệ nở rộ. Persephone đứng ở gò núi cao nhất hít sâu vào một hơi, trong mũi tràn ngập mùi tươi mát.

Cô ngẩng đầu nhìn lên trời, những đám cỏ bắt đầu xoay tròn, dưới chân nở rộ rất nhiều đóa hoa xinh đẹp, chúng theo gió mà bay từ từ lên trên không.

Persephone nhìn những đóa hoa bay theo gió kia như bị mê hoặc, cô cảm thấy một trận hưng phấn khó hiểu! Trời ạ! Cô bắt đầu yêu nơi này! Khó trách người ta bảo cuộc sống ở địa lục là cuộc sống xa hoa, cô mới “về nhà” có ba ngày mà bắt đầu không muốn trở lại địa ngục rồi! Xem ra cô cũng không khác gì các cô gái khác, đều thích hưởng thụ, nhưng mà cô sẽ không vì nơi này mà bỏ Hades đâu! Cơ mà cô vẫn không đủ can đảm để nói với Demeter a! Cô vĩnh viễn không thể quên được tình cảm mà Demeter dành cho mình.

Đối với hai người yêu mình như thế này, cô thật sự không biết lựa chọn thế nào! Hades, nếu chàng là ta, chàng sẽ làm gì?

Nhớ đến Hades, Persephone lại dâng lên nỗi thương cảm khó hiểu, không biết hắn đang làm gì? Hắn có nhớ tới cô hay không?

“Persephone...” Demeter ở cách đó không xa gọi Persephone, ý bảo cô nên trở về nhà.

Nhìn khuôn mặt đầy yêu thương của bà, Persephone lại bị dao động một lần nữa.

Cô nên làm cái gì bây giờ?

Chương 26: Hades đột ngột xuất hiện

Ánh trăng màu bạc chiếu vào tạo ra một đạo ánh sáng ôn hòa. Hương khí ban đêm tràn ngập ở khắp nơi, trừ bỏ tiếng kêu râm rang của côn trùng, tất cả đều là mùi thơm của hoa.

Ban đêm của nơi này cũng mê người như vậy, nhưng mà Persephone không có chút tâm tình thương thức.

Cô đã rời khỏi địa ngục bảy ngày, nhưng lại không biết phải làm gì với hứa hẹn đối với Hades.

Bởi vì cô không thể làm mẹ buồn lòng. Cô đã đánh giá cao năng lực của mình, cô cứ nghĩ mình có thể bình thản làm việc đó, nhưng khi đối mặt với khuôn mặt tươi cười hiền lành của mẹ, lại nhớ đến hình bóng cô độc làm cô không biết phải làm gì. Tại sao cô phải gả cho Hades chứ? Nếu là các vị thần ở đỉnh Olympus thì cô có thể trở về với mẹ, nhưng ở địa ngục thì không! Cô một khi đã đến địa phủ thì sẽ khó đến đảo Sicilian lại phải không? Cứ nghĩ cả đời không thể thấy mẹ, cô liền cảm thấy khổ sở, cô đã mất đi mẹ ở thế giới con người, hiện tại muốn cô phải bỏ qua mẹ ở nơi này nữa sao?

Persephone sắp điên rồi! Thật sự sắp điên! Ôm cái đầu đang đau, cô cố gắng bình ổn lại. Không lẽ không có biện pháp khác ư? Cô nắm chặt lòng bàn tay, đi tới đi lui. Hades không có ở đây làm cô không biết thương lượng với ai.

Persephone cúi đầu phiến chán, lúc ngẩng đầu lên thì đã bị một cái bóng đen trên giường làm hoảng sợ đến mức suýt hét ầm lên.

Cũng may lá gan của cô đủ lớn, theo ánh sáng từ ban công chiếu vào, cô có thể thấy bộ dạng của người tới –

“Hades...” Persephone không tin, nhẹ giọng nói, ngay lập tức giống như con hổ đòi mồi tiến lên. Không có biện pháp, cô thật sự rất nhớ hắn.

Nhưng mà Hades lại không vui khi thấy Persephone, hấn cau mày tránh cái ôm của cô, sau đó quay đầu đi.

Hắn đang tức giận!

Tuy rằng Persephone không biết thuật đọc ý nghĩ, nhưng mà biểu hiện trên mặt của hắn cô nhìn không có nhầm.

Bởi vậy Persephone đến gần hắn, đem hai tay ôm cổ hắn, lại lấy một bàn tay kéo mặt hắn đối diện với chính mình.

“Hades, chàng vì sao lại tức giận như vậy? Không lẽ chàng không nhớ ta sao” Persephone dịu dàng làm nũng. Mắt to nhìn đôi mắt lạnh sâu như hồ của hắn, tuy rằng đó là đôi mắt khiến người khác sợ hãi, nhưng cô lại không cảm thấy lo sợ chút nào, bởi vì cô chắc chắn, Hades sẽ không bao giờ làm cô bị thương.

Nghe lời nói của Persephone, ánh mắt của Hades càng thêm lạnh lùng.

“Ta nghĩ nàng không muốn thấy ta”

“Làm sao có thể? Không lẽ chàng không thấy ánh mắt ngạc nhiên lẫn vui mừng khi ta thấy chàng sao? Ta còn nhiệt tình ôm lấy chàng” Persephone ôm chặt cổ hắn, làm tăng phần chân thật trong lời nói của mình.

“Phải không? Thế mà ta lại không thấy nàng giải thích trong bảy ngày này? Ta chỉ thấy nàng cùng đám tiên nữ chơi đùa trên cõi, lại không có thấy ý tứ muốn trở về địa ngục của nàng”

“Chàng làm sao biết những chuyện đó?” Persephone kinh ngạc nhìn hắn.

Hades cười lạnh.

“Ta là người cai quản địa ngục, nếu ngay cả vợ của mình làm gì mà cũng không biết, ta cũng nên thoái vị”

Thì ra hắn vẫn không tin tưởng cô. Thế mà ở phía sau lưng cô theo dõi. Persephone thất vọng nhìn hắn, không biết phải làm gì để bỏ qua đa nghi của hắn, tuy rằng ngôn ngữ là phù du, nhưng cô ít nhất cũng muốn đem suy nghĩ của mình nói với hắn. Vì vậy, cô buông hắn ra.

“Hades, ta thừa nhận mấy ngày này ta không nói với mẫu thần về việc trở lại địa ngục, nhưng không có nghĩa là ta không trở về, chỉ cần cho ta

thời gian, dù sao khi trở về địa ngục ta cũng khó có thể trở lại đây, không phải sao? Chàng ít nhất cũng cho ta với mẫu thần thời gian để tạm biệt”

“Đây lại là cơ của nàng sao?” Hắc nhếch mày rậm.

“Có? Chàng làm sao có thể nghĩ như thế?” Persephone kinh ngạc.

“Chẳng lẽ là sai sao? Đầu tiên nàng lợi dụng thân thể của mình để bắt ta đem nàng trở lại, hiện tại lợi dụng việc tạm biệt mẫu thần để kéo dài thời gian trở lại địa ngục, Persephone, ta tin nàng, nhưng nàng không nên lặp đi lặp lại những cái cơ đó để kiểm tra tính nhẫn nại của ta”

Con người âm u của hắc lộ rõ vẻ bất mãn cùng oán hận.

Chương 27: Hades bị đánh

Persephone trợn mắt nhìn Hades, trong nháy mắt cô thật sự không biết nói gì! Cô đã vắt hết óc để tìm cách trở về địa ngục còn hắn thì hiểu lầm ý nghĩ của cô! Huống chi hắn lại không có suy nghĩ tình cảm của cô và mẫu thần. Nhớ đến rối rắm mấy ngày này và cả sự đa nghi cùng ích kỉ của hắn, cô tức giận.

“Hades! Ta thật sự không nghĩ chàng lại đối xử với ta như vậy. Chàng không tin tưởng ta thì thôi, nhưng sao chàng có thể ích kỉ như vậy Chàng có biết mẫu thần là người thân duy nhất trên đời của ta hay không? Mẫu thần sinh ra và chiếu cố ta mười bảy năm qua, vì tìm ta, mẫu thần đi khắp nơi trên thế gian này! Chàng có thấy ánh mắt tuyệt vọng cùng giọng nói bất lực lúc ấy không? Chàng cho rằng ta cái gì cũng xem như không có mà bỏ mẫu thần lại để theo đuổi hạnh phúc của mình sao Ta nói cho chàng biết, ta – không – làm – được!”

“Ta ích kỷ ư?!”

Hades nhú mày, đôi mắt ần ần tia màu đỏ rực rỡ “Nếu ta ích kỉ ta đã không thèm để ý đến ý nguyện của nàng, nếu ta ích kỉ đã cùng Zues khai chiến rồi, nếu ta ích kỉ sẽ không nghe theo lời nàng cho nàng trở lại đảo Sicilian, nếu ta ích kỉ ta cũng không tin tưởng mà đợi nàng trở về! Persephone, nàng còn muốn ta thế nào?”

Hắn nói giống như thờ dài khi nói xong câu cuối. Lại nữa, lại thế nữa rồi, mỗi lần thấy ánh mắt u buồn cùng với giọng nói đầy đau thương của hắn, Persephone không nhịn được muốn đem hắn ôm vào lòng, sau đó vì hắn mà xóa tan đi cô độc. Nhưng mà, cứ nhớ đến ánh mắt đau thương cùng bóng dáng cô độc kia của mẫu thần, lòng cô không khỏi run lên. Bây giờ cô thống hận mình quá yếu đuối!

“Persephone...” Hades đứng dậy kéo người Persephone đối diện với mình “Ta không muốn nghĩ nữa! Hãy cùng ta trở về địa ngục”

Trở về địa ngục? Persephone nhăn mày. Thế được sao Nếu bây giờ cô trở về, mẫu thần sẽ làm cho đại địa hạn hán lần nữa, không, có lẽ sẽ càng quá

đáng hơn! Như vậy thì mọi chuyện sẽ trở lại như cũ. Nếu vậy thì cô lúc này ở đây làm cái gì? Không được, bây giờ cô tuyệt đối không thể đi!

“Không! Khi mọi chuyện chưa giải quyết xong, ta sẽ không cùng chàng trở về” Ánh mắt Persephone kiên định nhìn hắn, ngữ khí kiên quyết.

Hades nghiêng răng nhìn cô, trên mặt hiện lên vô số biểu hiện nhưng cuối cùng khuôn mặt hắn dừng lại ở biểu tình tức giận.

“Được, tốt lắm!” Hades nghiêng răng, khuôn mặt có chút khùng bố “Ta sẽ bắt nàng đem xuống đây vậy!” Nói rồi hắn ôm chặt lấy Persephone.

“Không! Hades! Thả ta xuống! Thả ta xuống!” Persephone kinh ngạc nhìn hắn bế mình, nếu bây giờ hắn mang cô trở về địa ngục thì cô sẽ không còn cơ hội để ngăn cản chuyện này nữa! Không được! Không được! Cô tuyệt đối không thể nhìn hắn cùng Zues khai chiến! Tuyệt đối không!

Hades không thèm quan tâm việc Persephone đánh hắn, hắn chậm rãi niệm một chuỗi chú ngữ, Persephone biết Hades đang tức giận, bọn họ sẽ biến mất ngay lập tức. Trong lòng nóng như lửa đốt, cô hoàn toàn mất đi lý trí, cánh tay đưa thẳng ra đánh –

“Ba—“ Persephone đánh vào mặt của Hades. Cô bị dọa ngây người, mà Hades cũng thế.

Bọn họ trừng mắt nhìn nhau.

Trong chớp mắt, Hades thật sự phẫn nộ, mà Persephone thì sợ hãi vô cùng, cô không phải sợ việc Hades sẽ đánh lại mình, mà sợ hắn sẽ hiểu lầm cô!

Quả nhiên, sau một lúc trầm mặc đến mức người ta thở không nổi trôi qua, Hades thả Persephone xuống, cơn tức giận lúc này đã không còn.

“Hades... Ta...” Persephone run run vươn tay muốn vuốt hai má bị đánh của hắn, nhưng lại bị hắn né đi.

“Không nghĩ đến người đầu tiên đánh ta lại là vợ của ta”

Hades thấp giọng nói, trên mặt xuất hiện một chút đau đớn.

“Không phải, Hades Ta chỉ là.....”

Persephone định mở miệng giải thích dụng ý của mình, nhưng hấn lại biến mất, chỉ còn lại hơi thở còn lưu trong không khí.

Xong rồi! Hấn tức giận! Hấn thật sự tức giận! Bởi vì cô quá yếu đuối và cố chấp, hấn đã buông tha cô! Nhất định là thế! Cô vĩnh viễn không thể quên được biểu tình của hấn lúc đó, đó là biểu tình tuyệt vọng do người mình yêu quý tổn thương...

Persephone suy sụp ngồi xuống mặt đất. Ánh trăng nhu hòa từ nơi khe hở rơi lên người cô, cô gập người khóc.

Chương 28: Mẫu thần khuyển bảo

Đảo Sicilian giống như không bao giờ có mưa, ánh mặt trời vẫn luôn chiếu sáng.

Tùng đoá, từng đoá hoa nở rộ dưới chân, đàn bạch dương cùng hương chạy vui vẻ trên thảo nguyên, cách đó không xa, nhóm nữ thần chơi đùa dưới nước, tất cả đều rất tốt đẹp, nhưng đối với Persephone thì thật vô vị!

Bởi vì Hades đã rời đi! Từ này cô đánh Hades một cái, đã qua ba ngày, mỗi đêm cô đều thức chờ hắn. Cô nghĩ Hades sẽ tha thứ cho vì yêu cô, nhưng mà không, hắn không có xuất hiện, không lẽ hắn đã ghét cô, muốn buông cô ra sao?

Ý nghĩa này làm cho Persephone run một trận.

Cô ôm đầu gối, cảm thấy ngực không thể thở được.

Phía sau vang lên tiếng bước sần sạt.

“Hades...” Persephone vui mừng ngẩng đầu, thế nhưng lại bắt gặp gương mặt tràn ngập lo lắng của mẫu thần, bà vươn tay xoa má Persephone, vì cô mà lau nước mắt.

Đến lúc này, Persephone mới bật khóc.

“Mẹ...” Cô khóc nức nở trong lòng Demeter, biết rõ nhẫn nại của cô đã đến cực hạn, cô không thể ở trước mặt mẫu thần cười như chưa có chuyện gì được. Cô nhớ Hades, nhớ đến mức điên rồi!

“Persephone... Ta đều biết tất cả...”

Demeter thở dài, vuốt tóc Persephone, vỗ vỗ lưng của cô.

“Tôi hôm đó ta nghe hết tất cả”

Persephone kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt khéo léo cùng trắng nõn của bà.

“Mẹ, người...”

Demeter cúi đầu cười khổ với Persephone.

“Ta nghĩ làm bộ dạng không biết gì, nhưng mà nhìn con đau khổ như vậy, ta biết đã đến lúc buông tay. Tuy rằng ta rất yêu con, nhưng ta không có quyền cướp đi hạnh phúc của con! Đi đi, hãy trở lại cạnh Hades đi, ta biết hẳn rất yêu con, nếu con trở thành vợ của hẳn, ta có lẽ sẽ rất hạnh phúc”

Ánh mắt Demeter có chút mê ly, nói chậm rãi với Persephone, cũng có lẽ là đang tự an ủi mình.

Trong nhất thời, cảm xúc của Persephone ngổn ngang, không biết phải nói gì. Cô một lần nữa cảm thấy kiêu ngạo vì mẫu thân, chỉ vì con mình mà nguyện trả giá tất cả, cho dù bà sắp đổi mặt với cô độc cùng đợi chờ mãi mãi, nhưng bà cũng muốn đứa con của mình được hạnh phúc! Persephone lại lần nước khóc thét lên, ôm chặt bà, tất cả các cảm xúc vui mừng, khổ sở, đau lòng, hạnh phúc đều trút ra từ nước mắt.

Cô khóc thì trời bắt đầu đen, Demeter chỉ vỗ lưng cô, không nói gì.

Rất lâu sau đó.

Persephone rốt cuộc cũng ngừng khóc, cô ngẩng đầu nhìn mẫu thân đáng thương.

“Mẹ, Hades đang giận con... Từ đó cho tới nay hẳn chưa từng đến thăm con”

Demeter đỡ khóc đỡ cười nhìn cô.

“Bảo bối nhỏ, con không nhớ hôm đó con làm gì sao? Là đánh Hades, ta ở ngoài cửa cũng nghe được thanh âm đó, con nghĩ con dùng bao nhiêu sức mạnh hả?”

Persephone xấu hổ cúi đầu.

“Con chỉ sợ hẳn sẽ mang con đi thôi, cho nên con...”

Demeter thở dài.

“Hades là một người kiêu ngạo. Hắn tuy là quản địa ngục, nhưng lại có sức mạnh mà Zues và Poseidon không thể với tới, không ai có thể đụng vào hắn, chứ đừng bảo tổn thương hắn...”

“Nhưng mà con lại đánh hắn, cho nên hắn đã buông tha cho con?”

Persephone khóc không ra nước mắt nhìn Demeter.

“Con làm tổn thương tự tôn của hắn, không lẽ con còn nghĩ tới việc hắn sẽ xin lỗi con sao?”

Demeter cười dịu dàng.

“Con nên làm gì bây giờ? Con không thể tới địa ngục được! Con phải xin lỗi hắn bằng cách gì chứ?” Persephone giống như kiến bò phải chảo nóng.

Nhìn bộ dạng như lửa đốt của cô, Demeter vỗ vai trấn an.

“Bảo bối nhỏ, đừng vội, tuy rằng con và ta không có cách đến địa ngục, nhưng có một người có thể...”

Có một người?! Đó là.....

Persephone nghĩ đến một vị thần ở đỉnh Olympus, chắc chắn là hắn! Đúng vậy! Bởi vì nóng vội nên cô đã quên một người quan trọng như hắn!

“Hermes!” Persephone hưng phấn mà kêu to.

“Hả? Ta đến làm cho nàng vui vẻ sao?”

Một giọng nói trêu chọc vang lên ở trên đầu cô.

Chương 29: Hermes lạnh lùng

Trên đầu đầy cây ngân phát, khuôn mặt đáng yêu của chàng trai trẻ tuổi ngồi trên đỉnh đầu Persephone. Hắn rất đẹp, cái đẹp này là của một chàng trai và một cô gái hòa lẫn với nhau, ánh mắt màu lục to tròn, cái mũi khéo léo, cái miệng tinh xảo, tất cả đều mang đến cảm giác đáng yêu của một đứa trẻ, nhưng mà nụ cười giảo hoạt ở trên miệng hắn lại khiến người ta cảm thấy có khí chất thương nhân.

Hắn bước tới một bước, bước chân giống như lông chim, nhẹ nhàng trên không trung.

“Hermes, ngươi đến đây làm gì?” Demeter nhíu mày nhìn sự xuất hiện đột ngột của hắn.

Hermes không trả lời. Hắn chống tay nhảy xuống, sau đó giống như làm ảo thuật lấy ra một đồng xu nghịch ngợm.

“Ta phụng lệnh của Zues đến mời ngài cùng nữ thần mùa xuân đến tham gia tế điển ở đỉnh Olympus”

Tế điển? Persephone nghi hoặc nhìn Demeter. Bà vỗ tay trấn an cô.

“Cho đến bây giờ chúng ta đều không tham gia tế điển ở đỉnh Olympus, lần này tại sao Zues lại mời chúng ta?”

“Bởi vì nữ thần mùa xuân. Các vị thần ở đỉnh Olympus đều biết việc nữ thần mùa xuân được Hades thả về nên muốn chúc mừng vì chuyện ấy. Dù sao cũng là nữ thần mùa xuân giải quyết việc tế phẩm của các vị thần” Hermes tiếp tục nghịch đồng xu.

“Không cần” Demeter lộ ra nụ cười lạnh lùng mà Persephone thấy xa lạ.

Persephone biết lý do tại sao Demeter lộ ra loại vẻ mặt này, ở thời điểm bà đau khổ tìm con thì tất cả các vị thần, không ai giúp đỡ, còn ở bên khoanh tay đứng nhìn để cười nhạo bà, nếu không phải chỗ đồ ăn của họ có vấn đề, họ sẽ vui mừng tốt bụng mời hai người đi sao?

“Nói như vậy... Ngài không muốn cùng nữ thần mùa xuân tham gia tế điền?” Hermes vẫn nghịch đồng xu.

“Đúng, người về nói với Zues, cảm ơn ý tốt của hă, nhưng mà ta đã đáp ứng với Hera, sẽ không bao giờ bước chân vào đỉnh Olympus”

Demeter lạnh nhạt nói.

“Được rồi, ta trở về phục mệnh...” Hă đùa đồng xu, tính rời khỏi đó.

“Đợi chút...” Persephone gọi hă lại.

“Có chuyện gì sao nữ thần xinh đẹp của ta?” Hermes mỉm cười nhìn Persephone, trong ánh mắt lộ ra một tia khiến người ta phải cân nhắc.

“Ta có thể nhờ người một việc không?” Persephone không có thời gian nghiên cứu vẻ mặt của hă, chỉ có chút khó chịu nhìn hă.

“Ta có thể làm gì? Nói nghe một lần xem” Hă cười giảo hoạt, trả lời ba phải.

“Ta muốn người dẫn ta đến cửa địa ngục”

Hermes kinh ngạc, đôi mắt đẹp nhìn Persephone.

“Nàng không phải mới trở về từ địa ngục sao? Tại sao lại muốn đến đó nữa?”

“Ta...” Persephone do dự, nhưng nghĩ lại, dù sao cô cũng phải gả cho Hades, các vị thần ở đỉnh Olympus gì cũng biết, bây giờ nói rõ cũng tốt, vì vậy cô hít một hơi nói với hă “Ta muốn tìm Hades, muốn cầu hôn hă!”

Ta muốn cầu hôn hă? Ôi mẹ ơi, Persephone thật sự bị đùng khí của mình chọc sợ. Dù phải trả bất cứ giá nào, chỉ cần thấy Hades, mặt mũi của cô cho chó tha cũng được.

Hermes dĩ nhiên bị câu nói lớn mật của Persephone dọa, tuy rằng hă vẫn mỉm cười như trước, nhưng đồng xu trên tay lại rớt xuống đất. Mà Demeter cũng bị dọa đến mức che miệng lại, dờ khóc dờ cười nhìn con gái. (Dám cá là Hades sẽ đen mặt khi thấy Persephone nói vậy)

Persephone muốn chui vào một cái lỗ nào đó, mặt của cô chắc chắn đã đỏ rực rồi, nhưng mà cô không hồi hận!

Hermes suy nghĩ một lúc, sau đó hấn vui vẻ cự tuyệt!

“Ngại quá, nữ thần của ta, ta không giúp được nàng rồi” Hấn cười nham hiểm.

“Tại sao? Ta biết trên đỉnh Olympus chỉ có người mới có năng lực này, nếu người không giúp ta thì ta phải trở về bằng cách gì?” Persephone giống như bị nước cuốn đi, khó khăn mới bắt được cái cột, làm sao có thể thả ra?

“Tuy rằng nàng cầu xin ta, nhưng mà ta cũng có quyền cự tuyệt, không phải sao?” Hermes cười gian xảo “Huồng hồ, ta cũng không quên việc mẫu thần của nàng cự tuyệt tâm ý muốn cười nàng của ta”

Hấn nói cái gì? Cái gì mà tâm ý? Persephone quay đầu nhìn Demeter, bà nhăn mặt không nói gì.

“Nếu hai vị không tham gia tế diễn, ta đành đi trước...” Hấn vẫy tay, đồng xu hiện lên trên tay hấn, sau đó hấn nhẹ nhàng bay nhảy lên không trung, biến mất trong chốc lát.

Nhìn bóng dáng rời khỏi của hấn, Persephone hạ hai vai.

“Hermes chết tiệt...” Demeter thở dài ôm lấy Persephone “Nửa năm trước, hấn và Apollo từng đến đảo Sicilian cầu hôn, nhưng mà ta nghĩ con còn nhỏ không chịu được thương tổn của chúng nên cự tuyệt. Hiện tại, ta thấy việc làm đó rất đúng, đám người trên đỉnh Olympus toàn một đám bạc tình bạc nghĩa mà lại dối trá, bọn họ tuyệt đối không chung thủy”

Thì ra là như thế, khó trách ánh mắt của Hermes vừa nãy chứa một tia khó hiểu. Thì ra là hấn tức giận! Đồ đàn ông hẹp hòi!

“Chúng ta còn biện pháp không?” Persephone thở dài

“Cũng không phải không có” Demeter cười dịu dàng “Tuy rằng Hermes không giúp con, nhưng mà có người có thể ra lệnh bắt hấn giúp con”

“Zeus ?”

Demeter không gặt đầu, cũng không lắc đầu.

“Còn có một người – Hera. Hera là nữ thần trông coi việc hôn nhân gia đình, nếu con đưa lời cầu xin với Hera, cô ta sẽ bảo Hermes đưa con trở về địa ngục”

“Nói cách khác, con phải đến đỉnh Olympus?” Persephone suy sụp nói.

Demeter bắt đắ dĩ gặt đầu, lấy bông tai hình lúa mạch xuống đeo vào tai Persephone.

“Bỏ qua cho ta, Persephone... Bởi vì chuyện mười bảy năm trước, ta đã hứa với Hera sẽ không đến Olympus, cho nên ta không đi với con được, nhưng mà bông tai của ta sẽ bảo hộ con, nếu con gặp nguy hiểm gì nó sẽ giúp con thoát khỏi nguy hiểm đó”

Cô sẽ gặp nguy hiểm sao? Nghiêm trọng như vậy ư? Tuy rằng trong lòng tràn ngập nghi hoặc, nhưng mà Persephone vẫn gặt đầu.

Demeter vẫy tay, một chiếc xe ngựa màu bạc xuất hiện trước mặt hai người.

“Nhớ kỹ, không được cùng mấy nam thần nói chuyện với nhau” Demeter dặn dò.

Làm mấy cử chỉ tạm biệt đơn giản, Persephone ngồi trên xe ngựa hướng đến cửa của đỉnh Olympus mà đi.

Chương 30: Lần đầu đến đỉnh Olympus

Điều khiển xe ngựa của Demeter, Persephone cảm thấy một trận gào thét của gió bên tai mình.

Tuy rằng tốc độ của xe ngựa này không giống của Hades nhưng cũng khiến cô chịu không nổi.

Cô tận lực ngồi yên, hai tay gắt gao kéo dây cương, sợ không cẩn thận một chút sẽ ngã từ trên xe xuống. Nhưng mà hoàn hảo, xe ngựa coi như vững vàng. Cô dần mở mắt nhìn bốn phía.

Cách đó không xa, một ngọn núi màu lam nhạt bị mây mù bao phủ. Đây là đỉnh Olympus sao? Quả nhiên nguy nga hùng vĩ! Nó có điểm mạnh mẽ nam tính lại có mềm mại đáng yêu nữ tính. Cả dãy núi như là một bức tranh phong cảnh đầy nghệ thuật, cứng cáp!

Xe ngựa dần chạy vào núi. Ở nơi cao nhất của đỉnh Olympus Persephone thấy một tòa cung điện hoàng kim chói lóa.

Cô tròn mắt nhìn. Thật sự không biết dùng từ gì để hình dung nó! Nó giống như một kiệt tác nghệ thuật, giống như phong cách của đền Parthenon. Nhưng mà đền thờ Parthenon thì đơn giản, còn nơi này thì xa hoa.

Ở lối vào thần điện, một cặp tượng nữ thần đứng yên, trong tay hai bức tượng là cái bình, khuôn mặt trầm tĩnh mà bình thản.

Persephone nhìn một hồi, hai cái cột này thề là cao hơn cô hơn một trăm lần.

Xe ngựa đi qua pho tượng, trước mặt cô xuất hiện một quảng trường hình tròn lớn, không đợi cô hạ lệnh, xe ngựa lập tức dừng trên mặt đất. Nhìn các xe ngựa đủ loại màu, Persephone biết đã có nhiều vị thần tham dự lễ tế này rồi. Cái xe ngựa màu vàng kia chắc là của Apollo nhỉ? Bởi vì trong truyền thuyết, chỉ có hắn mới có xe ngựa màu vàng kia, còn cái xe ngựa mà xanh là của Poseidon, bên cạnh cái xe có màu bạc nhàn nhạt kia là của Artemis nhỉ?

Persephone đột nhiên thấy buồn cười, các vị thần còn có đặc điểm của mình, nhìn vào xe ngựa liền nhận ra. Nhưng nghĩ đến việc mình sẽ cùng họ nói chuyện, tay chân cô có chút run rẩy.

Hít sâu một cái, cô ngẩng đầu đi xuống ngựa. Ôi! Ngay cả đất cũng là vàng, không lẽ nơi này đều là vàng sao?

“Persephone, là người sao?”

Persephone hoảng sợ, ở nơi này cô có biết ai sao? Cô vội vàng quay người nhìn người gọi mình.

Người đó có khuôn mặt xinh đẹp, làn da rám nắng, lông mi dài, một đôi mắt màu lam to tròn lộ ra sự thông minh cùng tự tin. Đầu của cô ấy không giống các nữ thần mà lại có một oản thành kế [1] cao ở trên đầu, trang sức chạm rồng hoàng kinh ở trên đỉnh đầu của cô ấy rực rỡ vô cùng, mà trên người không có mặc quần áo bình thường mà một bộ váy liền dài, trên lưng cũng có một cái đai lưng màu vàng, cả người tràn vẻ anh khí.

Cảm giác áp bách như vậy, tư thái tự tin như thế, không lẽ cô ấy là Athena?

Ngay lúc Persephone do dự không biết nói gì, một nữ thần xinh đẹp khác bước ra từ thần điện, thấy Persephone, khuôn mặt lạnh lùng lộ ra sự kinh ngạc.

“Persephone...” Lời nói của cô trong trẻo mà lạnh lùng.

Cô ấy là người đẹp nhất mà Persephone từng gặp qua. Khuôn mặt trắng nõn, mái tóc xoăn, một đôi mắt màu xanh thẳm giống như ánh trăng, buồn bã mà tĩnh lặng. Cô mặc một bộ váy dài màu trắng, lộ ra cánh tay trắng nõn của mình. Ở vòng eo mảnh khảnh là một cái thắt lưng làm từ đá, khiến cô ấy bao phủ một tầng ánh sáng mặt trăng. Khuôn mặt trong trẻo mà lạnh lùng kia khiến Persephone đoán, cô ấy là nữ thần mặt trăng – Artemis.

“Ta thật không dám tin, người cuối cùng đã trở lại” Artemis giữa chặt vai Persephone, khuôn mặt trong trẻo mà lạnh lùng có chút kích động “Ngày đó người đột nhiên biến mất, ta cùng Athena tìm người rất lâu mà không ra. Người giống như đã rời khỏi thế giới này vậy”

Artemis nắm vai của Persephone, vỗ vai cô “Nhưng mà thật tốt quá, người đã trở lại, ba người chúng ta cuối cùng cũng có thể cùng nhau săn thú”

“Thật có lỗi, Persephone, lúc người mất tích chúng ta không làm được gì” Athena cũng đi tới đặt tay lên vai Persephone, chân thành nói.

Tuy rằng lần đầu cô gặp hai người bạn họ, nhưng mà cô cảm thấy quen thuộc vô cùng. Hóa ra là trước đây bạn họ là bạn thân.

Vì thế cô cười.

“Không cần cảm thấy có lỗi, ta hiện tại không phải đứng trước mặt các người sao?”

Athena cười tươi, mà Artemis thì kéo tay cô.

“Đây là lần đầu người tham gia tế điển nhỉ? Tới đây đi, chúng ta đưa người đi xem qua một chút, người cũng có thể trông thấy phụ thần”

Phụ thần? Cái tên Zues biến thái kia? Trong lòng Persephone thầm kêu không tốt, nhưng mà cô không phải chiến đấu một mình! Vì vậy lúc Athena cùng Artemis kéo đi, Persephone không nói gì mà theo bạn họ đi vào.

Chương 31: Xin Hera chúc phúc [1]

Ba người cùng nhau đi vào đại sảnh của thần điện.

Họ chưa bước vào đại sảnh đã nghe rất nhiều tiếng cười đáng yêu của cô gái và lời đàm luận dứt khoát của các chàng trai, trong đó còn có tiếng đàn trong trẻo vang lên.

Càng tới gần đại sảnh, Persephone càng lo lắng, bởi vì cô chưa từng tiếp xúc chuyện như thế này lần nào cả, đối mặt với một đám người phức tạp, cô không biết phải làm gì cho phải, huống hồ nhóm người này lại là thần nữa chứ.

Thị nữ đứng ở cửa nhìn ba vị nữ thần xinh đẹp bước tới, ánh mắt nhìn Persephone nghi ngờ, nhưng khi nhìn đến dưới chân của cô nở hoa thì họ hiểu rõ. Vì vậy bọn họ lên tiếng thông báo.

“Nữ thần Athena, nữ thần Artemis và nữ thần Persephone đến”

Đại sảnh ồn ào ngay lập tức yên tĩnh, ánh mắt bọn họ tập trung trên ba vị nữ thần – không, phải nói là tụ tập trên người Persephone. Bởi vì Athena và Artemis đều là các vị thần ở đỉnh Olympus, các cô ngày nào cũng xuất hiện ở đây, bởi thế các vị thần khác đều đã quen thuộc với vẻ đẹp của họ. Nhưng mà Persephone thì đây là lần đầu đến, hơn nữa vẻ đẹp của cô cũng không thua kém gì vẻ đẹp của Artemis và Athena, huống chi cô còn có loại ma lực làm trăm hoa đua nở, vì vậy tất cả các vị thần đều nhìn cô.

Athena không quan tâm lắm, bởi vì cô không phải nữ thần chú trọng ánh mắt người khác, mà Artemis lại có chút bất mãn, cô liếc mắt nhìn Persephone một cái, sau đó buông tay cô ra.

Persephone xấu hổ đứng ở đại sảnh, không biết phải làm cái gì, ngoài Hermes ra thì ở cái đại sảnh này cô chẳng nhận ra ai cả. Nhưng mà cô lại có thể thấy họ đều dùng ánh mắt thăm dò, kinh diễm, ghen tị hoặc là tò mò nhìn mình.

“Ngươi là con gái của Demeter sao?”

Một giọng nữ từ chính điện vang lên. Persephone hoảng sợ, vội vàng ngẩng đầu. Lo lắng như vậy, nhưng mà khi ngẩng đầu lên lại thấy một người rất xinh đẹp đang ngồi ở đó.

Bà ta có một mái tóc màu vàng, đôi mắt xanh biếc to xinh đẹp lóe ra tia tự tin cùng kiêu ngạo, trên đầu đội mũ miện có cảnh ô liu đang đung đưa nhẹ nhàng. Quần áo của bà ta rất là xa hoa, trên người đeo rất nhiều trang sức. Xung quanh bà ta rất nhiều thị nữ cung kính, tư thế đoan trang cao ngạo của bà ta, dù không biết cũng có thể nhận ra, bà ta là Hera – Hoàng hậu của Zues.

Vì vậy Persephone hơi hạ thấp lưng hành lễ.

“Ta chính là con gái của nữ thần Demeter, thừa hoàng hậu”

Thấy Persephone lễ phép, Hera vô cùng vừa lòng. Bà ta quay đầu nhìn chồng mình ngồi cạnh.

Không nghĩ đến Demeter sinh ra cho chàng một đứa con gái xinh đẹp như vậy, nhìn nó, ta thấy rất ghen tị” Bà ta nói một câu hai ý nghĩa.

Zues ngồi bên cạnh nhú mày nhìn Persephone chán nản. Cũng khó trách, nữ thần Demeter sau khi sinh Persephone xong vẫn để cô ở đảo Sicilian, ngoài một ít vị thần ở đỉnh Olympus ra thì ít người biết đến sự tồn tại của cô. Mà tên Zues thích trêu hoa ghẹo nguyệt này lại chẳng biết có bao nhiêu đứa con. Nếu cô không bị Hades bắt đi, Demeter tìm hấn hỗ trợ thì hấn cả đời cũng không biết sự tồn tại của đứa con gái này.

Nhưng mà không thể phủ nhận ông ta rất có vẻ phong tình. Đẹp trai vô cùng. Mái tóc màu vàng nhạt, ánh mắt màu lam, dáng người cao lớn rắn chắc, cả khí chất lỗi lạc của ông ta, ai nhìn mà không thích? Nhưng mà tính theo tuổi của con người thì ông ta cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi thế mà không giống một người cha chút nào. Persephone cười nhạt. Không có biện pháp, ai bảo hấn là thần chứ? Sống mấy ngàn năm mà cũng chỉ như một giờ đồng hồ. Cô trào phúng trong lòng.

“Người tên là Persephone phải không?” Hera dùng cặp mắt màu xanh mê người nhìn Persephone “Ta biết người ở địa ngục chịu nhiều cực khổ, Hades không phải là người dịu dàng”

Hera chằm chọc Hades của cô đấy hả?

Persephone có chút tức giận ngẩng đầu, sau đó mỉm cười.

“Ngài nói sai rồi thưa hoàng hậu đáng kính. Hades đối với ta vô cùng tốt và dịu dàng vô cùng”

Các vị thần ở bên cạnh bắt đầu nói nhỏ.

Hera nhú mi, cười nhẹ, ánh mắt có một tia bí hiểm.

Chương 32: Xin Hera chúc phúc [2]

“Hả? Chủ nhân của địa ngục, Hades của chúng ta còn có bộ mặt dịu dàng sao? Ta thật sự muốn nhìn xem bộ mặt này của hắn đấy”

“Đúng vậy thưa hoàng hậu đáng kính. Hades tuy là vua của vùng đất linh hồn, nhưng hắn làm việc công tư phân minh, đem mọi việc xử lý gọn gàng ngăn nắp, ở địa ngục, dù là hạ thần của hắn cũng không hề oán hận việc hắn thống trị. Huống chi, hắn lúc nào cũng chú ý đến các Titan, phòng ngừa đám Titan gây ra uy hiếp với đỉnh Olympus xinh đẹp này. Nếu không có hắn bảo vệ, các vị có thể sung sướng uống rượu ở đây sao?”

Persephone biết rõ câu nói của mình mang theo ý châm chọc, nhưng không sao, cô luôn muốn bảo vệ Hades.

Nghe xong lời của cô, Hera không có giận mà còn cười đến xinh đẹp.

“Persephone, người nói thì giỏi lắm. Không nghĩ đến mới mấy ngày mà người đã hiểu Hades như vậy, ta có nên xem là người đã có tình cảm với Hades không đây?”

Persephone nhú mày, sao cô cảm thấy đây là một cái bẫy nhỉ? Nhưng mà không quan trọng, nếu bà ta đã đem ý nghĩ của cô nói ra vậy thì cô cũng phối hợp thôi.

“Đúng vậy” Persephone thân nhiên nhìn bà “Hoàng hậu đáng kính, đây cũng là mục đích mà ta tham gia tế điển này, ta biết ngài là nữ thần của việc hôn nhân gia đình cho nên muốn xin ngài đưa ta trở về địa ngục cùng với chúc phúc cho ta, ta muốn cùng Hades kết hôn”

Đại sảnh yên lặng như tờ. Tất cả các vị thần đều trợn mắt nhìn Persephone.

“Cạch lang –“ Không biết là chén rượu của ai bị rơi xuống.

Mà Hera ở bên cạnh vẫn nhìn một người đang cầm đàn. Persephone lúc này mới chú ý đến hắn, hắn là một chàng trai vô cùng đẹp, mái tóc cùng đôi mắt màu vàng, cả người tản ra mùi vị lãng mạn tao nhã. Nhưng mà ánh mắt

của hắn sao lại nhìn cô kì lạ như vậy? Gống như đang giấu một cảm xúc nào đó, còn có... một chút ảo não?

Cô không chắc cho lắm, nhưng mà cảm xúc của hắn cũng không quan trọng với cô cho lắm. Cô bình tĩnh tình Hera, muốn xem bà ta có chủ ý gì! Nếu cô đoán không sai, Hera vô cùng vui vẻ khi cô bảo muốn gả cho Hades.

Quả thật, sau khi nghe Persephone nói thế, Hera không có biểu tình ngạc nhiên như bất kì ai, giống như bà ta đã biết trước vậy. Hera cười dịu dàng.

“Persephone, ngươi vẫn là một cô gái nhỏ, ngươi thật sự chắc chắn mình sẽ đến địa ngục ở với Hades cả đời sao? Nơi đó không có hoa tươi, không có mẫu thần của ngươi. Nếu ngươi còn do dự thì ở đây có rất nhiều người hợp với việc làm chồng của ngươi”

Bà ta vươn tay chỉ vào một người đàn ông cao lớn ở bên cạnh Persephone “Đây là chiến thần Ares, con trai của ta. Đó là Dionysus, thần rượu. A, ở bên kia còn có thần mặt trời – Apollo. Bọn họ đều là những nam thần chưa có vợ, nếu ngươi thay đổi ý nghĩ, ta sẽ chúc phúc cho ngươi với kẻ đó”

Thì ra người mà Hera nhìn lại là Apollo, khó trách trên người hắn có thể cảm thấy sự sáng lạn như ánh mặt trời kia. Nhưng mà tại sao hắn lại nhìn cô phức tạp như vậy? Khoan đã... Cô nhớ rõ hắn cùng với Hermes đến đảo Sicilian cầu hôn cô, không lẽ vì chuyện đó mà hắn oán hận cô?

Nhưng mà bây giờ cô không có thời gian quan tâm chuyện này, trong lòng của cô toàn bộ đều là Hades, nhớ đến biểu tình tuyệt vọng hôm đó của hắn cô không thể thờ nổi. Vì vậy cô lắc đầu đầy kiên định.

“Cảm ơn ngài, hoàng hậu đáng kính, nhưng ta chỉ nghĩ làm vợ của Hades mà thôi”

Trong mắt Persephone như chứa nước mắt.

Hera nhìn cô với ánh mắt thương hại, bà ta quay sang nhìn Zues.

“Chàng thấy thế nào?”

Zues giống như không yên lòng cho lắm, vuốt cằm, làm bộ dạng suy nghĩ sâu xa rồi gật đầu.

“Nàng là nữ thần cai quản việc hôn nhân gia đình, nàng quyết định là được rồi”

Hera gật đầu.

“Tốt, nếu người đã nói vậy, vậy thì ta đáp ứng lời cầu xin của Persephone, sau khi yến hội kết thúc, ta sẽ bảo Hermes đưa người trở về địa ngục”

“Cảm ơn” Persephone dịu dàng nói, cục đá trong lòng rơi xuống.

Chương 33: Tình yêu của Apollo

Nhạc đệm vẫn thế vang lên, tề điên vẫn tiến hành không một chút dừng lại.

Ba nữ thần Muses mặc váy trắng chỉ biết múa nhảy. Apollo đem giai điệu tiếp tục tấu lên, nhưng mà hắn có chút mất hồn, liên tiếp sai tám nốt nhạc, làm cho nhóm nữ thần Muses bất mãn nhìn hắn.

Athena và Artemis đứng trước mặt Persephone, nhưng biểu tình hai người lại khác nhau. Athena thì tức giận mà Artemis lại vui mừng.

“Persephone, ở địa ngục đã xảy ra chuyện gì sao? Tại sao ngươi lại thỉnh cầu Hera cầu chúc cho mình?” Athena cầm chén rượu màu bạc nhàu mảy.

“Athena, ngươi không nên nói Persephone về việc này, việc ngươi cần làm bây giờ là giờ chén rượu chúc mừng bạn của chúng ta trở thành hoàng hậu của địa ngục” Artemis uống một ngụm rượu nhỏ, khuôn mặt lạnh như băng có chút đỏ ửng.

“Hoàng hậu của địa ngục?” Athena hừ lạnh “Nếu ta là Persephone, ta thà là một trinh nữ còn hơn việc đến cái địa ngục quỷ quái đó” Nói xong, Athena nhìn Persephone hèn mọn.

“Persephone, ngươi không trúng ma pháp gì của Hades chứ? Kiên trì của ngươi đâu rồi? Chẳng lẽ ngươi quên ước định của chúng ta sao? Chúng ta phải làm vị thần trinh nữ ở đỉnh Olympus! Nam thần có cái gì tốt? Chỉ có khuôn mặt đẹp, không có chút trí tuệ hay tài năng gì cả, cả ngày chỉ biết theo đuổi tán tỉnh các nữ thần. Thế giới này chỉ có tri thức và trí tuệ là vĩnh viễn” Cô càng nói càng kích động, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên oán giận.

“Athena, ngươi quá cực đoan, tuy rằng chúng ta là nữ thần trinh nữ, nhưng ta không phải vì ghét đàn ông mới thế, ta thích tự do, thích mỗi ngày cầm cung tiễn đi săn bắn, thích cùng các nữ thần nước chơi đùa, cho nên, tự do mới là chân lý của thế giới này”

“Là trí tuệ và tri thức.”

“Là tự do”

Hai người giống như hai đứa nhỏ cãi nhau. Lời nói của các nàng liên tục khiến cho Persephone không thể chen lời, đành cầm lấy chén rượu uống.

Bởi vì phải đợi khi tế điển kết thúc mới trở về địa ngục, Persephone đành phải ở nơi này, cô nhàm chán nhìn xung quanh, tuy rằng nhớ kỹ lời nói của mẫu thần nhưng cô vô cùng tò mò. Các vị thần lúc này hoặc nằm hoặc đứng ở giữa các tinh linh. Bọn họ một là bạn bè, hai là quan hệ tốt ngòi với nhau, hay là cùng người mình yêu rúc vào với nhau, biểu hiện của họ rất tự nhiên, vui vẻ nói chuyện và trêu chọc, nhưng mà thần thái của họ lại khác nhau, nhưng cùng một đặc điểm – nam đẹp trai, nữ xinh gái! Thần giới này giống như là một nơi có gen di truyền vĩ đại.

Đang cảm thán thì một thân ảnh duyên dáng lọt vào mắt cô.

Cô ấy giống như một người cá xinh đẹp đang nằm trên ghế dài. Tóc rối tung ở trước bộ ngực đầy đặn, đôi mắt xanh biếc xinh đẹp khiến cho cô ấy vô cùng quyến rũ. Cô ấy không cùng ai nói chuyện, chỉ dùng đôi mắt mị hoặc kia nhìn khắp nơi, thường lộ ra một tia say mê lòng người, lại có chút nghịch ngợm, giống như đang xem hài kịch vậy. Phát giác cô thấy Persephone, cô giơ chén rượu trên tay lên ra ý thăm hỏi Persephone, sau đó cong mắt. Một lúc sau, một cậu bé đáng yêu cầm cung tiễn chạy rúc vào người cô.

Thấy đứa nhỏ kia Persephone chấn động! Khó trách tại sao cô ấy xinh đẹp như vậy, hóa ra là nữ thần Aphrodite xinh đẹp trong truyền thuyết. Theo sách ghi lại, Zues cũng yêu thích bộ dáng này của cô ấy, thậm chí cầu hôn cô, nhưng mà Aphrodite lại cự tuyệt hẳn, vì vậy giận quá hóa then, Zues đem đứa con xấu xí của mình là Hephaistos gả cho cô.

Đây là hành vi trả thù trắng trợn của Zues!

Persephone bỗng dưng thấy đồng tình với nữ thần xinh đẹp này! Vì thế cô cũng giơ chén rượu lên hỏi thăm. Tiếp theo Persephone lại đưa mắt nhìn nơi khác. Cô nhớ trong ba vị thần tối cao nhất, còn có vị thần biển cả – Poseidon nữa mà. Hẳn đang ở đâu vậy? Ở [Thần thoại Hy Lạp], hẳn cũng là một nhân vật quan trọng, hẳn đang ở đâu nhỉ? Persephone ngạc nhiên, hẳn

không phải cũng là một người đẹp trai sao? Lúc cô đến quảng trường thấy xe ngựa của hắn, nhưng mà bây giờ tại sao không thấy bóng dáng của hắn?

Đang lúc Persephone cực kỳ tò mò thì thấy một bóng người tao nhã đang đi đến phía mình. Cô quay đầu thì thấy Apollo. Đôi mắt như ánh mắt trời của hắn nhìn Persephone đầy tình yêu, hai tay đẩy mấy thị nữ bên cạnh ra, đi đến hướng cô chậm rãi –

Chương 34: Tránh né Apollo

Tình yêu? Persephone run lên một cái, chén rượu suýt nữa rơi xuống mặt đất. Có phải cô hiểu nhầm hay không? Có nháy mắt mấy cái, con người của hắn lại có phần tăng thêm tình cảm. Trời ạ! Không lẽ hắn cũng đến cầu hôn cô nhưng bị từ chối?

Không cần! Cứu mạng! Việc cô dở nhất trần đời chính là việc xử lý tình cảm đó! Huống chi đối mặt người thích mình mà mình không thích, cô thật sự không biết làm gì, quên đi, ba mươi sáu kế, kế tốt nhất chính là bỏ chạy.

Chân của Persephone di chuyển theo Athena ra bên ngoài. Nhưng mà lúc cô đi ra khỏi cửa thì thấy đằng sau một ánh mắt nóng bỏng, nhưng cô không dám quay đầu lại, chỉ biết bước nhanh hơn.

Vừa rời khỏi đại sảnh, cô thả lỏng một cái. Nói thật, cô ghét nơi đông người, nên nơi này làm cô thích ứng không được, nhưng mà đành phải ở đây đợi tế điển kết thúc, lúc đó cô sẽ về địa phủ với Hades của cô.

Persephone vội vàng đi ra khỏi thần điện, bước chân vào khu vườn của thần giới. Nơi này cây cỏ xanh tươi, vừa vặn có thể che dấu bóng dáng của cô, cô ngồi tránh mặt ở một gốc cây to.

Một lát sau, Apollo liền đuổi theo nơi cô từng đứng, hắn đứng ở cửa nhìn xung quanh một lát rồi đi đến phía Persephone. Trời ạ! Không cần tới đây, không cần tới đây! Persephone hô to trong lòng. Nếu gặp hắn ở đây cô sẽ khó chịu, nhưng mà ông trời giống như không nghe lời cô cầu nguyện, hắn giống như biết cô ở đây hay sao mà cứ tiến tới một cách chậm rãi.

Ngay lúc Apollo cách Persephone một thước, một đôi mắt cá chân tinh tế của thiếu nữ đột nhiên xuất hiện ở cạnh Persephone, ngay lập tức cô ta che chắn cái cây mà Persephone đang trốn ở phía sau.

“Người cũng đến ngắm trăng sao?” Thanh âm nhẹ nhàng giống như gió biển.

“Thì ra là ngài, hoàng hậu của biển cả” Khẩu khí của Apollo vô cùng cung kính.

Hoàng hậu của biển cả? Vợ của Poseidon? Bà ấy sao lại ở đây? Persephone che miệng lại, khuôn mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Tôi nay ánh trăng rất đẹp, nhưng mà người có vẻ rất vội, đã xảy ra việc gì sao?” Hoàng hậu của biển cả dụi dãi lên tiếng.

“Thật ra... Ta đang tìm người, ngài có thấy nữ thần mùa xuân ở đâu không?”

Không cần! Trăm ngàn lần đừng nói cho hắn biết tôi đang ở đây! Persephone hét lớn trong lòng.

“Nữ thần mùa xuân sao? Ta nhìn thấy nàng vừa đi về hướng đông của khu vườn Olympus này”

“Thật sao? Cảm ơn ngài” Apollo vui vẻ bước đi.

Persephone thở một hơi, ngồi phịch xuống đất! Cô được cứu rồi!

Một cánh tay trắng nõn xuất hiện trước mắt cô. Persephone cầm theo bản năng, sau đó đối phương dùng sức kéo cô đứng dậy.

“Cảm ơn ngài, đây chính là đại ân đó” Persephone vội vàng nói lời cảm ơn, nở nụ cười dụi dãi.

“Không cần khách khí” Đối phương cười một cái “Ta biết là người đang trốn người khác, nhưng mà ta không nghĩ đó là Apollo”

“...” Persephone cười khỏ nhìn cô gái đối diện, không biết nói gì với cô ấy.

Đó là một người rất xinh đẹp. Persephone cảm thán trong lòng, đột nhiên phát giác từ ngữ của mình quá ít ỏi, không thể nào hình dung được vẻ đẹp của cô ấy. Cô ấy hoàn toàn khác với các nữ thần, các nữ thần kia cso thể rất đẹp, nhưng người trước mắt lại có một “mùi vị” thoát tục. Tuy rằng cô ấy không diễm lệ như Aphrodite, không có tự tin như Athena hay trong trẻo lạnh lùng như Artemis, nhưng trên người lại mang một chút gì đó bí ẩn. Cứ như biển cả xanh thẳm, tươi mát, thanh cao mà lại hay thay đổi.

“Ta là Amphitrite” Cô gái đối diện Persephone vươn tay, cô cầm theo phản xạ, sau đó cô đột nhiên cảm thấy kì lạ, vì sao cô ấy lại dùng loại chào

hỏi hiện đại này? Giống như nhìn thấy điểm nghi hoặc của Persephone, Amphitrite buông tay nở nụ cười kỳ dị.

Chương 35: Poseidon và Amphitrite

“Ta ghét nơi đông người” Cô ấy đột nhiên nói sang chuyện khác “Ta nguyện đứng ở đây ngắm trăng cũng không nghĩ cùng đám thần đối trá kia chơi đùa”

Persephone không ngại cô ấy lại thẳng thắn như vậy, không khỏi sinh ra một chút yêu thích.

“Nói thật, ta cũng ghét nơi nhiều người, chỉ nhìn một đồng rượu thôi ta cũng đủ choáng đầu, nhưng mà ta sắp thoát rồi, chỉ cần trở về địa ngục, ta không cần phải tham gia mấy cái tiệc tùng điên khùng này nữa” Persephone nhún vai.

Nghe lời của cô, Amphitrite tựa vào gốc cây, vẻ mặt cũng có chút hứng thú.

“Ta rất hâm mộ dũng khí của ngươi, nhưng mà ngươi cần phải giả cho Hades gấp thế sao?”

Persephone muốn ngất! Tại sao ai cũng có thành kiến của Hades? Cô hơi tức giận. Vì cái vấn đề này cô gặp mấy lần trong đêm nay rồi đấy! Cô thật sự không muốn trả lời, nhưng mà vẫn kiên nhẫn nói với Amphitrite.

“Đúng vậy, xác định, xác định vô cùng”

“Lựa chọn của ngươi rất chính xác” Amphitrite cười chân thành “Tuy rằng Hades là người âm trầm, nhưng mà ta biết hẳn là người chuyên tình nhất thần giới, nếu như ngươi có thể ở cạnh hắn, vậy thì ngươi sẽ là vị thần hạnh phúc nhất, chúc mừng ngươi”

Câu nói của Amphitrite khiến Persephone kinh ngạc.

“Ngươi xem Olympus này, khắp nơi có bao nhiêu người chung tình? Có thể ở đây tìm được tình yêu như vậy thật sự rất khó”

Khuôn mặt dịu dàng của Amphitrite hiện lên chút âm trầm. Cô không hạnh phúc sao? Hay là Poseidon đối xử với cô không tốt? Ánh mắt của cô âm đạm đi, Persephone muốn an ủi cô, nhưng cô chưa kịp nói thì phía sau

lưng truyền đến tiếng bước chân. Persephone tưởng Apollo tìm đến nhưng khi quay đầu thì lại thấy một khuôn mặt đẹp trai khiến người khác thờ không được.

Lhông phải là Apollo, cô thờ nhẹ, nhưng cô lại có chút lo lắng, bởi vì người vừa tới đang tức giận nhìn Amphitrite! Tuy rằng Persephone không biết hẳn, nhưng dựa vào dáng người cùng với khuôn mặt, cô không cần đoán cũng biết người tràn ngập hơi thờ cuồng bạo này vị vua tối cao của biển cả – Poseidon! Một con người điên cuồng và nguy hiểm.

Giờ phút này, cặp mắt xanh thẳm kia của hắn theo dõi vợ của mình, hoàn toàn không thấy Persephone ở đó.

“Ta tìm nàng này giờ, nàng sao lại ở đây?” Âm thanh của hắn có không ít phần phẫn nộ.

“Ta cùng bạn đứng đây nói chuyện” Amphitrite không thêm để ý đến sự tức giận của hắn, thản nhiên nói.

“Ngươi –”

Poseidon vươn cánh tay cường tráng thô bạo bắt lấy Amphitrite.

“Cùng ta trở về!”

“Không!” Cô ấy cự tuyệt “Ta ghét nơi ấy! Đừng ép ta làm việc ta không thích”

“Amphitrite!” Poseidon cắn răng, giống như nén tức giận. Mái tóc bạc dài của hắn bay trong gió, đôi mắt xanh thẳm trở nên u ám, hắn nắm chặt hai vai của Amphitrite, bắt cô phải đối diện với hắn.

“Hôm nay là tế điện, đừng chọc giận ta” Hắn nói nhỏ bên tai Amphitrite.

Amphitrite cũng không để ý, khuôn mặt không thay đổi nhìn hắn, khỏe miệng nâng lên tạo ra một nụ cười.

“Nữ nhân chết tiệt! Vì sao nàng luôn chọc tức ta?”

Poseidon ảo não cúi đầu hôn Amphitrite, hoàn toàn không thêm để ý đến Persephone đang ở cạnh.

Trời ạ! Không cần thế chứ? Tuy rằng cô và Hades từng làm chuyện ấy ấy rồi, nhưng cô còn không có gan lớn đến mức biểu diễn trước mặt người khác nha! Poseidon này cũng thật là...! Persephone che mắt, đỏ mặt chạy khỏi đó.

Chương 36: Bữa tiệc chết tiệt

Persephone biết sắc mặt của mình lúc này rất là đỏ.

Cho nên cô cũng không trở lại đại sảnh, mà đi theo rào chắn màu trắng, chậm rãi bước đi, Olympus rất lớn, giống như không có đích đến.

Không khí ban đêm vô vùng trong trẻo lạnh lùng, nhưng suy nghĩ của Persephone lại đang ở địa ngục. Không biết giờ Hades đang làm gì? Còn giận cô không? Cứ nghĩ đến ánh mắt tuyệt vọng của hắn ngày hôm đó, lòng cô như bị ai đó cắt ra từng khúc, khổ sở vô cùng.

Cô biết ngày đó đã làm tổn thương tự tôn của hắn, làm cho hắn không thể bỏ qua cho cô! Nhưng mà cô nhớ hắn đến điên rồi! Cô tình nguyện để Hades đánh mắng cô chứ không muốn hắn bỏ qua cô. Loại cảm giác này vô cùng khó chịu! Cô giống như một con cá thiếu nước vậy.

“Hades” Persephone ngồi dựa vào tường, đầu úp vào gối, lặng lẽ rơi nước mắt. Ban đêm ở Olympus vô cùng yên tĩnh, Persephone nhìn vô định, sau đó vì mệt mỏi của những ngày qua mà ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ của cô, Hades đến bên cạnh cô, dùng bàn tay to của mình dịu dàng vuốt ve cô, sau đó dịu dàng ôm lấy cô đem cô đặt lên giường, hắn nằm bên cạnh kéo cô vào lòng. Cô vừa khóc vừa cười ở trong cổ hắn, xin lỗi hắn vì đã làm hắn đau, sau đó cầu xin hắn bỏ qua...

.....

Lúc Persephone tỉnh dậy đã là ngày hôm sau.

Xoa đôi mắt, cô mới phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, màn sa màu trắng, xung quanh là tiếng chim kêu êm tai.

Persephone nghi ngờ ngồi dậy nhìn bốn phía, thế nhưng hoàn toàn không biết tại sao mình ở đây. Hades thật sự bế cô đến đây sao? Là hắn sao?

Đang lúc cô cảm thấy vui sướng vô cùng thì cửa mở ra.

Athena và Artemis đi tới, nhìn Persephone tỉnh dậy, hai người đến ngồi cạnh cô.

“Persephone... Hôm qua sao ngươi không nói một câu đã đi ra ngoài? Nếu ta không ở vườn thấy ngươi thì hôm nay ngươi đã nằm ngoài vườn rồi” Athena cau mày, hai tay vòng trước ngực, bộ dạng rất giống một cậu bé.

“Đúng vậy, ngươi không biết ban đêm của Olympus lạnh thế nào đâu, nếu ngươi ngủ một đêm ở vườn thì hôm nay ngươi trở thành người tuyết luôn đó” Artemis lãnh đạm nói thêm.

“Là các ngươi ôm ta vào sao?” Persephone ngẩng người, buồn rầu hỏi.

“Không thì là ai?” Athena nhíu mày “Không lẽ ngươi nghĩ là Hades sao? Từ sau khi Thánh Chiến chấm dứt, hẳn với Zues đã không thèm quan tâm nhau nữa rồi, nếu hẳn xuất hiện ở Olympus này mới là kỳ tích”

Thì ra hôm qua cô nằm mơ! Cũng đúng, trước kia Hades vì cô mà suýt cùng Zues giết nhau, hẳn sao có thể chạy đến Olympus này? Nghĩ đến đây, vẻ mặt của Persephone có chút nhíu lại.

Thấy tâm tình của cô không tốt, Athena kéo tay cô.

“Tế điếm vẫn chưa chấm dứt, chúng ta cùng vào đó chơi thêm tí đi”

“Tế điếm vẫn còn sao?” Persephone kinh ngạc nhìn Athena.

“Năm nào tế điếm cũng cử hành trong ba ngày, tuy rằng ngươi không ở Olympus nhưng ngươi cũng không thể không biết” Athena nghi ngờ nhìn Persephone.

“Ta... ngủ mơ” Persephone thu ánh mắt khiếp sợ nói, sau đó cô che đầu, giọng nói có chút đau đớn “Athena, đầu ta rất đau, hôm nay ta sẽ không đi tế điếm, ta muốn nghỉ ngơi một chút”

Cô không nên đến trước mặt Apollo, hôm qua có thể chạy trốn nhưng chắc gì hôm nay chạy được? Có gốc cũng không dại mà đi nạp mạng đâu.

Athena vuốt cằm nhìn Persephone rồi nhìn Artemis, sau đó nhún vai.

“Được rồi, vậy ngươi nghỉ ngơi một chút, buổi tối chúng ta đến thăm ngươi”

Nói rồi hai người đứng dậy đi khỏi phòng.

Phòng to như vậy chỉ còn một mình Persephone.

Persephone thở dài, tựa vào gối, sau đó giơ chân lên. Tể diễn chết tiệt, thật sự nhàm chán!

Chương 37: Khiêu khích của Minthe [1] kiêu ngạo

Ngay lúc Persephone than ngán thở dài thì cửa phòng lại mở ra một lần nữa.

Persephone tưởng Athena và Artemis quên cái gì nên trở lại, nhưng khi ngẩng đầu lại thấy một thiếu nữ mà cô chưa từng gặp qua.

Cô ấy rất đẹp. Tha thứ cho cô vì dùng cái từ ngữ tục tằng như vậy, bởi vì thật không có cách nào khác, hai ngày này cô toàn thấy trai đẹp gái xinh, nói thật, quan điểm thẩm mỹ của cô bị đả kích rất nặng, bởi vậy đối với cô gái xinh đẹp này cô thật sự không còn cái gọi là cảm giác đặc biệt nữa, nhưng mà cô có thể cảm giác một hương vị đặc thù của người này –

Một chút hương vị toan tính.

Persephone nhú mày tò mò, không hiểu tại sao cô ta lại ghen tuông với cô.

“Người là Persephone?” Cô gái đứng ở cột đá ngẩng đầu, miệt thị nhìn Persephone.

“Có vấn đề gì sao?” Persephone khiêu khích nhìn cô ta, trực giác bảo rằng cô ta không đơn giản như vẻ ngoài.

“Khuôn mặt đẹp thật đấy, nhưng mà cũng không quá mức...” Cô gái đó hừ lạnh, sau đó bước chậm rãi đi vào, không khách khí ngồi lên giường của Persephone.

“Người biết ta là ai không?”

“Tại sao ta phải biết người?” Persephone buồn cười nhìn cô ta, thật sự nhàm chán, chạy đến đây để hỏi độ nổi tiếng của cô ta hay sao? Đầu óc có vấn đề à?

“Xem ra Hades không có nhắc ta với người nhỉ?” Cô ta có chút mất mát, nhưng mà ngay lập tức thay đổi thái độ “Ta nói cho người biết, nữ thần mùa xuân, trước khi người trở thành vợ của Hades, ta là người hấn yêu nhất”

“Cô...?” Persephone nhìn cô ta nghi ngờ, lục trong đầu cô về cổ văn Hy Lạp, không lẽ cô ta là...

“Người là Minthe.”

Cô ta cười kiêu ngạo “Người quả nhiên biết đến ta”

“Biết tới người sao? Người chẳng qua chỉ là kẻ mà Hades TỪNG yêu mà thôi, hiện tại chạy đến đây làm gì thế?”

Persephone trào phúng nhìn cô ta.

Khuôn mặt Minthe tái đi.

“Persephone, người đừng nghĩ mình là hoàng hậu tương lai của địa ngục mà ta sẽ sợ người! Nếu không phải năm đó ta ghét địa ngục quý quái kia thì hiện tại không phải người ngồi ở vị trí hoàng hậu địa ngục đó đâu”

“Vậy hôm nay người tới đây với mong muốn ta cảm ơn người?” Persephone nghiêng đầu, cười dễ thương.

“Người?!”

Minthe tức giận, khuôn mặt vắn vẹo không có hình thù, ánh mắt màu tím cũng bốc hỏa. Nhìn bộ dạng thờ hờ hển của cô ta, Persephone muốn cười to. Mụ đàn bà ích kỷ mưu mô, chính mình không chiếm được thì cũng không muốn người ta có, tâm lý biến thái cực độ. Mà Persephone đâu phải người bình thường, gặp cái loại biến thái chịu không nổi này làm sao mà bỏ qua, con mệ đàn bà ích kỷ nông cạn, nhìn thấy người khác hạnh phúc chịu không nổi sao? Vậy cứ xem chiêu đi. Mà dù sao, cô cũng vì Hades mà chơi cô ta một ván, ai bảo cô ta bảo địa ngục không tốt, cô ta không xứng làm hoàng hậu địa ngục, vĩnh viễn, ai cũng có thể nhưng cô ta thì không.

Nhìn bộ dạng ung dung của Persephone, Minthe không tìm được tính tình tức giận.

“Persephone... Người không đơn thuần như mọi người biết”

Đương nhiên, bởi vì ta là Persephone nhưng cũng không phải là Persephone mà! Bản thể chính của ta là Văn Nhã Lệ! Persephone kiêu ngạo nghĩ.

“Nhưng mà...” Minthe đến gần Persephone “Ngươi chắc biết Hades yêu ngươi vì mũi tên tình yêu của nữ thần Aphrodite nhỉ?” Cô ta nói chậm rãi, nói xong nhìn Persephone hồi hộp.

“Cho nên phải nói là, Hades không phải yêu ngươi thật sự, hắn yêu ngươi là do trò đùa của Aphrodite! Nếu ma thuật của Aphrodite bị giải, thì Hades sẽ thế nào nhỉ?”

Cô ta cười tà ác.

Persephone cúi đầu trầm mặc một lát. Sau đó nhìn cô ta với ánh mắt sáng ngời.

“Thì ta sẽ khiến hắn yêu ta”

Cô ta cười nhạt.

“Kiêu ngạo nhỉ? Nhưng ta thật sự mong chờ cái ngày đó đấy”

Cô ta đứng lên, không thèm để ý Persephone, kiêu ngạo rời khỏi.

Mà Persephone lâm vào suy tư. Đúng vậy, cô đã quên Hades yêu mình là vì Aphrodite chơi đùa. Nếu không phải cô ấy bắn mũi tên vào Hades thì hắn cũng không yêu cô... Cứ nghĩ để bộ dạng lạnh lùng mà Hades đối với cô, lòng của cô đau đến nỗi không thở được.

Persephone biết cô đã yêu hắn rất nhiều, hắn bây giờ hờ hững với cô đã khiến cô phát điên, nếu một ngày hắn không yêu cô, cô không biết mình có thể sống nổi hay không. Persephone nghĩ đến nhiều khả năng. Không! Tuyệt đối không! Chỉ cần cô còn sống thì sẽ không để nó xảy ra. Cô là Persephone, một Persephone không sợ trời không sợ đất!

[1] Minthe là tiên nữ của sông Cocytus, cô ta vì yêu thích Hades nên đã cố quyến rũ ngài. Persephone phát hiện và đã biến cô ta thành cây bạc hà.

Chương 38: Ánh mắt sắc bén

Ngày hôm nay lại trôi qua.

Tế điển sắp kết thúc rồi. Bị Athena và Artemis ép buộc, Persephone không thể trốn được đành phải xuất đầu lộ diện.

Trong đại sảnh vẫn ồn ào như trước, âm nhạc rộn ràng. Cô thật sự bội phục tinh lực của đám thần thành này, bọn họ có thể chơi bởi ba ngày liền mà không thấy mệt.

Sắc mặt của Zues có chút ửng đỏ, Hera tựa vào vai của hắn, vẻ mặt cao ngạo không hề thay đổi, nhưng bà ta vẫn giống một cô gái nhỏ, ánh mắt chứa đầy tình yêu nhìn chồng mình mãi.

Aphrodite vẫn yên lặng nằm trong góc, cũng hay giờ rượu lên chào đón người khác. Mà Amphitrite thì không ở đại sảnh, chỉ có đám tình nhân bu xung quanh Poseidon uống rượu trêu đùa, có điều Persephone thấy khuôn mặt của hắn không có chút vui vẻ hạnh phúc nào.

Apollo cùng nhóm nữ thần Muses của hắn ở trong đại sảnh đàn múa. Hắn cười thoải mái, giống như đã quên Persephone mất rồi. Tốt quá, cuối cùng cô cũng đã được buông tha. Persephone thở một cái, yên lặng lui một góc yên tĩnh, đợi tế điển chấm dứt cô có thể gặp lại Hades của cô. Nghĩ đến việc sẽ gặp lại Hades, cô giống như một cô gái nhỏ đang yêu...

Persephone biết mình đang cười như con ngốc, nhưng mà mặc kệ, dù sao cũng không ai thấy cô. Nhưng mà cô cảm thấy một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình chăm chú. Lại nữa sao? Ngày đó lúc tròn Apollo cô cũng nhận cái ánh mắt như mũi tên này, hôm nay sao nó lại xuất hiện nữa rồi, cô biết cảm giác áp bách này không phải từ Apollo, bởi vì hắn đang cùng nhóm nữ thần Muses vui đùa, vậy thì là ai? Ai dám dùng ánh mắt trắng trợn này nhìn cô? Persephone nhìn khắp nơi, sau đó lướt qua vài người đang vui vẻ nói chuyện với Hera thì thấy hắn, là hắn á?

Cô có chút giật mình.

Hắn giống như một người cao lớn đứng thẳng trong đám người bé nhỏ, mái tóc hồng ở trên vai giống như ngọn lửa nhỏ. Mà thân hình cao lớn của hắn mặc bộ áo giáp màu vàng, từ hắn toát ra vẻ oai hùng mà mạnh mẽ. Hắn giơ chén rượu với Persephone, đôi mắt cười như không đánh giá cô.

Thì ra là chiến thần Ares, cái tên thô lỗ nhất đời! Tuy rằng hắn cao lớn dũng mãnh nhưng mà lại không phải kẻ có trí óc tốt như thân thể.

Persephone cười với hắn, sau đó trốn đến một cái cột khác.

Một bản nhạc chấm dứt, nữ thần Muses đi ra, Apollo đứng ở giữa cầm cây đàn đứng dậy.

Gió biển Aegean ơi

Thổi nhẹ nhàng nào

Là người, là người đã làm cho màu lam của Địa Trung Hải phát ra

Mà nó từng yêu cái mùa hè kia

Dòng nước được chiếu sáng như trôi về giấc mộng năm nào

Ngay tại bờ biển với những viên đá nhô cao

Giấc mộng nơi cung điện và lầu các xưa cũ kia

Ở nơi nước biển đánh vào

Ôi! Mùi hương kia thật khiến người khác mê mẩn! Đó là vì người...

[1]

Giọng hát của hắn thật sự rất động lòng người! Biểu tình kia lại làm người nghe mê say. Thật không hổ danh là nam thần âm nhạc, thân thể chiếu lên ánh sáng, mũi hoặc lòng người, còn có mái tóc vàng đang theo gió tung bay kia nữa. Hắn thật sự khiến không ít nữ thần điên đảo vì bản thân.

Persephone mê muội nhìn hắn, nhưng trong lòng cô biết đây chỉ là cảm giác hâm mộ, giống như tình cảm của fan dành cho ngôi sao ấy, là cuồng nhiệt nhưng không phải yêu điên cuồng!

Ánh mắt của Apollo bắt đầu chiếu đến Persephone, ánh mắt chăm chú khiến người ta rung động, làm Persephone không thể chú tâm nghe hát, vì vậy cô đành chạy ra khu vườn Olympus để trốn.

Bóng đêm bao phủ, ánh trăng bị núi che khuất làm mất đi ánh sáng dịu dàng. Hôm nay Amphitrite sẽ không ra đây đâu nhỉ? Persephone nhìn xung quanh, quả thật cô ấy không đến đây. Không hiểu tại sao cô rất thích cô ấy, rất thích. Thật sự cô rất mong được làm bạn với cô ấy, nhưng mà thật sự không có khả năng đó, bởi vì cô nhanh chóng trở về địa ngục, mà Amphitrite lại là hoàng hậu của biển cả, các cô tuyệt đối sẽ không thể trở thành bạn bè được!

Persephone thở dài, đem lưng dựa vào rào chắn ngắm nhìn ngọn núi bị sương mù che khuất phía xa kia.

Gió nhẹ thổi qua, mang đến một tia không thể thở, ngay sau đó cô thấy một bóng người đi đến gần mình, ngay lúc cô định quay đầu thì người đó ôm chặt thắt lưng của cô khiến cô không thể quay đầu.

Cánh tay của hắn rất mạnh, ngực của hắn cũng rộng lớn, đầu của hắn đặt lên vai của Persephone, mang theo mùi rượu mà hôn lên cổ khiến cho Persephone run người!

Trong lúc đó, khuôn mặt của Persephone trắng bệch!

[1] Bài hát này thì chịu rồi, không biết tên, chém hết luôn đó =)) Có vẻ không hay cho lắm :v

Chương 39: Bị Ares làm nhục

Ngay lúc hắn đùng chạm vào cô, cô biết người đến không phải là Hades. Thứ nhất là Hades không đến đây, thứ hai là cô hiểu rõ cái ôm của hắn. Cái ôm đó trầm tĩnh dịu dàng, ở trong lòng hắn Persephone có thể cảm thấy sự yêu chiều cùng đau lòng của hắn. Nhưng giây phút này thì cô lại không có cảm giác đó! Mà kẻ này ôm cô như một con thú bắt được con mồi vậy! Cảm giác bị làm nhục dâng lên trong ánh mắt của Persephone, cô nâng chân cố hết sức đạp mạnh xuống – đây là cách phòng thân mà cô biết.

Sau đó cô nghe được kêu của người ở sau lưng, hắn buông Persephone ra, khuôn mặt phần nộ nhìn cô.

Persephone thừa dịp nhìn lui – là Ares!

“Người muốn làm gì?” Persephone trừng mắt nhìn hắn, không hiểu sao cô có cảm giác hắn giống như một tên lưu manh vậy.

Ares nhìn Persephone với ánh mắt mê ly nóng bỏng.

“Nữ thần mùa xuân... Nàng không biết mình đẹp như thế nào sao?” Hắn muốn đến gần như bị Persephone nhanh chóng tránh khỏi. Cô biết Ares uống rượu, bởi vì bộ dạng của hắn lúc này không có bình thường, đối với kẻ bợm rượu, cô không biết phải nói gì.

“Persephone... Nàng có biết ta thích nàng lắm không? Lúc ta ở trên đảo Sicilian...ta liếc mắt một cái đã thích nàng, nhưng nàng lại cự tuyệt ta...”

Persephone trân trối nhìn hắn. Cô đã làm việc đó sao? Thì ra Ares cũng đã cầu hôn cô! Trời ạ! Không nghĩ tới việc cô có không ít hoa đào thế này! Chuyến đi này thế mà lại kiếm ra được ba quả đào nở vì cô hả trời?

“Chiến thần... Xin lỗi... Nhưng mà người phải hiểu rằng, tình cảm không thể miễn cưỡng là có...”

Persephone giải thích với hắn, hi vọng hắn đừng có làm bậy, nhưng mà hắn lắc đầu cười tà ác.

“Nàng thật sự muốn gả cho Hades sao? Nếu nàng đồng ý, ta có thể để cho nàng trở thành vợ của ta! Ta là Chiến thần, là dũng sĩ mạnh nhất ở Olympus, chỉ cần nàng trở thành vợ của ta, ta sẽ cho nàng sở hữu nhiều vinh dự, và cả tâm của ta”

Ta cần tâm của ngươi làm gì? Ta không thèm! Persephone cười nhạt trong lòng.

“Xin lỗi, ta chỉ cần Hades”

Ánh mắt Persephone chán nản nhìn hắn, nhưng Ares vô cùng độc chiếm, kéo tay của cô đặt vào ngực của hắn “Nàng nhìn đây đi Persephone, trái tim này là của nàng! Là của nàng!”

Bộ dạng thô bạo của hắn làm Persephone sợ hãi rút tay về.

“Ares, ngươi say rồi, với mấy lời này của ngươi ta sẽ không để ý, mời ngươi đi cho” Cô hạ lệnh đuổi khách.

Ares cười lạnh, cầm chặt hai vai của cô.

“Persephone! Không lẽ nàng không hiểu? Nàng không thể gả cho Hades! Nàng là của ta, là của ta!”

Hắn điên rồi à? Persephone tức giận nhìn hắn.

“Ares, buông ra! Nếu ngươi không buông thì ta sẽ hét lên” Cô nâng giọng.

Hắn cười, sau đó đem Persephone kéo vào trong lòng.

“Nàng kêu đi, kêu đi” Hắn nhìn cô chọc tức.

Một cỗ sợ hãi dâng lên trong Persephone, nơi này vắng vẻ như thế này làm sao mà mấy tên thần thánh chơi đùa trong đại sảnh có thể nghe được! Cô nên làm gì? Cô nên làm gì bây giờ?

Đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, sau đó cô vươn tay lên đánh vào mặt hắn

—

“Ba —”

Âm thanh vang lên trong màn đêm yên tĩnh.

Hắn giật mình sửng sốt, sau đó thẹn quá hóa giận.

“Nàng đánh ta?!”

“Ta chỉ muốn ngươi thanh tỉnh một chút, Ares! Ta là vợ của Hades, ngươi nên tôn trọng ta”

Persephone run tay, cả người giống như mất hết khí lực, cô hi vọng Ares bị đánh đau sẽ thanh tỉnh một chút. Nhưng mà ý nghĩ của cô quá ngây thơ rồi, cô không làm hắn tỉnh được mà khơi lên thú tính của hắn!

Hắn trừng mắt nhìn Persephone, hận không thể chém cô! Đôi mắt trở nên dữ tợn, hắn nắm chặt tay của Persephone, đem thân thể che lại, hơi thở thổi ra ở chóp mũi cô, khuôn mặt hắn cách Persephone mấy milimet.

“Buông tay! Ares! Đừng có làm chuyện khiến ngươi hối hận!” Persephone giãy dụa, nhưng mà thân thể hắn giống như nham thạch vậy, đem thắt lưng của cô đè lên đá cẩm thạch.

Ares cười một cái, sau đó cúi người đặt môi lên môi Persephone – hắn hôn cô!

Chương 40: Tuyệt vọng

Persephone muốn nổi điên! Ares dám đối xử với cô như vậy? Cô dùng hết sức đẩy hắn ra, khiến hắn nổi điên, trước sức mạnh của Ares, Persephone giống như một con thỏ nhỏ.

Nhưng Persephone sẽ không nhẫn nhục chịu đựng, cô sẽ không để Hades mất mặt! Vì vậy cô cắn lên môi Ares, khiến hắn chịu đau mà buông tha mình, nhưng thân thể hắn vẫn chặn cô.

“Persephone... Nàng thật sự là một con mèo nhỏ... Nàng rất hợp với khẩu vị của ta...” Hắn cười to, sau đó túm tay của Persephone đem cô ôm vào lòng, dùng sức, Persephone bị hắn làm cho đau đớn.

Persephone cảm thấy trời đất lẫn lộn, sau đó nhìn Ares đang cúi người –

Không lẽ hắn muốn cưỡng bức cô?

Ý nghĩ này xuất hiện khiến cho Persephone nổi điên! Nhìn ánh mắt đầy dục vọng của hắn, cô biết hắn muốn làm gì cô. Trời ạ! Đây là thần sao? Ti bỉ xấu xa! Ngay cả một con người nhỏ bé cũng không tha sao? Persephone bây giờ đã hiểu tại sao Demeter và Hades không thêm bước vào nơi này, vì đây là một chỗ bần thiêu, trừ bỏ việc mua vui, cậy mạnh thắng yếu thì bọn họ không có cái gì gọi là thần tính! Không, ngay cả nhân tính cũng không có!

Hades! Hades! Chàng ở nơi nào? Chàng có biết ta đang rất cần chàng không? Cầu chàng đến cứu ta! Cứu ta! Persephone nghẹn ngào, nước mắt chảy xuống hai bên má. Cô không nghĩ mình yếu đuối như vậy, nhưng mà với cái tên đàn ông mạnh mẽ đang say nà, cô không có cách gì cả, trừ khi cô chết, nếu không cô không cản được hắn.

Nhìn Ares vươn tay về phía mình, Persephone hét lên sợ hãi!

“Không cần —”

Một cái gì đó bay qua bên tay Persephone, đâm vào Ares. Persephone sợ hãi, không biết mình làm sao có sức mạnh này, theo bản năng sờ lỗ tai, thì

ra là bông tai hình lúa mạch mà Demeter tặng cho cô đã phát huy tác dụng. Thì ra Demeter đoán được cô ở nơi này không có gì tốt lành rồi.

Bây giờ còn do dự cái gì? Chạy nhanh! Persephone muốn chạy vào đại sảnh cầu cứu, nhưng mà Ares nhanh chóng bắt được mắt cá chân của cô, hấn kéo lại, Persephone ngã trên mặt đất.

“Nữ nhân chết tiệt!” Ares nổi dưng, hấn xoa xoa đôi mắt. Hấn thế mà không bị gì! Persephone nghĩ đến bông tai của Demeter sẽ làm hấn mù, nhưng không nghĩ năng lực của bà ấy không là gì với Ares.

Ares nheo mắt, vẽ mặt khủng bố.

“Demeter đưa cho nàng bùa hộ mệnh đấy à? Ắ không có sức mạnh chiến đấu nên chẳng làm gì được ta đâu!”

“Ares! Đừng làm ta hận người! Ta nhất định trả thù ngươi! Cho dù ta làm không được thì Hades hấn không thấy khó khăn!” Persephone cắn răng, trong mắt đầy sự tức giận.

“Nàng?” Hấn cười to “Nàng sẽ không, chờ một lát, sau khi ta làm nàng thỏa mãn, nàng sẽ cầu ta không cần rời xa nàng! Về phần Hades, hấn sẽ không đến đây! Cho nên nàng vẫn ngoan ngoãn cùng ta làm việc ấy đi thôi!”

Hấn cười tà ác, dùng ngôn ngữ đáng khinh, sau đó bắt lấy Persephone đặt dưới thân mình, hấn điên cuồng xé quần áo của Persephone, môi hấn hôn lên cổ và ngực của cô.

“Ares! Ta tuyệt đối sẽ làm ngươi trả giá đại giới ! Hades ! Hades ! Hades ! Hades !—”

Persephone điên cuồng đánh hấn, lại hét to, nước mắt chảy càng lúc càng nhiều. Bởi vì tức giận, bởi vì nhục nhã, bởi vì tuyệt vọng, bởi vì tiếc nuối... Cô còn chưa thấy Hades, cô còn chưa xin lỗi hấn, còn chưa nói rất yêu hấn...

Cô đánh càng lúc càng mạnh, hoàn toàn không chú ý thân thể của mình đang bay trên không trung, sau đó lọt vào cái ôm khác...

“Persephone, dừng tay —”

“Không cần, tên đáng ghét! Tên đáng ghét! Ta không để người chạm vào ta, dù có chết ta cũng không để cho người chạm vào ta!” Persephone tiếp tục hét lớn.

“Persephone, là ta! Mở mắt nhìn ta!” Một âm thanh giận dữ ra lệnh.

Hả? Giọng nói này... Giọng nói này... Là của Hades! Làm sao có thể? Hắn không phải không thể bước vào Olympus sao? Hay là... hắn nghe được tiếng kêu của cô nên tới cứu cô?

Persephone chậm chạp mở đôi mắt đầy nước mắt, sợ mình đang mơ.

Sau đó khuôn mặt quen thuộc không thể nào quen thuộc hơn lọt vào mắt cô – Hades! Đó là Hades của cô!

Tay của cô sờ hai má của Hades, nơi đó để lại dấu vết bạo lực của cô – hai má của hắn đầy vết cào. Cô lại làm hắn bị thương.

“Thực xin lỗi, Persephone, ta tới chậm...” Đôi mắt Hades đầy sự đau lòng.

Câu nói này khiến nước mắt Persephone chảy như đê vỡ, cô gào khóc, nhào vào lòng của Hades mà gào khóc.

Trong lòng Persephone dâng lên vô số cảm xúc. Nhưng cuối cùng chỉ còn sự cảm động! May là hắn đã đến! Nếu hắn không đến, cô không biết mọi chuyện sẽ thế nào!

Hades không nói gì, dịu dàng vỗ về Persephone, sau đó đôi mắt lạnh lùng chuyển sang nhìn Ares đang không hiểu chuyện gì.

“Hades? Sao người lại ở đây?” Ares không nghĩ đến Hades sẽ ở đây, vẻ mặt bối rối, nhưng nhanh chóng trấn định. Khuôn mặt hắn cao ngạo, hắn tự nhiên xem đây là địa bàn của mình, Hades sẽ không làm gì được hắn.

Hades không trả lời hắn, im lặng chờ Persephone ổn định.

Persephone từ trong lòng hắn ngẩng đầu.

“Tốt hơn rồi chứ?” Hắn nhẹ giọng hỏi, sau đó lấy áo choàng che Persephone lại.

Persephone gật đầu.

“Đến đó tránh mặt một lát” Hắc nhẹ giọng ra lệnh.

Đến sau đó tránh mặt? Đây là ý gì? Hắc không phải đến cứu cô xong rồi đưa cô trở lại địa ngục sao? Vậy còn bảo cô đi tránh mặt là sao? Persephone nhú mày bất mãn.

Nhưng khi cô chưa kịp mở miệng phản bác, Hades đã thay đổi đến mức khiến cô kinh ngạc.

Persephone không nghĩ hắc còn biểu tình như thế!

Chương 41: Hades tức giận

Biểu tình của sự tức giận muốn hủy diệt cả thế giới! Tuy là hắn đang cười nhưng nụ cười này lại khiến người ta thấy lạnh đến thấu xương, giống cơn mưa đá tháng mười hai khiến người sợ run đít! Mà da thịt của hắn cũng biến hóa, da giống như cứng hơn, biến thành màu trắng, sau đó một dấu ấn hiện trên tay, cổ và mặt, giống như mực đen dính vào da hắn một thời gian rất dài vậy...

Hắn nhắm mắt sau đó mở ra, đôi mắt màu đen bây giờ đã thành màu đỏ! Màu đỏ rực như máu! Hắn giống như ác quỷ đến từ địa ngục, khuôn mặt đẹp trai biến hóa, cả người toát ra sương mù màu đen, thì ra là vong hồn cũng tồn tại trong thân thể hắn. Những vong hồn dữ tợn hét lên, giống như muốn xé nát con mồi.

Mà con mồi đó là Ares cách đó không xa!

Persephone biết Hades giận rồi! Một hồi khiến trời long đất lở là không thể thiếu, cô sợ hãi trốn ở phía sau hắn không xa, im lặng che giấu cả người mình, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn họ.

“Ngươi... Ngươi muốn làm gì?” Ares bước lui hai bước, dĩ nhiên là bị Hades làm cho sợ hãi.

“Làm gì.....?”

Hades cười, mái tóc dài bay sau lưng giống như những linh hồn kết thành, trong đêm thanh tĩnh, hắn như tử thần!

Hắn vươn tay phải. Trong lòng bàn tay hiện lên một quả cầu màu đen quỷ mị.

“Ta muốn cho ngươi ném thử việc sống không bằng chết ấy mà!”

Hắn nổi giận hét lên một tiếng, quả cầu đánh về phía Ares, ở khoảng cách không xa Ares cho thấy quả cầu càng mở rộng hơn, vô số linh hồn quần lấy hắn mà cắn lấy cắn để.

Ares hét lên thảm thiết, trong tay vôi vàng biến ra cây kiếm bằng lửa để ngăn cản, linh hồn bị lửa đánh lui, nhưng rất nhanh chúng lại xuất hiện, Ares mệt mỏi đánh chúng – linh hồn hét lên đồng thời với tiếng hét đau đớn của Ares.

Persephone bị dọa ngây người! Cô tuy biết Hades là người mạnh nhất trong ba vị thần tối cao, nhưng không biết sức mạnh của hắn lại mạnh và tàn nhẫn như vậy!

Lúc Persephone trợn mắt thì Hades cười lạnh di chuyển đến trước mặt Ares, hắn vươn tay đánh vào đầu Ares khiến hắn bay về phía cột đá ở phía sau –

“Phanh ——”

Ares hét lên một tiếng rồi ngã xuống, cột đá phía sau cũng hóa thành từng mảnh nhỏ!

Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc chỉ vài giây ngắn ngủi! Persephone nghẹn họng nhìn cột đá tan tành và Ares bất tỉnh kinh ngạc!

Hades thật sự quá mạnh!

Im lặng trong chốc lát.

Hades xoay người chậm rãi đi đến trước mặt Persephone, vươn tay về phía cô.

Lúc này sự tức giận của Hades đã dần biến mất, nhưng da của hắn vẫn còn hình xăm màu đen. Persephone trừng mắt nhìn hắn, cô cần được giải thích, nhưng mà Hades lại nghĩ là cô sợ hắn nên ánh mắt âm trầm, buông tay.

“Lạy trời, cái gì đang xảy ra thế này?” Âm thanh khoa trương của Hermes vang lên. Đôi mắt to của hắn kinh ngạc nhìn Ares sống chết không rõ.

Có lẽ hắn nghe được tiếng nổ nên mới đi ra ngoài.

“Ha..... Hades ?” Hermes nhìn khuôn mặt tối tăm của Hades, kinh hoàng.

“Người tới vừa đúng lúc...” Hades liếc mắt nhìn về phía Ares “Nói với Hera, bảo nó quản thúc con trai của mình cho tốt”

Khuôn mặt Hermes trắng bệch, chạy nhanh vào thần điện.

Vài phút sau, Hera lao đảo chạy ra, phía sau rất nhiều vị thần đi theo xem náo nhiệt.

“Ares!” Bà ta hét lên một tiếng, chạy qua ôm lấy Ares, nhìn hấn rồi tức giận hét với Hades “Huynh giết nó? Huynh sao lại giết nó? Nó là đứa con mà ta yêu nhất”

Ares chết? Peresphone che miệng không dám tin nhìn Hades.

“Nếu như có kẻ muốn cưỡng bức vợ ta, mặc kệ là ai, ta đều làm cho hấn không còn một mảnh nào. Hera, mọi nên cảm thấy may mắn việc hấn là con của mình, nếu không ngay cả xác cũng không còn chứ đừng nói là thoi thóp”

Sau khi nói câu này, hấn không thềm để ý đến biểu tình của các vị thần, lôi Persephone đi xuống cầu thang của thần điện.

Persephone quay đầu, nhìn thấy sắc mặt của các vị thần và thân xác của Ares có vàng sáng bao quanh. May mắn hấn chưa chết nếu không sẽ có thánh chiến mất.

Cô thở một tiếng. Ngay lúc cô nghĩ quay đầu lại thì cảm thấy một ánh mắt lạnh lùng đến thấu xương. Đôi mắt kia giống như muốn đưa cô vào chỗ chết...

Persephone run người một cái, nhưng mà cô không quay đầu lại.

Chương 42: Giải thích

Màn đêm yên tĩnh như nước.

Sau khi rời khỏi thần điện không lâu, Hades kéo Persephone đến trước mình, mà Persephone nhìn hắn với ánh mắt phức tạp. Ánh trăng đem bóng hai người kéo dài trên mặt đất, sau đó vừa giao nhau cùng một chỗ.

Persephone nhìn Hades với ánh mắt tham lam. Cô biết mình có rất nhiều lời muốn nói với hắn, nhưng bây giờ lại không thể thốt ra lời. Cô cứ yên lặng đứng nhìn Hades, mặc kệ hắn đưa bản thân đến nơi cô không biết.

“Persephone...” Hades dừng lại, thân hình của hắn dưới ánh trăng hóa ra lại cao và thon như vậy.

Hắn giống như muốn nói với Persephone cái gì đó. Persephone nhìn hắn chờ mong, nhưng sau khi hắn nhìn cô với ánh mắt phức tạp lại thờ dãi nói.

“Ta đưa nàng trở về đảo Sicilian.”

Đưa cô trở về đảo Sicilian? Persephone đen mặt nhìn Hades, cô nắm chặt áo choàng cúi đầu. Cô cùng hắn chia tay đã lâu, cô cứ nghĩ Hades sẽ đem mình trở lại địa ngục, nhưng không ngờ hắn lại muốn đem cô trở về đảo Sicilian? Bởi vì cô đánh hắn sao? Hay là hắn làm theo nguyện vọng lúc đầu không muốn trở về địa ngục của cô? Hay do cô làm mất mặt hắn? Tại sao hắn lại tới đỉnh Olympus cứu cô? Còn cảnh cáo các vị thần không cho phép làm cô tổn thương? Lúc này đầu óc của Persephone trống rỗng không thể suy nghĩ gì được!

“Ta không hiểu.....”

Sự tuyệt vọng cũng như đau lòng khiến nước mắt chảy dài trên khuôn mặt của Persephone.

“Hades, ta không hiểu, ta biết ta làm chàng tổn thương, còn đánh chàng nữa, nhưng mà chàng không thể vì vậy mà bỏ ta! Chàng có biết ta nhớ chàng đến phát điên rồi hay không?” Persephone hét to với hắn.

“Ta chưa từng nói sẽ không cần nàng, nàng là vợ của ta mà! Ta chỉ có nàng là người vợ duy nhất, làm sao có thể bỏ nàng đây?”

Hades nắm chặt tay, giống như đang kiên nhẫn đợi cái gì đó.

“Vậy sao chàng không thềm tới tìm ta? Còn muốn đem ta trở về đảo Sicilian?”

Đôi mắt đầy nước mắt của Persephone nhìn hấn chăm chăm.

“Nàng không biết ta đang cho nàng cơ hội tạm biệt mẫu thần của mình sao?” Hades gào lên với Persephone, sau đó cầm chặt vai cô, hôn lên môi của cô nhưng lại bị Persephone né tránh.

“Chết tiệt! Persephone, nàng muốn ta làm gì hả? Ta muốn nàng cùng ta trở về địa ngục, nàng nói ta ích kỷ, ta cho nàng với mẫu thần có thời gian ở cạnh nhau thì nàng bảo ta không cần nàng, bây giờ ta hôn nàng, nàng lại né ta. Nàng rút cuộc muốn cái gì đây hả?” Hades nổi giận.

Thì ra... hấn vì nguyên nhân này nên mới không tới tìm cô! Hấn muốn cho cô thời gian tạm biệt mẹ, thế mà cô tưởng hấn không cần mình. Persephone cảm thấy một sự uất ức dâng trào, cô kéo tay Hades đặt trước ngực mình.

“Hades , xin lỗi.....”

Cô chân thành xin lỗi, nước mắt lại rơi. Persephone biết mình từ khi tới nơi này đặc biệt hay khóc, nhưng thật sự không có cách nào khác, tình yêu vốn dĩ là một loại tình cảm hai phía gì gì đó, nhất là trước mặt người mình thích, đối với mặt sự chăm sóc của hấn, cô càng thích khóc như vậy -_-

“Ta hiểu lầm chàng, ta cho rằng mình làm tổn thương tự tôn của chàng cho nên chàng không thềm để ý ta. Nhưng bây giờ vấn đề đã được giải quyết, chúng ta cùng nhau về nhà thôi!” Persephone cố ý dùng từ “về nhà”, bởi vì địa ngục rất lạnh lẽo, nhưng chỉ cần có Hades thì đó là nhà của cô.

Đôi mắt tối tăm của Hades hiện lên sự kinh ngạc.

“Nàng không cần chào Demeter sao? Ta có thể...”

Persephone che miệng hấn.

“Được rồi, Hades... Chàng vì ta mà làm rất nhiều thứ, hãy cho ta ích kỷ một lần đi”

Hades nhìn đôi mắt của Persephone, tay hắn vươn ra chậm chạp kéo cô vào lòng.

“Persephone... Nàng có biết, những lời này của nàng, ta đợi rất lâu...” Hắn thở dài trên đầu cô. Persephone lại cảm thấy được nội tâm cô độc và đau lòng của hắn, nhưng mà không sao, chờ khi cô trở về địa ngục, cô sẽ làm cho hắn vui vẻ mỗi ngày.

Hades nâng cằm Persephone, ép cô ngẩng đầu.

“Bây giờ ta hôn nàng được chứ?”

“Không cần...” Persephone lắc đầu.

“Vì sao?!” Đôi mắt Hades hiện lên tia khó hiểu và tức giận.

“Bản... Nơi này đã bị Ares chạm qua... Ta không nghĩ để chàng hôn nó...” Persephone khóc nức nở, có chút hận bản thân.

Hades đau lòng ôm cô, cúi xuống hôn lên môi của Persephone. Lúc này hắn có chút thô bạo, nhưng vẫn có rất nhiều sự đau đớn, hắn cắn môi của cô, sau đó lại dùng lưỡi của mình liếm đi, Persephone chỉ có thể yên lặng để hắn tùy ý dẫn dắt.

Hades dịu dàng mà cẩn thận, giống như Persephone là bảo bối trân quý nhất thế gian này của hắn.

“Bây giờ đã rất sạch” Hắn dịu dàng nói

Persephone ôm chặt eo hắn, vùi đầu vào trong lòng của hắn.

Chương 43: Trở về địa ngục

Việc đầu tiên sau khi Persephone trở về địa ngục chính là tắm rửa.

Tuy rằng Ares chưa làm gì quá mức với cô, nhưng cô vẫn thấy bản thân mình rất bẩn, cô đem cả người ngâm vào nước, sau đó dùng tay chà mạnh lên môi của mình, cổ và cả ngực nữa, đây đều là những nơi mà Ares đã đụng tới, cô muốn tẩy hết tất cả các mùi vị của hắn trên cơ thể của cô.

Không những vậy, cô thề, cả đời này không bước vào Olympus một bước, bởi vì nơi đó khiến cô thấy kinh tởm. Cái gì mà thần chứ? Tất cả đều là chó má! Bọn họ toàn là những kẻ không có việc làm, rỗi rãi ham chơi mà thôi! Persephone mắng trong lòng! Đột nhiên cô nhớ đến ánh mắt khiến cô rét lạnh đến thấu xương trước lúc cô rời khỏi đó. Là của ai? Ai hận cô như vậy?

Xoa xoa cái trán, một hình bóng cao ngạo xuất hiện ở trong đầu Persephone.

Hắn là Minthe! Bởi vì cô ta và Hades chẳng còn gì cả, cô ta hận cô đương nhiên không kỳ lạ.

Tuy rằng Persephone có chút ghen tị, nhưng cô không để ý quá mức. Dù cô ta không có cơ hội tiếp cận Hades – bởi vì địa ngục đâu phải nơi tùy tiện ra vào. Haha, xem ra cái nơi khủng bố này cũng có chỗ tốt, có thể giúp cô cản trở một đồng hồ ly muốn ăn trộm chồng của mình.

Persephone đắc ý hát, nghĩ đến hạnh phúc trong tương lai của mình. Sau đó cô hát nước trong ao, nhìn những giọt nước như thủy tinh thay nhau rơi xuống, cô lại giơ tay đón chúng rồi lại hát lên, vui vẻ chơi đùa. Persephone biết bộ dạng của cô lúc này rất là ngây thơ, y như một đứa trẻ, nhưng mà không sao hết, dù sao cũng chẳng ai thấy... thấy...

Cả người cô đột nhiên cứng ngắc.

Hades dựa lưng ở cửa nhìn cô cười như không, giống như bộ dạng của cô lúc này vô cùng thú vị.

Mặt Persephone đỏ bừng, nhanh chóng đem người mình ngâm xuống nước, chỉ trừ cái đầu nhỏ nhô lên.

“Hades, ta đang tắm... Chàng... Chàng chàng...” Cô lắp bắp nói.

Hades không nói gì, ánh mắt của hắn thâm trầm, bước chân vững chãi đi tới chỗ Persephone.

Hắn không mặc quần áo, ở phần eo chỉ quấn một mảnh lụa trắng. Theo bước chân của hắn, lụa trắng như chiếc lông, lộ ra cả người đầy cơ bắp. Persephone nín thở nhìn hắn. Tuy rằng cô đã thấy cơ thể hắn, nhưng mà bây giờ không có tiếp xúc gần gũi như lúc đó cho nên việc này khiến cô đỏ mặt. Hades thật sự khiến người khác phải chảy máu mũi, làn da trắng nõn, thân hình cường tráng, cho dù là ngực, bụng, cánh tay, hay là đùi đều hoàn mỹ vô cùng. Ngực Persephone dâng lên một cảm giác kỳ lạ, sau đó tràn lên mặt và cả người cô.

Lúc Persephone ngây ngô nhìn, Hades chỉ cách cô một thước, hắn tháo mảnh lụa trắng, sau đó, nhanh chóng đi vào bể khi Persephone chưa có phản ứng gì cả.

Bởi vì hắn vào bể nên nước văng lên, Persephone vội vàng bước lui về sau, nhưng mà hắn không cho cô cơ hội này, bắt lấy tay cô kéo vào lòng, đem cô đặt lên đùi.

“Hades...” Persephone nhắm mắt lại, khuôn mặt đỏ bừng, tim đập nhanh khiến cô không dám nhìn hắn.

Hades vẫn không nói gì, chỉ vươn bàn tay tái nhợt của mình vuốt hai má của Persephone, bả vai và cả sau lưng... Động tác dịu dàng mang thêm thương tiếc, sau đó hắn cúi người hôn lên môi cô. Persephone yên lặng ôm lấy gáy của hắn, cả người ngồi trên đùi hắn, cảm thụ cảm giác bàn tay to của Hades vuốt lưng của mình....

“Nơi này bị Ares đụng vào?”

Hades nâng đầu Persephone lên, con ngươi màu đen đột nhiên lạnh giá. Không đợi Persephone phản ứng, hắn đã hôn lên cổ của cô. Persephone cảm thấy sự tức giận của hắn, hắn hôn mạnh vào cổ và cả xương quai xanh của cô, dùng lực mạnh, nhưng cô không ngăn cản, mặc kệ hắn phát giận.

“Hades, không cần giận, ta là của chàng... Ta vĩnh viễn là của chàng...”
Cô an ủi Hades, sau đó ôm lấy eo và vuốt phần eo của hắn.

Động tác này khiến cho Hades hưng phấn, hắn hôn càng lúc càng cuồng dã, Persephone cảm thấy dự vọng trào dâng, càng lúc càng không thể khống chế, sau đó cô thấy sao khắp trời....

Phòng tắm rộng rãi kia ngoại trừ tiếng nước chảy xuống, còn có tiếng rên rỉ của cô và Hades...

Bọn họ lại một lần nữa hòa hợp thân thể, cho đến khi chết đi...

Chương 44: Bàn luận về hôn lễ

Lúc Persephone tỉnh dậy thì cô đang nằm trên giường, nhìn màn sa màu trắng xung quanh, cô nở nụ cười thỏa mãn, ngay lập tức rơi vào một cái ôm quen thuộc.

Cái ôm này đương nhiên là của Hades. Cô ôm lấy cổ của hắn, nhìn hắn vui vẻ. Bây giờ hắn giống như một đứa trẻ, không còn buồn bã và âm trầm như trước.

Có lẽ mấy ngày nay hắn không tốt, cô có thể thấy rõ trong đáy mắt của hắn, giống như là mất ngủ. Hắn đang lo lắng cho cô sao?

Persephone thở dài, hai chân vượt ve hai chân của hắn, đó là hành động vô ý, nhưng mà lại khiến Hades nhú mày.

“Persephone...” Hắn khàn khàn lên tiếng, giống như có chút bất mãn.

“Ách? Chàng tỉnh rồi à? Em làm chàng tỉnh sao?” Cô vô tội nói.

Hades mở mắt, vẻ mặt có chút bất mãn và bất đắc dĩ. Persephone phát hiện tính khí khó chịu của Hades lúc tỉnh giấc, việc này khiến cô vô cùng vui vẻ. Nếu sau này hắn chọc giận cô, cô sẽ không để Hades ngủ. Thật sự ác độc mà! Nhưng mà bây giờ cô đau lòng vì hắn ghê lắm ấy!

“Hades, chàng ngủ tiếp đi, em ra ngoài một chút” Persephone nhớ đến việc mặc quần áo, nhưng khi cô chưa kịp mặc thì Hades đã ôm lại cô.

“Cùng ta ngủ” Hắn ra lệnh.

“Không được, em không ngủ được nữa, hơn nữa em sẽ nhích tới nhích lui, sẽ ảnh hưởng chàng nghỉ ngơi” Persephone hất tóc hắn ra sau.

Đôi mắt Hades mở to.

“Nàng không ngủ thì chúng ta cùng bàn về hôn lễ đi”

“Hôn..... Hôn lễ?” Persephone giật mình nhìn Hades.

“Sao vậy? Không muốn gả cho ta?” Nhìn bộ dạng lấp bắp của cô, đôi mắt Hades buồn rầu.

“Không phải, em đã cho rằng mình là vợ của chàng rồi” Mặt Persephone đỏ lên.

Dù sao bọn họ đã xảy ra việc ấy ấy, huống gì hấn cũng nói cô là vợ của hấn với người khác cho nên Persephone nghĩ bọn họ không cần làm hôn lễ, cái đó chỉ là hình thức bên ngoài mà thôi.

“Hades, chúng ta không cần làm hôn lễ được không? Phiền phức lắm, dù sao em cũng không rời khỏi địa ngục” Persephone sợ hấn mệt mỏi, nhưng không nghĩ khi cô nói câu đó thì Hades tức giận.

“Nàng cùng ta trở về địa ngục nhưng lại không muốn tổ chức hôn lễ, Persephone, cái đầu nhỏ của nàng nghĩ gì vậy?” Hấn trừng mắt.

“Em chỉ thấy hôn lễ là hình thức mà thôi, không cần phải làm bản thân mệt mỏi vì cái đó. Chúng ta đã là vợ chồng rồi mà? Vợ chồng nghĩ là gì? Đó là hai người ở cạnh nhau và hạnh phúc, tại sao phải để ý hình thức bên ngoài?”

Persephone nói lên suy nghĩ của mình.

Hades ngậy người, sau đó hấn đáp lại Persephone một nụ cười khiến người ta không thở được.

“Persephone, ai nói với nàng hôn lễ là hình thức? Nếu chúng ta không tổ chức hôn lễ thì các vị thần sẽ không thừa nhận thân phận của nàng. Nếu nàng muốn làm tình nhân của ta thì cũng được, dù sao ta cũng không có ý định bày thêm việc cho mình”

Nói xong hấn nhắm mắt lại.

Persephone im lặng, hóa ra hôn lễ là công bố thân phận của cô là hoàng hậu của địa ngục sao? Xem ra cô nghĩ đơn giản rồi! Vì vậy cô hét lên, đê lên người của hấn.

“Em muốn cưới, em muốn cưới, em muốn gả cho chàng, em muốn gả cho chàng, em không làm tình nhân của chàng đâu!”

Thấy Persephone hoảng hốt, Hades cười xảo quyệt trêu tức cô.

“Được, cầu hôn ta đi”

Cái gì? Persephone trừng mắt “Tại sao lại là em cầu hôn chàng? Phải là chàng cầu hôn em chứ?”

“Hả?” Hấn nhíu mày “Ta nhớ nàng nói với Hermes là nàng muốn cầu hôn ta mà?”

Persephone bất động, sau đó tức giận! Hấn đều biết tất cả? Cô tức giận trừng mắt nhìn hấn.

“Hades! Thì ra chàng luôn ở cạnh em! Chàng đã ở cạnh em thì tại sao không xuất hiện an ủi lúc em đau lòng?” Cô cầm gối đánh, hấn né người.

“Không làm như thế nàng sẽ nói ra ý nguyện của mình sao?” Hấn cười thản nhiên.

Thì ra hấn dùng chiêu này để cô phải nói ra ý nguyện của mình! Persephone đột nhiên phát hiện – Hades vô cùng gian xảo.

“VẬY... vậy chàng luôn ở cạnh em, tại sao lúc Ares muốn làm nhục em chàng không xuất hiện?” Persephone nghĩ đến thời gian đáng sợ đó.

Hades thờ dài.

“Nàng có biết việc sau khi chấm dứt Thánh Chiến ta đã không bước đến Olympus mà, cho nên lúc nàng đến Olympus, ta trở về địa ngục”

“Trở về địa ngục?” Persephone tức giận “Chàng yên tâm thật sao? Chàng có biết em sẽ gặp nguy hiểm không? Nếu em bị Ares... bị hấn...” Cô không thể nói đến hai chữ “cưỡng bức” được.

“Sẽ không .”

Hấn vẫn cười “Không phải ta đã đến sao?”

“Đó là trùng hợp!” Cô liếc hấn một cái.

Hades vươn tay chỉ lên vòng tay của Persephone.

“Đây là ta dùng máu của mình để rèn ra, nếu nàng xảy ra chuyện, ta sẽ cảm nhận được” Hades vuốt ve vòng tay của cô “Chỉ là lúc ta đến đã hơi muộn, xin lỗi, Persephone, ta thề, sẽ không có chuyện này xảy ra thêm một lần nào nữa...”

Hắn thở dài kéo Persephone vào lòng để tránh việc cô thấy biểu tình tàn nhẫn của mình.

Chương 45: Trước hôn lễ

Không của địa ngục bây giờ không giống với trước kia.

Đó là dĩ nhiên, bởi vì boss lớn ở nơi này muốn cử hành hôn lễ!

Mà Persephone cũng là một trong hai nhân vật chính!

Persephone đứng trước gương đồng, nhìn mình qua gương.

Vẫn xinh đẹp như trước. Cô che miệng cười trộm.

Hecate ở phía sau lo việc trang điểm cho cô.

“Hoàng hậu, ngài xem cái này ỏn không, màn che màu tím này hợp với trang phục của ngài, lại ít được sử dụng, hơn nữa, ngài xem, nó hoàn toàn phù hợp với hình tượng dịu dàng và hoạt bát của ngài đấy. Thần còn nghĩ đến việc đem một ít hoa thủy tiên trang trí trên đầu ngài, như vậy có thể khiến người ta nhận ra, ngài là nữ thần mùa xuân”

Persephone vừa lòng gật đầu, sau đó phát hiện, nếu Hecate đi làm nhà thiết kế thì thật sự kiếm không ít tiền. Nhưng mà khi cô cầm đồng áo quần kia ra thì Persephone thật sự muốn trốn.

“Hecata... Cái này... Bộ quần áo này có phải hơi mỏng không?”

Bộ quần áo rất mỏng. Mà thật ra, nó là quần áo sao? Gọi nó là đồ trong suốt còn đúng hơn. Ngoài hai cái dây lưng thì tất cả đều giống như thủy tinh vậy. Cô cùng Hades kết hôn chứ không phải là câu dẫn hấn, hướng chi, hôn lễ sẽ có không ít người đến dự, cô không có gan to đến mức cho người ta xem hết cơ thể của mình.

“Mỏng lắm ạ? Không phải đâu, nếu ngài đến Olympus thì sẽ biết, bọn họ mặc còn mỏng hơn rất nhiều, với lại, bộ này rất được ưa chuộng đó”

Được ưa chuộng? Cái này cùng với đồng quần áo khiêu dâm thật sự giống nhau! Cô không cần, tuy rằng các vị thần Hy Lạp không để ý đến việc này, nhưng cô thì hoàn toàn không thể không để ý, trước khi làm một

người Hy Lạp, cô là một người Trung Quốc cổ hủ đấy, có chết cô cũng không mặc bộ quần áo này.

Nhìn khuôn mặt xấu hổ của Persephone, Hecate nhúc nhủ, nhưng cũng biết điều không nói thêm. Cô cầm một bộ váy màu lục nhạt dài, bộ váy này giống như tơ lụa, bóng loáng và mềm mại, quan trọng nhất nó không mỏng cũng như thiếu vải.

“Cái này thì sao ạ? Hoàn toàn hợp với khí chất của ngài, nó cũng không mỏng và ít vải” Hecate cười tủm tỉm.

Cái này đi. Persephone gật đầu, đem váy ướm lên người, sau đó nhìn Hecate.

“Váy Hades mặc quần áo thế nào?”

“Thần không biết, trước kia nữ thần Diana luôn phụ trách việc ăn, mặc, đi lại của ngài ấy, cho nên lúc hôn lễ mặc quần áo gì, chỉ có ngài ấy mới biết”

Diana? Đức mẹ Maria! Cô sao lại quên tình địch quan trọng này chứ? Hơn nữa, trước kia cô ta còn phụ trách việc ăn, mặc, đi lại của Hades sao? Vậy không phải cơ thể của Hades đã bị Diana xem hết?

Trong đầu nghĩ đến hình ảnh đáng khinh kia khiến Persephone khó chịu. Không được! Hades là chồng của cô! Cô tuyệt đối không cho người khác sờ mó hay nhìn!

Persephone ném quần áo, chạy khỏi tầm cung trong lúc Hecate bất động vì kinh ngạc.

Hades đang ở phòng của mình thì ngạc nhiên khi thấy Persephone tức giận xông vào.

“Persephone, có chuyện gì xảy ra sao?”

Persephone không để ý tới hắn, đôi mắt to tròn nhìn khắp phòng.

Không có bóng dáng của Diana. Persephone thở một hơi nhìn Hades đang thay quần áo.

“Nàng sao vậy? Đột nhiên xông vào lại không nói cái gì, nàng đang tìm gì sao?” Hades đến gần Persephone, ôm lấy cô.

“Em tìm Diana” Persephone thản nhiên nói.

“Diana? Nàng tìm cô ấy làm gì? Hơn nữa... Sao nàng lại chạy đến phòng ta tìm cô ấy?” Hades nhíu mày, khuôn mặt có chút gian xảo.

“Em nghĩ cô ấy thay quần áo cho chàng” Cô bất mãn nói nhỏ.

Hades cười lớn, sau đó hôn lên trán vợ yêu của mình.

“Persephone, cái đầu nhỏ của nàng rốt cuộc nghĩ gì thế? Diana đúng là người của ta, tuy rằng ta và cô ấy thường xuyên ở cạnh nhau, nhưng cô ấy không phải tình nhân hay là thị nữ của ta, nàng hiểu chưa?”

Khuôn mặt Persephone đỏ bừng, nhưng mà cô vẫn bất mãn nhìn hấn.

“Chàng nói Diana không phải là tình nhân cũng như thị nữ của chàng, vậy Minthe thì sao?”

Đức mẹ Maria! Hãy cho cô một cái tát đi, cô rõ ràng không muốn nói chuyện này, nhưng không nhịn được sự ghen tuông trong lòng mà vô thức nói ra. Nhưng mà lời vừa mới nói thì cô đã hối hận ngay lập tức. Bởi vì khuôn mặt vui vẻ của Hades đột nhiên tối sầm lại.

“Lúc nàng ở Olympus đã thấy ả sao?”

“Vâng...” Persephone gật đầu, nhìn Hades áy náy “Hades, em xin lỗi, em không cố ý nhắc tới cô ấy”

Hades cười lạnh.

“Persephone, sau này đừng nhắc tên đó trước mặt ta, đối với loại người như cô ta, ta không muốn nghe tới”

Hấn thâm trầm nhìn Persephone.

“Chúng ta sẽ lập tức cử hành hôn lễ, từ hôm nay trở về sau, ta và nàng sẽ ở cạnh nhau mãi mãi”

“Vâng” Persephone cười với hắn, cảm thấy hạnh phúc đang ở cạnh bản thân.

Hades là người dịu dàng như thế nào? Minthe chỉ là quá khứ của hắn mà thôi, còn cô mới là hiện tại và tương lai của hắn. Mãi mãi là của hắn, không tách rời.

Chương 46: Hôn lễ

Tất cả mọi thứ đều như bình thường.

Persephone trở về tâm cung để Hecate đùa nghịch mình.

Sau một hồi lôi kéo ngắm nghía, Persephone đã trở thành một cô dâu. Nhìn thân hình trong gương đồng, cô ngỡ người kinh ngạc.

Bây giờ cô đã biến thành một tiên nữ thật sự.

Bộ váy lụa màu lục dài bao quanh người cô, từng vòng như ẩn như hiện thân hình kiều mỹ của cô, mái tóc vàng được Hecate khéo léo kết với những bông thủy tiên trắng tinh khiết, ở trên tai là hai cái bông tai màu vàng, vòng cổ màu trắng, bây giờ cô trông quyến rũ hơn trước rất nhiều.

“Được không ạ? Chủ nhân của thần, ngài có chỗ nào không hài lòng sao ạ?” Hecate nhìn cô từ trên xuống dưới.

“Sao lại không hài lòng? Ta rất hài lòng đây!” Persephone nhẹ nhàng xoay người, làn váy giống như lông hồng bay trong gió.

Nghe câu nói của cô Hecate thở một hơi.

“Hoàng hậu của ta, nàng chuẩn bị xong chưa?”

Gõ cửa hai cái, Hades bước vào, khi thấy Persephone thì hô hấp của hắn cứng lại.

Hecate vội vàng cúi đầu hành lễ, yên lặng đi ra ngoài.

“Persephone, nàng thật xinh đẹp” Hắn đi đến cạnh cô, nhìn từ trên xuống dưới.

“Bây giờ chàng mới thấy em đẹp sao?” Persephone cười tinh nghịch với hắn.

Hắn dịu dàng nhìn cô, khuôn mặt đột nhiên đỏ ửng. Hóa ra Hades cũng biết đỏ mặt sao? Persephone nhìn hắn kinh ngạc.

Nhưng mà hấn hôm nay cũng rất đẹp trai. Giống như phối hợp với cô, hấn không mặc bộ quần áo màu đen quen thuộc mà mặc bộ quần áo màu trắng được khắc hoa văn màu vàng ở cổ áo và cổ tay áo. Khí thế tăm tối trên người hấn bây giờ như đã không còn, mà mái tóc rối tung cũng được hấn cột lại để phía sau.

Hôm nay, hấn ít âm trầm mà lại bình thản tĩnh lặng hơn rất nhiều.

“Hades, chàng nên mặc nhiều đồ màu trắng, đẹp lắm đấy!” Persephone nhìn không được nói.

Hades không nói gì, biến hoa thủy tiên trên đầu cô thành vương miện.

“Đi thôi, cô dâu của ta, bên ngoài có rất nhiều người đang đợi chúng ta”

.....

Ôi! Sao lại nhiều người như vậy! Nhìn các vị thần ở đại điện, Persephone có chút bối rối.

Đây đều là các vị thần ở địa ngục sao? Nhìn qua thấy không ít đâu. Cô có chút khần trương nhìn Hades, còn hấn thì nắm chặt tay cô như lời an ủi.

Nhìn thấy hai người đến, một vị nữ thần xinh đẹp bắt đầu rắc hoa ở trên không trung.

“Ngài Hades, cuối cùng chúng thần cũng đợi được ngày này, địa ngục đã yên lặng rất lâu rồi”

Cô ấy nháy mắt nghịch ngợm.

“Cảm ơn người, Themis” Hades cười nhẹ, Persephone đỏ mặt.

“Ngài Hades, chúc mừng ngài tìm được cô dâu như ý, chúng thần chúc ngài hạnh phúc” Ba người đi tới, sau khi chúc phúc xong, họ đều quỳ gối hôn lên chân Hades và góc áo của Persephone. Persephone hoảng sợ, có ý định lui về phía sau thì bị Hades ngăn lại.

“Bọn họ đang biểu đạt sự trung thành với nàng” Hấn nói nhẹ ở bên tai Persephone.

“Cảm ơn các người, ba vị phán quan”

“Còn chúng thần nữa, hoàng hậu đáng kính, ngài còn nhớ chúng thần chứ?”

Hai anh chàng đẹp trai giống nhau bước tới. Persephone cười nhẹ, họ chính là Tử thần và Ngủ thần.

“Ngài Hades, ngài có thể lấy được nữ thần mùa xuân làm vợ là điều may mắn nhất của ngài” Tử thần thản nhiên nói, sau đó hành lễ với hai người.

“Đúng vậy, Thanatos, người nói rất đúng” Hades quay đầu cười dịu dàng với Persephone.

“Thời điểm quan trọng như vậy sao có thiếu chúng thần chứ!”

Ba vị nữ thần mặc quần áo màu đen xuất hiện trước mặt Hades.

“Nữ thần báo thù [1]” Hades gật đầu với ba người.

“Chúc mừng ngài, tuy rằng chúng thần có nhiều việc ở bên ngoài, nhưng nghe được tin ngài tổ chức hôn lễ, chúng thần ngay lập tức trở về để chúc phúc. Mong ngài và hoàng hậu hạnh phúc”

Một vị nữ thần đại diện cả ba nói, sau đó cả ba người hành lễ với Hades và Persephone.

Sau đó có rất nhiều nữ thần đến chúc mừng.

Hades tỏ vẻ cảm ơn bọn họ, sau đó mang Persephone lên tế đàn.

Nơi này là nơi sinh sống của cây bạch dương, là thánh vật của địa ngục.

Ở trước đàn tế, Hades và Persephone đứng thẳng người. Hades nâng trán của cô chạm vào trán của mình.

Sau đó hắn thấp giọng niệm một chuỗi chú ngữ. Giọng nói không lớn, nhưng lại khiến lỗ tai của Persephone ong lên, giống như sấm sét đánh vào vậy.

Ngay lúc cô sắp chịu không nổi thì Hades buông cô ra, Persephone thờ hồn hèn nhìn một đạo ánh sáng màu bạc xuất hiện trên trán hắn, mà từ con ngươi của hắn cũng phát ra ánh sáng như vậy, có vẻ trán của cô cũng có ấn ký như hắn. Đây có phải là thứ chứng minh bọn họ là vợ chồng?

Thì ra, ý nghĩa của hôn lễ là ở đây.

Nhìn thấy hai người đã trở thành vợ chồng thật sự, tất cả mọi người ở đại diện đều vui vẻ vỗ tay, sau đó họ bắt đầu lao vào bữa tiệc.

Chương 47: Người đến ngoài ý muốn

Ngay lúc yến hội đang cử hành thì Diana vội vàng bước vào nói nhỏ bên tai Hades.

Hades nhăn mày, sau đó kéo Persephone đi khỏi đại điện.

Persephone có chút kinh ngạc, nhưng mà cô cũng không hỏi hấn, tùy ý hấn cầm tay mình đi qua hành lang dài, đến khu vườn ở bên ngoài.

Ở đó có hai bóng người xinh đẹp. Persephone biết họ, một là Hera, một là Aphrodite. Hai người đó sao lại đến đây? Đầu của cô bắt đầu suy nghĩ. Chẳng lẽ vì Ares sao? Cô khẩn trương nắm chặt tay Hades, nhìn hấn lo lắng, nhưng Hades không có bất cứ biểu hiện gì, chỉ chậm rãi đi đến bên Hera.

“Hera, sao em lại ở đây?”

Cách Hera khoảng ba bước chân, Hades dừng lại, mặt lạnh nhạt.

“Đừng lạnh lùng như vậy Hades!” Hera cười bất đắc dĩ “Nói thế nào chúng ta cũng là con của Cronos và Rhea, nếu tính theo quan hệ huyết thống của con người, ta phải gọi người là anh đấy”

“Hôm nay đến để nói chuyện cũ sao?” Hades lạnh nhạt nhìn Hera, không cho bà ta một chút mặt mũi.

Hera đỏ mặt. Persephone nhìn Hera trước mặt Hades không có chút cao ngạo cùng tự tin như lúc gặp ở đỉnh Olympus. Cứ như bà ta có điểm yếu trong tay Hades vậy. Cô kéo nhẹ ống tay áo của Hades, ý bảo hấn đừng lạnh nhạt như vậy, Hades cúi đầu nhìn cô phức tạp.

Persephone đành buông tay hấn ra, nhìn Aphrodite bên cạnh Hera, cười với cô ta một cái.

Aphrodite vẫn xinh đẹp như cũ, trên mặt vẫn lộ ra vẻ đẹp say lòng khiến người ta ghen tị, nụ cười của cô trên khuôn mặt tuyệt đẹp kia càng giống trêu người khác, cứ như một đứa trẻ bướng bỉnh thích đùa dai vậy. Nếu

không phải biết rõ nguyên nhân tại sao Hades yêu Persephone thì cô tuyệt đối không nghi ngờ Aphrodite là người bắn tên vào Hades.

“Hades, tuy rằng ta không phải là một trong ba vị thần cao quý nhất, nhưng ta là nữ thần của hôn nhân, hôm nay ta đến để chúc phúc cho hai người” Đối mặt với người lạnh lùng như Hades, Hera quyết định đi thẳng vào vấn đề chính.

“Đây là lễ vật kết hôn của ta và Zues mà nữ thần Gaia tặng cho – quả táo vàng, bây giờ ta tặng cho hai người như lời chúc phúc của ta”

Hera phất tay một cái thì quả táo vàng hiện ra, đem nó đưa đến trước mặt Hades.

Hades nhìn nhưng chẳng có chút biểu tình gì.

“Hera, quả táo vàng là thánh vật của người, ta nhớ rõ người chưa từng cho bất kỳ ai, ta không thể nhận nó”

Hắn lạnh lùng cự tuyệt. Khuôn mặt Hera xuất hiện sự xấu hổ cùng với giận dữ, bà ta oán hận nhìn Hades, giống như trách Hades không hiểu chuyện.

Nhìn hai người giằng co, Persephone kéo nhẹ ống tay áo của Hades.

Nhận lấy đi. Cô dùng khẩu hình nói với Hades, nhưng Hades không thèm động đậy dù chỉ một cái.

Persephone khó chịu. Hades sao lại như vậy chứ? Tuy rằng hắn là chủ nhân của địa ngục nhưng đừng có cái gì cũng gây thù với người khác chứ. Lúc trước đem con trai bảo bối của người khác đánh một trận, giờ thì lại đối với người ta lạnh lùng như tảng băng, cái này không phải đang kiếm chuyện sao? Vì vậy cô đành tự tiện tiếp nhận quả táo vàng của Hera.

“Hoàng hậu tôn kính, cảm ơn lễ vật của ngài, ta sẽ bảo vệ nó thật tốt”

Hera kinh ngạc nhìn hành động của Persephone, lộ ra nụ cười vui mừng, còn Hades thì nhìn cô trách cứ. Aphrodite cười như gió mùa xuân.

Không lẽ cô làm gì sai sao? Nhưng mà mặc kệ cô làm đúng hay sai, quả táo vàng này đã nhận mất rồi.

“Persephone... Hôm nay con đẹp vô cùng” Hera gật đầu với Persephone, cảm kích “Hai người đã nhận lễ vật của ta rồi, ta nên trở về”

Nói xong, Hera trở lại sự cao ngạo như lúc đầu, vẫy tay một cái, bà ta biến mất trong không trung.

“Chúc mừng hai người, chúa tể của địa ngục và... hoàng hậu của địa ngục” Aphrodite dịu dàng đi tới ôm Persephone.

“Còn nhớ rõ là ta bắt tên vào Hades chứ?” Aphrodite dịu dàng nói nhỏ bên tai của Persephone.

Persephone kinh ngạc nhìn Aphrodite, nhưng cô ta không nói gì, chỉ mỉm cười thần bí, sau đó vẫy tay một cái, biến mất như Hera.

Cô ta... có ý gì đây?

Chương 48: Dự cảm khó hiểu

“Vì sao em lại nhận quả táo vàng này?”

Sau khi hai người kia đi rồi thì Hades mới nhìn Persephone nhăn mày hỏi.

“Em không muốn chàng gây thù khắp nơi, với lại Hera lúc này có vẻ rất xấu hổ” Persephone úy khuất nhìn quả táo vàng.

Nghe cô nói xong, Hades không nói một lời bỏ đi.

“Hades... Hades...?” Persephone chạy đuổi theo, kéo lưng áo của hắn.

“Chàng sao vậy? Không lẽ em làm gì sai sao? Sao chàng lại tức giận như thế?”

Hades dừng lại, quay đầu nhìn cô.

“Persephone, không lẽ em đã quên con bé từng làm gì em rồi sao?”

“Bà ấy làm gì em? Bà ấy có làm gì em đâu?” Persephone mở to mắt ngây ngô hỏi.

Hades chán nản, nhanh chóng đi tiếp.

“Hades, Hades...” Persephone ôm lấy đai lưng của hắn, bám chặt hắn “Chàng phải nói rõ thì em mới hiểu được chứ”

Persephone dính chặt trên lưng Hades khiến hắn không thể động đậy. Hades thở dài.

“Persephone, em quên Ares rồi sao?” Hắn nhẹ giọng nói.

“Ares? Em làm sao quên được cái tên chết tiệt đó?” Persephone hét lớn, cô làm sao quên được hắn? Hắn chính là ác mộng của đời cô, nhưng mà sai lầm của Ares có liên quan gì đến Hera đâu? Không lẽ Hades giận cá chém thớt sao?

Hades xoay người.

“Hera biết việc kia là Ares sai nên nó mới dùng quả táo vàng này để xin ta tha thứ cho Ares! Nếu ta nhận quả táo vàng này có nghĩa ta không còn để ý đến chuyện này, em hiểu rồi chứ?”

Thì ra là thế! Hèn gì Hades lạnh lùng với Hera như vậy! Nhưng mà cô cũng thấy thương tâm ý của cha mẹ, tuy rằng Hera rất kiêu ngạo, nhưng vì con mình, bà ta cam tâm cúi đầu trước Hades. Tuy rằng bà ấy không nhắc đến việc của Ares.

“Hades, nếu như Hera đã xin lỗi chàng, chàng cũng nên bỏ qua. Em biết chàng với các vị thần ở đỉnh Olympus có mâu thuẫn, cho nên việc này với chàng không phải là việc tốt”

Hades nhìn về phương xa, gió thổi qua hai má của hắn làm tóc hắn bay bay trong gió.

“Persephone, ta biết em rất lương thiện, nhưng sao em lại ngây thơ như thế? Em có biết Hera đã làm gì mẫu thần của mình khi Demeter bị Zues cưỡng bức không? Nếu không phải có Helios giúp đỡ, chỉ sợ mẫu thần của em đã biến thành một con chim đỗ quyên rồi. Chuyện năm đó nếu xảy ra, thì bây giờ em đã không ở cạnh ta”

“Vậy ý của chàng là em phải hận bà ta sao?” Persephone nhìn khuôn mặt đẹp trai của Hades “Nếu chàng lừa em mà ở ngoài cùng người khác gian hiểm, em cũng sẽ tức giận đến mức đem người đó biến thành một con chim, em không thấy Hera đáng sợ, người đáng sợ thật sự là Zues, chính hắn khiến Hera ác độc như vậy, hơn nữa, Hera biết rõ việc Ares làm là sai. Nếu bà ta đem quả táo vàng đến, cũng có nghĩa là nhận sai, hối hận, không lẽ chúng ta không nên tha thứ cho họ sao?”

Nghe xong lời của Persephone, trong mắt Hades có một cảm xúc kỳ lạ xuất hiện, sau đó hắn nở nụ cười, quay đầu ôm lấy vai Persephone, hôn lên trán của cô.

“Persephone, suy nghĩ của em rất đặc biệt, hơn nữa... rất có sức thuyết phục”

“Chính là vậy sao?” Persephone nhìn Hades “Không lẽ chàng không biết em rất hiểu ý của người khác sao?”

“Đúng vậy” Hades gật đầu “Có một người hiểu ý như em làm vợ là vinh hạnh của ta”

“Vậy thì sau này chàng không được nói em ngây thơ”

Persephone nhú mày, sau đó hôn lên môi hắn.

Nhưng mà lúc này trong đầu của cô cũng nhớ đến lời nói của Aphrodite trước lúc rời đi.

“Còn nhớ rõ là ta đã bắn tên vào Hades chứ?”

“Cho nên phải nói là, Hades không phải yêu người thật sự, hắn yêu người là do trò đùa của Aphrodite! Nếu ma thuật của Aphrodite bị giải, thì Hades sẽ thế nào nhỉ?”

Lời nói của Aphrodite và Minthe cứ xuất hiện trong đầu của Persephone luân phiên khiến lòng của cô dâng lên một cỗ lạnh lùng, giống nhau... Có việc gì đó đáng sợ đang chuẩn bị xảy ra sao?

Chương 49: Cuộc sống của hoàng hậu

Persephone bây giờ đã là người vợ chính thức của Hades.

Với cái thân phận mới này khiến cô có thể làm mọi thứ mà không bị ngăn cản. Hơn nữa, cô phát hiện mình có một ít pháp thuật của Hades.

Ví dụ: Đem một vật biến thành vật khác, hoặc đem một tảng đá bình thường biến thành vàng hoặc bảo thạch.

Cái này quả thật khiến cô thích thú không thôi! Persephone vui vẻ kêu to! Tuy rằng cô chưa từng thích vàng bạc, kim cương gì đó, nhưng mà cô cực kì thích nhìn quá trình chuyển sang, giống như cô là vị thần sáng tạo vậy đó.

“Hoàng hậu, đây là bữa sáng của ngài”

Hecate mỉm cười đi vào. Cô thấy Persephone rất giống đứa trẻ.

Persephone biến bộ quần áo trên giường thành một con thỏ! Trong lòng cô vui mừng khôn xiết. Sau đó thấy Hecate thì lại biến quần áo của Hecate thành một đàn thỏ trắng chạy khắp nơi.

“Ai nha –”

Hecate ném sạch đồ ăn xuống đất, hét to, nhảy dựng lên, sau đó nhìn Persephone với ánh mắt ai oán.

“Hoàng hậu, ngài hơi quá rồi...” Cô khóc không ra nước mắt. Persephone vội vàng niệm thuật đem quần áo của cô biến trở lại.

“Xin lỗi, xin lỗi. Hecate, ta chỉ muốn xem có thể dùng pháp thuật trên người được không thôi”

Cô cười một cái, đi qua kéo Hecate đứng dậy. Hecate chán nản buông tay cô.

“Đương nhiên là được, đó là pháp thuật của ngài Hades mà”

“Ah, nếu ta sử dụng pháp thuật với Hades, liệu quần áo của chàng có biến thành thổ đen không nhỉ?”

“Thần không biết, ngài đi thử thử xem” Hecate lắc đầu, đột nhiên phát hiện, Persephone bây giờ giống như người điên.

Nhưng mà Persephone vẫn còn đắm chìm trong sự hưng phấn, vì vậy cô kéo làn váy chạy ra khỏi phòng, đi đến đại điện tìm Hades.

Bây giờ cô muốn thử pháp thuật của mình có thể dùng trên người của hắn hay không!

Lúc đến gần đại điện trang nghiêm, Persephone càng hưng phấn. Từ khi kết hôn với Hades tới bây giờ, cô chưa từng tới đây, nếu hắn thấy cô đến chắc là vui lắm nhỉ?

Cô nhẹ nhàng bước vào cung điện hắc ám đáng sợ kia. Trước mặt cô là một hành lang dài dằng dặc, Persephone nương theo ánh sáng của đuốc ở hai cột hai bên hành lang đi vào đại sảnh.

Hades đang ngồi ở vị trí trên cao nhìn xuống.

Ánh sáng u ám, trên người mặc bộ đồ đen, càng làm hắn trở nên lạnh lùng và uy nghiêm.

Dưới chân hắn là ba vị phán quan.

Tất cả bọn họ đều lạnh nhạt nhìn linh hồn trước mặt, nghiêm khắc thẩm phán nó.

Persephone biết mình đến không đúng lúc, tuy rằng cô muốn thử pháp thuật lên người hắn, nhưng mà nhìn tình cảnh trang nghiêm này, cô quyết định không nên làm trò ngu ngốc đó, vì vậy cô lén lút đi tới gần Hades, nghĩ ngồi cạnh hắn.

Nhưng mà Hades vẫn thấy được sự tồn tại của Persephone.

Hắn nhăn mày, hai con ngươi đen dừng lại trên người Persephone. Sau đó hắn tức giận.

“Persephone, ai cho nàng vào đây?” Hắc vung tay lên, đình chỉ việc thăm phán ở dưới.

Âm thanh của hắc vô cùng lớn, làm tất cả mọi người đều dừng động tác lại, nhìn về Persephone xuất hiện một cách đột ngột.

Persephone bị giọng nói tức giận của hắc dọa sợ, đã quên cái nguyên nhân ban đầu. Ngập ngừng một lát, cô ấp úng nói.

“Em chỉ muốn đến xem chàng...”

“Đi ra ngoài!” Hades lớn tiếng.

“Vì sao? Không lẽ em không thể đến đại điện sao? Em chỉ muốn...” Persephone mở miệng giải thích.

Hades nhanh chóng ở trước mặt cô.

“Nơi này không phải là nơi nàng có thể đến”

Hắc quặc tay của Persephone. Persephone có thể thấy được ánh mắt kinh ngạc của ba vị phán quán, giống như việc cô đến đây là ngoài dự kiến của họ. Nhưng mà Persephone không để ý đến ánh mắt của người ngoài, cô không hiểu thái độ của Hades, cô dù sao cũng là vợ của hắc, hắc sao có thể dùng thái độ này đối xử với cô. Làm cô không có chút mặt mũi nào!

“Hades, em...” Persephone muốn nói với hắc, cô chỉ muốn ngồi cạnh hắc, nhưng mà cô chưa kịp nói đã bị Hades ôm vào lòng, sau đó đem cô ra khỏi đại điện.

“Trở về!” Hắc buông cánh tay của cô nói.

Persephone tức giận nhìn hắc, tâm trạng vui vẻ khi thấy hắc ngay lập tức biến mất.

“Hades, tại sao chàng lại tức giận với ta? Ta làm gì sai?”

“Bây giờ ta không có thời gian giải thích cho nàng, trở lại tâm cung đi!” Hades lạnh lùng nói, sau đó không thèm để ý tới cô, biến mất.

Chỉ còn Persephone một mình đứng trong gió.

Cái gì đây? Cô đến đại điện để nghe mắng à? Hades đáng ghét! Hắc dám đem cô ném ngoài này, rồi còn dám đối xử với cô như vậy! Cô không trở về tẩm cung, xem hắc làm gì được cô!

Persephone thở mạnh, xoay người rời khỏi đại điện.

Chương 50: Suy nghĩ ở khu vườn Lãng Quên

Persephone không để ý bỏ mặc chân dẫn mình đi.

Không hiểu tại sao cô lại bước đến “Khu vườn Lãng Quên” của địa ngục.

Nhìn cây cổ thụ cao to trước mặt, sự khó chịu trong người cô biết mất. Ngồi xuống cây cổ thụ, Persephone dựa lưng vào, nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng động từ cây.

Cô cảm thấy có người đến gần mình, cô biết đó không phải là Hades, mà là Diana.

Persephone mở mắt. Đúng như suy nghĩ, quả nhiên là cô ấy.

“Đến đuổi ta đi?” Persephone khó chịu lên tiếng.

“Thần không dám, bây giờ ngài là hoàng hậu, có quyền đến bất kỳ đâu ở địa ngục”

Diana cúi đầu trả lời Persephone, khuôn mặt không chút bất mãn.

Persephone thở dài. Đến bất kỳ đâu sao? Nếu có thể thì đã không bị Hades đuổi khỏi đại điện. Cô ta chỉ đang nói dối mà thôi! Persephone ngẩng đầu nhìn Diana.

“Diana.....”

“Vâng”

“Người có thể vào đại điện sao? Kể cả lúc Hades xét xử linh hồn?” Persephone muốn biết được địa vị của Diana trong lòng Hades.

“Vâng, lúc xét xử thần luôn ở cạnh ngài ấy”

Được lắm! Tốt lắm! Câu trả lời của Diana khiến Persephone hiểu ra mọi thứ. Tuy rằng Diana không phải là tình nhân cũng không phải là nữ hầu của Hades, nhưng có quyền ở cạnh hắn bất cứ lúc nào. Mà cô, là một người vợ lại không có quyền đó. Trong lòng Persephone dâng lên sự ghen tị cùng giận dữ, hận không thể chạy vào đại điện cãi nhau với Hades một trận.

Nhưng mà, cô vẫn biết, nào cô có phải đến thế nào cũng không thể làm như thế, cô là một người văn hóa, không phải là người phụ nữ chanh chua! Persephone oán hận nghĩ, lập tức nhắm mắt lại, không để ý đến Diana nữa.

Diana cũng biết Persephone khó chịu, cho nên im lặng không nói, có điều cô ta không đi khỏi đó.

“Có việc gì sao?” Persephone không thể không mở mắt.

“Tâm trạng của ngài không tốt, có thể nói với thần chứ?”

Persephone kinh ngạc nhìn cô ta, không hiểu tại sao cô ta lại có ý nghĩ cùng cô nói chuyện. Nhưng mà cô cũng không ngu đến mức tâm sự cho tình địch, cho nên cô cự tuyệt.

“Không cần, ta đang đợi một người”

Diana nở nụ cười dịu dàng, chậm rãi đi khỏi khu vườn, sau đó dừng lại, quay người nhìn Persephone.

“Hoàng hậu tôn kính, ngài Hades đối với mọi thứ đều không quan tâm, chỉ riêng ngài là ngài ấy dùng toàn bộ sinh mệnh để yêu, cầu xin ngài không cần làm ngài ấy khó xử”

Làm hắn khó xử? Rốt cuộc là ai làm ai khó xử? Persephone muốn cãi nhau với Diana, nhưng cô ta lại biến mất. Cô bực mình dựa vào thân cây, tâm tình rối loạn. Cho đến bây giờ cô mới nhận ra, tất cả các thuộc hạ của Hades đều vô cùng một lòng với hắn. Khi cô và hắn cãi nhau, họ luôn đứng cùng một tuyến với Hades, dù cô làm sai hay đúng. Cô nghĩ, nếu như cô làm sai việc gì, không cần Hades nói hay động tay họ cũng xé nát cô thành trăm mảnh cho xem.

Persephone tự nhiên cảm thấy khó chịu.

Nghĩ một lát, cô thiếp đi.

Không biết trôi qua bao lâu, khi cô tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trong hầm cung.

Là Hades tìm ra cô rồi ôm cô trở về hầm cung sao?

Persephone cảm thấy bức mình, định bước xuống thì thấy đôi mắt đen mang ý cười nhìn mình.

Cô sợ đến mức giật mình ngồi xuống giường.

“Đã cưới nhau lâu như vậy rồi em còn sợ ta sao?” Hades cười dịu dàng, xoa nhẹ cánh tay của Persephone.

“Đúng, ta sợ hãi người, bởi vì ta không quen người” Persephone tức giận hất tay Hades, muốn xuống giường nhưng bị Hades giữ chặt thắt lưng, kéo cô trở về giường.

“Persephone, em giận sao?” Đôi mắt đen thâm thúy nhìn Persephone.

“Không có, ta sao có thể giận ngài? Là do ta sai mà, ta không xin phép ngài đã tự tiện đi vào đại điện, làm phiền ngài xét xử, ngài không giận ta đã tốt rồi, ta sao có thể giận ngài?”

Persephone cung kính xin lỗi làm Hades ngỡ ngác. Hắn nhìn Persephone một lát rồi nở nụ cười dịu dàng đầy yêu thương.

“Xin lỗi, Persephone, ta biết lúc sáng ta nói với em có chút nghiêm khắc, nhưng mà ta...”

“Ngài không cần nói ta cũng biết” Persephone lạnh lùng cắt lời nói của hắn “Về sau ta sẽ không bao giờ bước chân vào đại điện nữa, cũng không ngu ngốc đến mức lấy mặt của mình để cho tình nhân của người ngồi lên”

Khuôn mặt của Hades tối sầm.

“Nàng nói cái gì? Persephone?”

Chương 51: Cãi nhau

“Ta nói ta sẽ không bao giờ bước chân vào đại điện...” Persephone cố gắng kiên cường trả lời, có điều Hades đem đầu cô đối diện mặt hấn.

“Sau câu đó” Hấn lạnh lùng nói.

“Ta nói ta sẽ không ngu ngốc đến mức đem mặt cho tình nhân của người ngồi lên!” Persephone gằn từng chữ, sau đó nhìn hấn khiêu khích.

“Persephone, xin lỗi ta ngay lập tức” Hades nghiêng răng, khuôn mặt khiến người khác phải run rẩy.

“Xin lỗi ư?” Persephone không sợ chết, trừng mắt nhìn hấn. Hấn nhảm đay à? Chính hấn nói lời lạnh lùng với cô rồi bắt cô nói lời xin lỗi? Có còn công lý hay không vậy?

“Người dựa vào cái gì mà bắt ta xin lỗi?” Cô hét to, tức giận.

“Dựa vào cái gì ư? Chính là thái độ hiểu lầm của nàng” Hades nâng cằm của cô lên, cố gắng nhẹ nhàng, cố ý muốn để cho Persephone biết hấn đang tức giận.

“Ta hiểu lầm người?” Hai mắt Persephone tràn đầy tức giận “Hades, người thật sự là người ác đi cáo trạng người tốt mà! Là ai lạnh lùng mắng ta? Là ai đem ném ta ra ngoài đại điện? Người quên rồi sao? Hơn nữa lúc đó ta cũng hỏi người rằng “Em làm sai cái gì sao?”, nhưng người trả lời với ta thế nào? Người nói người không có thời gian giải thích cho ta, là KHÔNG CÓ THỜI GIAN! Lý do tốt thật đấy! Người có thể cùng với Diana liếc mắt đưa tình với nhau trong đại điện, mà không có thời gian giải thích cho ta? Thế mà lúc đó ta còn ngu ngốc tin tưởng người, nghĩ người và à không có chuyện gì! Hades, bây giờ ta mới phát hiện người thật sự rất ti bỉ! Người làm cho ta yêu người, sau đó người và Diana yêu nhau, đáng sợ hơn chính là ta đã bị người lừa gạt...”

Persephone tức giận không thềm suy nghĩ nói. Cô biết mình nói không có lý trí, nhưng không có biện pháp nào cả, cô không nhịn được, bởi vì thái độ của Hades đối với cô, càng bởi vì hấn đối với Diana vô cùng đặc biệt!

Cô biết cô bây giờ như một người đàn bà chanh chua, nhưng cô thể không chế được bản thân mình!

Hades nắm chặt cằm của Persephone làm cô đau đến mức rên một tiếng.

“Persephone, trong lòng nàng ta chính là người như vậy sao?” Đôi mắt đen của Hades tràn đầy sự tức giận.

“Đúng, chính là thế! Vì vậy, Hades, ngươi có thể cùng Diana ở cùng một chỗ, dù sao Diana cũng rất xinh đẹp, dịu dàng, lại hiểu được ý nghĩ của ngươi. Còn ta, cái gì ta cũng không hiểu, còn khiến ngươi phiền toái, cho nên, Hades, ta quyết định buông tha ngươi!” Persephone đem bản chất của người đàn bà chanh chua phát huy vô cùng thuần thực, lại không để ý một tia đau đớn tràn trong mắt của Hades.

“Persephone, đây là lời của nàng lúc nàng đang tức giận, phải không?” Hades trầm mặc một lát rồi nhẹ giọng hỏi.

“Không, không phải tức giận mà nói, tất cả đều là sự thật!” Trong đầu của Persephone tràn đầy hình ảnh ban sáng, cô muốn trả thù hấn, cũng muốn hấn ném thử loại cảm giác tức giận khiến người ta muốn giết người này.

“Được, tốt lắm!” Nghe xong lời nói của Persephone, Hades buông cằm của cô.

“Persephone, sẽ có ngày ngươi hối hận với lời nói hôm nay”

Hấn tức giận đi xuống giường.

“Phanh –“ Hades đánh một chưởng về phía tấm bình phong màu đen.

Hấn dừng chân một lát rồi ngay lập tức biến mất.

“Hối hận ư? Không bao giờ!” Persephone hét lên chói tai, sau đó đem gối ném về phía hấn vừa biến mất, lại đụng phải tấm bình phong hấn mới chưởng.

“Rầm –” Bình phong hóa thành tro bụi.

Cô ngây ngốc nhìn tro bụi đang bay trong không trung. Cô chọc Hades giận mất rồi, cũng may hấn không có đánh chưởng đó vào cô, nếu không cô sẽ biến mất khỏi thế giới này.

Persephone cảm thấy may mắn. Nhưng mà cô đang tức giận sao lại thấy may mắn? Cô tức giận đấy! Hấn dựa vào cái gì mà tức giận với cô?

Persephone nằm lại lên giường, hờn dỗi.

Chương 52: Nhiệt độ thấp ở địa ngục

Mấy ngày nay, nhiệt độ ở địa ngục vô cùng lạnh lẽo.

Từ sau lúc Persephone và Hades cãi nhau, bọn họ trở thành người xa lạ với nhau.

Hades thật sự tức giận, còn Persephone thì căm ghét! Cả hai người không ai thèm nhìn ai.

Khắp địa ngục đều có tình cảnh bi thảm vô cùng. Tất cả mọi người giống như đã biết chuyện hai người cãi nhau. Ba vị phán quan thấy Persephone không thèm nói một câu, nữ thần chính nghĩa Themis nhìn thấy Persephone cũng xem cô như người vô hình, ngay cả người thích nói chuyện như Hecate nhìn thấy Persephone đều chán nản. Mà Diana lại dùng ánh mắt u oán, căm ghét nhìn cô, giống như địa ngục trở thành thê thảm này là do cô mà ra!

Persephone thờ ơ, cô không làm gì sai cả! Nếu ngay cả việc bảo vệ tôn nghiêm cũng mình cũng không được thì cô ở đây sẽ chịu thiệt không ít cho mà xem.

Persephone đi trên bãi cỏ của khu vườn Elysian, bên tai truyền đến tiếng rên của linh hồn. Cô cảm thấy kỳ lạ, bình thường ở đại điện luôn im lặng, cho dù linh hồn có bất mãn phán xét đi chăng nữa cũng không kêu lên thảm thiết như thế.

Cô quay đầu nhìn Hecate ở phía sau.

“Sao mấy hôm nay ở đại điện ồn ào như thế?”

Hecate nhún vai, mặt không thay đổi, giống như đang bực mình với Persephone. Persephone tức giận, mấy ngày nay cô vẫn đối xử của Hecate bình thường mà cô ấy lại xem cô là một kẻ đáng ghét.

Cô nhin không được, phát giận.

“Hecate, ngươi cũng cho rằng ta sai sao? Không lẽ ngươi không hiểu ý nghĩ của ta?”

Hecate liếc mắt nhìn Persephone một cái.

“Thần đương nhiên biết suy nghĩ của ngài, nhưng mà chủ nhân, ngài đã khiến ngài Hades tổn thương”

Persephone chán nản. Bọn họ đều trung thành với Hades. Cô đã đem mọi chuyện hôm đó kể với Hecate mà cô ấy vẫn đồng lòng với Hades.

“Cái đó mà tổn thương sao?”

“Đó chỉ là suy nghĩ của ngài mà thôi, ngài biết được sự thật thế nào sao? Tuy rằng thần không biết tại sao ngài Hades giận ngài, nhưng ta biết ngài ấy yêu ngài, ngài ấy tuyệt đối không phải vì ngài tự tiện vào đại điện mà tức giận, ở đó chắc chắn có nguyên nhân khác”

Persephone hừ lạnh.

“Ngu trung [1]. Tuyệt đối là ngu trung! Nếu hấn không giận ta vì việc đó thì nên giải thích chuyện của Diana như thế nào? Vì sao cô ta có thể mà ta không thể?”

“Diana ở cạnh ngài Hades không phải ngày một ngày hai, hơn nữa trước khi ngài đến địa ngục, Diana vẫn luôn ở cạnh ngài Hades, chuyện này đâu phải ngài không biết”

Hecate liếc mắt nhìn Persephone chán ghét. Rõ ràng là chuyện nhỏ mà cứ thích xé ra to. Persephone đương nhiên biết Diana luôn ở cạnh Hades, cô cũng từng nghĩ Diana căn bản không phải là uy hiếp gì của mình, nhưng bây giờ cô thật sự buồn cười với ý nghĩ ngây thơ đó. Diana ở cạnh Hades giống như một quả bom đang chờ để nổ vậy, nếu không chặt đứt thì sẽ nổ không nhỏ.

“Hecate, người cho rằng Diana có tư cách trở thành hoàng hậu hơn ta?” Không hiểu tại sao trong đầu Persephone đột nhiên nảy ra câu hỏi này.

“Ngài nói bậy gì thế? Diana ở cạnh ngài Hades đã hơn một ngàn năm, nếu ngài Hades yêu Diana thì đã cưới cô ấy từ lâu rồi. Chủ nhân, cho đến bây giờ ngài vẫn suy nghĩ như thế sao?”

“Không phải ta vẫn nghĩ về nó, nhưng nếu Hades không yêu Diana thì sao cô ta có thể vào mà ta không thể?” Nói đến đây, cô lại đem chuyện

khiến mình rối loạn nói ra.

Hecate mở bàn tay ra.

“Thần không biết, thần chỉ là người trông coi hậu viện mà thôi, thần chưa từng đi tới đại điện, nếu ngài để ý việc này thì có thể hỏi ngài Hades”

Ánh mắt của Hecate có chút giao hoạt, Persephone cảm thấy cô ấy đang dụ dỗ mình đi tìm Hades.

“Ai nói ta để ý?” Persephone nâng giọng “Muốn ta tìm hắc sao? Nằm mơ à? Ta chưa quên hắc đã làm ta mất mặt như thế nào đâu!” Cô hờn dỗi xoay người đi tiếp.

“Chủ nhân, chủ nhân, đợi thần với” Hecate chạy theo phía sau “Đừng như vậy nữa, gần đây tâm tình của ngài Hades vô cùng không tốt, cơm ăn cũng không được bao nhiêu, chỉ có ngài nói ngài ấy mới nghe mà thôi, ngài đi khuyên ngài ấy đi”

Hắc làm cô mất mặt như vậy mà còn muốn cô đi khuyên bảo hắc ăn sao? Cô không có thấp kém như thế! Cứ thử xem ai sợ ai!

Persephone cảm thấy buồn cười, làm mặt quỷ trong lòng, sau đó đi về tẩm cung.

Chương 53: Mạnh miệng

Lại thêm một buổi tối yên tĩnh.

Persephone nằm trên giường lăn lộn không yên. Hôm nay đã là ngày thứ năm sau khi cô và Hades cãi nhau. Cô vẫn làm theo ý mình, không thêm để ý tới hắn. Tuy nói cô đã bớt giận rất nhiều, nhưng tự tôn cùng sự nghi ngờ của cô không cho phép cô cúi đầu trước hắn. Persephone cảm thấy mình ngây thơ vô cùng, nhưng chẳng có biện pháp gì, cô không muốn thay đổi suy nghĩ của mình chút nào.

Ban đêm ở địa ngục yên tĩnh vô cùng, chỉ có ánh sáng từ cột đá phát ra. Một bóng đen không tiếng động xuất hiện trước mắt Persephone, ngay lập tức một cánh tay của người đàn ông ôm chặt lấy thắt lưng của cô.

Persephone cứng người, muốn hét lên một tiếng, nhưng mùi hương quen thuộc bay vào mũi, thân nhiên cùng với buồn bã, là mùi vị quen thuộc của Hades!

Căng thẳng từ trong lòng cô được kiềm xuống, ngay lập tức sự an tâm lan ra cả người, cô không động đậy, chỉ yên lặng cảm nhận hô hấp và lồng ngực kiên cố của Hades. Hắn cuối cùng cũng đến xin lỗi cô rồi sao? Persephone vui vẻ trong lòng, cố gắng không nhào vào lòng của hắn.

Hades yên lặng không nói gì, hôn lên cổ của Persephone, khiến cho cô rung động. Tay của hắn chạy loạn trên người của cô, Persephone chịu không nổi dựa vào Hades. Hắn muốn dùng cách này để cô tha thứ cho hắn sao?

“Hades Người.....”

Persephone xoay người ngăn cản Hades, nhưng Hades chặn môi cô lại, nhân cơ hội đó đè lên người cô.

“Persephone, đừng nói gì cả.....”

Hắn bắt cô phải đi vào khuôn khổ, Persephone mê loạn trong tình cảm này, nhưng cô không vội vàng buông tha cho nguyên tắc của bản thân, vì

vậy cô giãy dụa, cố gắng rời khỏi công kích của hắn.

“Hades , dừng tay!” Persephone tránh cái ôm của hắn, trốn vào một góc.

“Lại đây!” Hades bất mãn vươn tay tới cạnh cô, giọng nói có chút lạnh nhạt.

“Không –!” Persephone kiên cường lắc đầu.

“Nếu bây giờ nàng đến đây, ta có thể tha thứ cho nàng việc lơ ta không nhìn trong năm ngày này!” Hắn nói.

Cái gì? Cô không nhìn hắn? Ý hắn là lỗi của cô hay sao? Persephone tức giận.

“Hades, người làm ơn hiểu chuyện chút được không? Rốt cuộc là ai không nhìn ai?” Persephone tức giận.

Hades có chút phiền chán.

“Nếu không phải nàng chọc giận ta, ta sẽ không lơ nàng”

“Ta chọc giận người sao? Nếu không phải người đối xử thô bạo với ta, hét lớn với ta, bắt ép ta rời khỏi đại điện, thì ta tức giận làm cái gì?”

“Cho nên người vẫn oán hận ta việc hôm đó, phải không?”

“Đúng! Nếu người không xin lỗi ta, ta sẽ không bao giờ tha thứ cho người!” Persephone kiên cường nói.

Hades im lặng, sau đó cười lạnh nhìn Persephone.

“Persephone, ta nghĩ hôm nay chúng ta sẽ trở về như trước kia, nhưng hình như ta sai rồi thì phải”

Hades chậm rãi đứng dậy, nhưng ánh mắt vẫn dừng lại trên mặt Persephone, Persephone có thể thấy được sự đau đớn cùng oán hận trong mắt hắn. Ánh mắt đó làm cô nhớ đến buổi tối ở đảo Sicilian. Cô không cẩn thận tát vào mặt của hắn, hắn nhìn cô với ánh mắt này, sau đó hắn biến mất ngay lập tức. Nói thật, cô sợ ánh mắt này của Hades, có sự tuyệt vọng cùng với cô độc, giống như muốn buông tay cô vậy...

Persephone ôm lấy lồng ngực đau đớn, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng Hades lại biến mất.

Persephone cảm thấy một cảm xúc gì đó dâng lên ào ạt đánh vào ngực cô, sau đó cô suy sụp ngã lên giường.

Chương 54: Themis [1] tức giận

Persephone không biết mình sao lại như thế, rõ ràng rất để ý Hades, nhưng khi đến miệng thì lại không như thế, cô chưa từng có cảm giác như thế, trước kia tuy rằng cô không xuất sắc, nhưng ít nhất cô biết mình nên làm gì, không nên làm gì, nhưng bây giờ thì lại không thể như vậy.

Chẳng lẽ đây là tình yêu trong miệng mọi người đây sao? Cho dù là kẻ thông minh cũng bị biến thành kẻ ngu ngốc? Nếu không sao cô có thể như thế này? Persephone ơi là Persephone, Văn Nhã Lệ đâu rồi? Sao cô lại ăn mòn nó?

Persephone ngồi trên bãi cỏ ở khu vườn Elysian, một mình ngồi gờ hết to vò trong lòng. Cách đó không xa là tiếng kêu của các linh hồn ở đại điện. Mấy hôm nay cô bị bọn họ làm ồn đến mức không thể ngủ, cô đang phiền muộn lại bị những tiếng rên kia làm bức mình hơn. Cô đứng lên đi đến khu vườn lãng quên, ở đó ít ra vẫn còn yên tĩnh hơn.

Persephone miên man suy nghĩ đi đến, nhưng cô lại không biết mình lại đi đường ngược lại đường đến khu vườn lãng quên, đến khi cô phát hiện ra cây cỏ thụ bạch dương kia bị thay thế bằng những loại cây khác. Cô có chút hoảng, tuy rằng cô ở địa ngục không ít, nhưng vẫn chưa đi hết tất cả mọi nơi, nếu cô tiếp tục đi tiếp, có thể sẽ lãng phí thời gian nhiều hơn, nên cô cố gắng dùng trí nhớ của mình tìm đường...

Khắp nơi đều là những cái cây bạch dương nhỏ, hơn nữa không có dấu vết của người khác, Persephone ảo não tự trách mình, lúc cô cảm thấy hoảng hốt nhất thì lại nghe tiếng nói chuyện cách đó không xa, sự hoảng loạn trong cô kiềm xuống. Tốt quá, có người! Nhưng nghĩ lại, rốt cuộc ai đang ở đó?

“Diana, không lẽ không còn biện pháp khác sao?” Nữ thần chính nghĩa Themis hỏi, giọng nói mang theo sự lo lắng.

Diana thở dài.

“Ta đã cố hết sức, bây giờ ngài Hades không nghe ai hết”

“Ta đi nói với ngài ấy!”

“Vô dụng thôi, ở cạnh ngài ấy lâu như vậy, cô cũng hiểu tính cách của ngài ấy mà”

“Ta đương nhiên biết tính cách của hắn, nhưng nơi ta quản thì sao hả? Diana, mười hai vạn năm ngàn sáu trăm bảy mươi tám linh hồn đó! Ngày nào cũng phải chứa chừng đó linh hồn, địa ngục của ta sẽ sụp đổ! Mà ta cũng chết theo luôn!” Themis ôm đầu.

“...” Diana thờ dãi không nói gì.

Themis trừng mắt liếc nhìn Diana, giống như trách cô không có năng lực.

“Nếu người không làm được thì ta sẽ nói với cô ta”

“Không cần –“ Diana giữ Themis lại “Nếu cô nói với cô ấy việc này thì ngài Hades sẽ giết cô đấy!”

“Ta mặc kệ! Ta đến địa ngục chỉ vì ta biết Hades không ngu như Zues, nhưng bây giờ ta phát hiện, hắn với tên Zues chết tiệt đó cũng giống nhau! Ta không thể chịu đựng hoàn cảnh như vậy, dù có bị Hades đuổi khỏi địa ngục, ta cũng phải tìm cô ta” Themis tức giận nói.

“Themis! Bình tĩnh đi!” Diana vỗ lưng của Themis “Tuy chúng ta là thần, nhưng so với con người còn nhiều tình cảm hơn, những lỗi mà con người phạm phải, chúng ta cũng như vậy. Cô không thể vì sự mất khống chế của ngài Hades mà mất đi niềm tin với ngài ấy, sẽ có cách, cho ta thêm một ít thời gian!”

Nhìn Diana nở nụ cười như gió xuân, sự tức giận của Themis gần như tan sạch, hai tay cô vòng trước ngực, dựa lưng vào cây bạch dương.

“Được rồi, nếu cô đã nói thế thì ta cho cô ba ngày! Ba ngày, chỉ ba ngày thôi đấy! Nếu lúc đó cô không tìm ra cách nào ta sẽ đi tìm ngài Hades...”

Diana gật đầu “Nhưng mà cô phải hứa với tôi, trong ba ngày này cô đừng vì xúc động nhất thời mà tìm hoàng hậu, cô biết tính của ngài Hades mà!”

“Ta biết, ta thật sự không hiểu tại sao cô lại sợ hoàng hậu như vậy, cô ta chỉ là một cô bé mà thôi!” Themis tùy tiện nói.

Diana nhú mảy sau đó cười nhẹ.

“Cô ấy ở trong mắt chúng ta chính là một cô bé, nhưng đừng vì cô ấy giống như chúng ta mà quên rằng cô ấy chỉ mới mười bảy tuổi, còn chúng ta đã hơn ngàn tuổi, tính theo tuổi của chúng ta thì cũng không nên chấp với với cô ấy”

“Haha...” Themis vừa cười vừa lắc đầu “Đúng vậy, cô không đề cập đến tuổi thì ta cũng quên mất. Ngài Hades đáng kính của chúng ta lần này thật sự đã tìm được khắc tinh rồi... Quên đi, ở chỗ của ta còn vô số linh hồn đợi ta phán xét, ta không có nhiều thời gian để nói chuyện với cô nữa” Themis vẫy tay rồi biến mất.

[1] Themis là nữ thần của công lý, pháp luật hay xét xử trong hệ thống Tư pháp. Nữ thần công lý đã được khắc họa, miêu tả với ba biểu tượng đặc trưng[1]:

Cầm một thanh gươm biểu tượng cho quyền lực cưỡng chế, quyền uy của toà án

Một chiếc cân để phân định cái thiện và cái ác, biểu tượng cho lẽ phải, sự công bằng, chính trực, nghiêm minh, không thiên vị

Một chiếc khăn bịt mắt tượng trưng cho ý tưởng công lý “mù loà”, đề kháng, đối lập lại những áp lực, ảnh hưởng từ bên ngoài.

Themis thường chủ tọa các cuộc họp của thường nhân. Những thỏa hiệp kí kết giữa thường nhân đều được sự bảo trợ của Themis. Themis được tạc tượng một tay cầm cái cân và một tay mang cây kiếm, đôi khi mắt lại che kín để biểu lộ sự ngay thẳng công minh của phán quan

Chương 55: Nguyên do bị ném

Diana thở dài, quay đầu chuẩn bị rời đi.

Persephone khó hiểu nhìn theo bóng dáng của Diana, tuy rằng cô không hiểu Themis nói với Diana cái gì, nhưng cô biết chắc chắn có liên quan đến cô. Vì vậy cô đi ra ngoài.

“Diana.....”

Diana quay đầu, hơi bất ngờ nhếch mày.

“Hoàng hậu tôn kính, sao ngài lại ở đây?”

Persephone đỏ mặt “Ta bị lạc đường”

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Persephone, Diana nở nụ cười dịu dàng.

“Ngài nghe hết rồi sao?”

Persephone chán nản nhìn Diana, sau đó gật đầu rồi vội nói một câu “Ta thề, lần này ta không nghe lén”

Cô không hiểu tại sao mình lại giải thích hành vi này với Diana, có thể do trong tiềm thức của cô không muốn làm cho Diana hiểu nhầm mình là một kẻ hèn, một người thích nghe lén.

“Thần biết... Thần cảm thấy được hơi thở ở nơi này, nhưng lại không ngờ đó là ngài...” Diana dừng lại một lát “Trong khoảng thời gian này ngài có tốt không?”

Persephone trầm mặc, đột nhiên cảm giác Diana hiểu rõ cái gì đó.

“Diana, lúc nãy chuyện cô và Themis nói có liên quan ta phải không? Ta làm việc gì sai hay sao? Ta thấy Themis rất giận”

Diana do dự một lát rồi gật đầu.

“Quả thật....., bất quá.....” Nàng thở dài, “Ngài vẫn là không cần đã biết.”

“Tại sao? Không lẽ các người cho rằng ta không xứng với chức vị hoàng hậu này? Các người thà mình không làm được còn hơn là nói cho ta biết?” Persephone tức giận.

“Không phải như vậy, xin ngài đừng hiểu lầm”

Biểu tình của Diana có chút do dự, sau đó cuối cùng cũng mở miệng.

“Khoảng thời gian gần đây, ngài Hades không kiềm chế sự tức giận của mình được. Ngài chắc cũng nghe tiếng rên từ đại điện truyền ra phải không ạ? Đó là hậu quả của việc không kiềm được tức giận của ngài ấy, phán xét của ngài ấy so với lúc khác nghiêm khắc gấp trăm ngàn lần, rất nhiều linh hồn bị ngài ấy ném vào địa ngục. Themis có chút chịu không nổi nên xin thần hỗ trợ”

“Hades không kiềm được sự tức giận? Vì sao? Không lẽ vì ta?” Persephone trừng mắt, chỉ tay vào mình.

“Đúng vậy! Tuy rằng bây giờ ngài là hoàng hậu của địa ngục nhưng thân thể của ngài tạm thời không thể thích ứng được hoàn cảnh ở địa ngục. Tuy rằng ngài có thể tự do đi lại khắp địa ngục, nhưng có một số chỗ vong khí nặng sẽ làm thân thể của ngài bị thương, đại điện chính là nơi có vong khí nặng nhất, nơi đó cả ngàn năm nay tích lũy từng chút từng chút vong khí, cho nên vong khí so với bất cứ nơi nào cũng mạnh hơn, cho nên hôm đó, ngài Hades lo lắng thân thể của ngài bị vong khí làm tổn hại, cho nên mới đem ngài đưa ra đại điện. Có điều, ngài ấy còn phải phán xét, cho nên không thể giải thích ngay lập tức cho ngài. Vì vậy, mới tạo thành hiểu lầm của ngài và mọi chuyện diễn ra như thế này”

Diana dừng một chút, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Persephone.

“Bởi vậy mấy ngày hôm nay, bọn thần đều sống với lửa giận của ngài Hades, tuy rằng chúng thần nghĩ nhiều biện pháp, nhưng mà...”

Chẳng lẽ đây là lý do tại sao mấy ngày hôm nay bọn họ nhìn mình với ánh mắt lên án sao? Thì ra tất cả đều do cô gây nên.

Hades sợ cô bị vong khí làm tổn thương nên tức giận? Hắn lo lắng cho cô sao? Persephone ngơ ngác nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Diana, sao lại cảm thấy một tia lạnh lẽo trong lòng thế này? Trời ơi, cô đã làm gì đây! Cô

đối với hắn khóc lớn, mắng chửi thậm tệ, còn hoài nghi hắn ngoại tình, hơn nữa còn muốn rời xa hắn, còn muốn cho hắn và Diana ở cùng với nhau. Quá đáng hơn, cô còn bắt hắn xin lỗi cô!

Persephone đột nhiên nhớ đến hôm đó Hades ôm mình. Hắn chủ động đến làm hòa, nhưng cô lại vì cái tự tôn làm hắn tổn thương! Cô cảm thấy hình như não mình không có hay sao ấy! Hades yêu cô như vậy mà cô lại bị sự ghen tuông che mắt, Persephone cảm thấy mình thật buồn cười, miệng luôn bảo yêu hắn, nhưng lại làm hắn tổn thương lần này đến lần khác. Giống như hắn nói, cô sẽ hối hận vì lời nói của mình. Đúng vậy, cô hối hận!

“Vậy tại sao các người không nói với ta?” Persephone tức giận nhìn Diana.

“Chúng thần cũng nghĩ như vậy, nhưng mà chúng thần sợ ngài Hades cho rằng chúng thần đi cáo trạng với ngài. Hơn nữa, chúng thần cũng biết thói quen của ngài ấy, ngài ấy không thích chúng thần can thiệp vào đời sống cá nhân của mình”

Thì ra là như vậy! Trời ạ! Cô đã làm cái gì? Bởi vì hiểu lầm nhỏ mà cô làm địa ngục gà bay chó sủa, lại làm cho người công tư phân minh như Hades mất đi lý trí! Xong rồi! Xong rồi, xong rồi! Lần này cô phạm lỗi quá lớn!

Persephone bỗng dưng khóc.

Diana không nghĩ Persephone sẽ khóc nên có chút luống cuống.

“Hoàng hậu, ngài đừng khóc, nếu ngài tin lời của thần thì hãy đi tìm ngài Hades nói rõ đi, bởi vì chỉ có ngài mới có thể áp chế cơn giận của ngài ấy”

“Không – hắn sẽ không tha thứ cho ta, ta làm hắn tổn thương, sao hắn còn nghe ta giải thích?” Persephone ngồi xổm xuống, khóc thảm thương.

“Sao có thể? Ngài với ngài ấy là người quý trọng nhất, ngài nói gì ngài ấy cũng nghe hết!” Diana ngồi xuống cạnh cô “Ngài là vợ của ngài Hades, là người cùng ngài ấy chia sẻ sinh mệnh, nếu ngài ấy không nghe ngài nói thì chúng thần sẽ không thêm để ý tới ngài ấy nữa”

“Vì sao người lại giúp ta? Người không hận ta sao?” Persephone đột nhiên ngẩng đầu nhìn Diana, không rõ tại sao khi cô nói mọi chuyện, Diana lại cung kính với cô như vậy.

Chương 56: Làm bạn

Diana kinh ngạc nhìn Persephone, trong ánh mắt của cô lộ ra tia ai oán, nhưng một lát sau lại biến mất.

“Hoàng hậu, nếu ngài có thể thẳng thắn hỏi thần, thần cũng thẳng thắn trả lời ngài. Không sai, thần thừa nhận mình yêu ngài Hades, vì ngài ấy mà rời khỏi Olympus để làm tùy tùng theo ngài ấy đến địa ngục. Thần làm bạn với ngài ấy đã hơn ngàn năm, cùng ngài ấy trải qua nhiều chuyện. Cũng có lúc, thần ảo tưởng cùng ngài ấy cạnh nhau, yêu nhau rồi thần làm vợ của ngài ấy. Nhưng ngài ấy đối xử với thần như anh em, thần vĩnh viễn không thể trở thành người ngài ấy yêu thương, cho đến khi ngài xuất hiện... Thần phát hiện, kể cả khi thần và ngài ấy ở cạnh nhau lâu như vậy, vẫn không thể bằng ngài và ngài ấy ở cạnh nhau mấy ngày. Sự xuất hiện của ngài giống như cuộc đẹp tươi đẹp của ngài ấy vậy. Tuy rằng nhìn qua, ngài ấy không khác gì với quá khứ, nhưng thật ra, thần vẫn cảm nhận được sự thay đổi của ngài ấy, sự tối tăm, u buồn dần dần biến mất, đây đều là công lao của ngài, tuy rằng thần từng oán hận ngài, nhưng bây giờ, thần đối với ngài chỉ còn cảm kích mà thôi. Thần nguyện ý thuận phục dưới chân ngài.”

Persephone trợn mắt nhìn Diana, cô định lợi dụng cơ hội này để bắt Diana nói ra lập trường của mình, thuận tiện cảnh cáo cô ấy một chút. Nhưng không ngờ Diana lại đem những lời đó nói, làm cô vô cùng xấu hổ. Persephone có khuyết điểm chính là gặp mạnh thì càng mạnh, gặp yếu thì yếu. Bởi vậy, nếu như Diana cũng giống như Minthe, khiêu khích cô hoặc không đem cô để vào mắt, Persephone sẽ không chút khách khí mà phản kích, nhưng đối với Diana như bây giờ thì cô lại mềm lòng.

“Diana, nếu người không nói cho ta biết việc này, ta vẫn oán hận người trong lòng, nhưng bây giờ, ta muốn trở thành bạn với người”

Persephone thật lòng nói. Diana sửng sốt, lát sau vươn tay kéo Persephone đứng dậy.

“Nếu ngài chấp nhận, thì bây giờ chúng ta sẽ trở thành bạn”

Một cơn gió nhẹ thổi qua, nhánh cây của cây cổ thụ phát ra tiếng vang, giống như vỗ tay khen ngợi tình bạn đang hình thành của hai người.

Hai người nhìn nhau, khúc mắc trong lòng biến thành mây khói.

Nhưng bây giờ trong lòng Persephone vẫn còn một tảng đá rất lớn, đó chính là cô nên xin lỗi Hades thế nào.

“Diana, ta nên làm gì đây?” Persephone nhìn Diana bất lực.

“Ngài Hades bây giờ đang ở vực sâu giam giữ titan, cỡ ngày mai sẽ trở về”

“Vực sâu giam giữ Titan sao? Ta muốn tìm Hades” Persephone kiên trì.

Diana suy nghĩ một lát “Cũng tốt, ngài Hades sớm bỏ khúc mắc thì địa ngục nhanh chóng trở lại bình thường” Nói rồi cô vẫy tay một cái, xuất hiện một con ngựa màu đen “Ngài cưỡi con Tarot này đi, nó có thể tìm được ngài Hades bằng hơi thở của ngài ấy”

Persephone gật đầu leo lên ngựa, có chút lo lắng cầm chặt dây cương, cô chưa từng cưỡi ngựa lần nào cả, cho nên khi ngồi lên con ngựa này cô vô cùng sợ hãi.

“Đừng lo lắng, tốc độ của Tarot tuy nhanh nhưng tuyệt đối không làm ngài bị thương. Xin hãy yên tâm!” Diana vỗ đầu Tarot.

“Ừ, cảm ơn người, Diana”

Persephone thật lòng nói, sau đó trong tiếng cười của Diana, cô cùng với Tarot bay lên trời.

Hades, em đến đây, tha thứ cho sự tùy hứng của em. Bất luận là sẽ có chuyện gì, em sẽ không làm chàng tổn thương!

Chương 57: Titan

Persephone nghe tiếng gió bên tai, mái tóc vàng bị gió thổi tung bay trong không trung, giống như những cơn sóng màu vàng. Cô cầm chặt cương dây, Tarot mang cô đến nơi giam giữ Titan – Tartarus.

Cho đến bây giờ cô chưa từng đến đó, theo lời của Hecate đó là biên giới của đại ngục, cũng là đường ranh giới của chiều sâu địa ngục. Nơi đó khắp nơi đều một màu đen, ánh sáng bên trong đó cũng là màu đỏ của nham thạch, giống như cảnh sắc của địa ngục. Ngoại trừ Gaia và Prometheus và một ít Titan khác, ở cuộc thánh chiến năm ấy, các Titan thất bại đều bị giam ở nơi này. Ở đây cũng có trăm người khổng lồ trông coi.

Có điều những tên khổng lồ đó không thông minh chút nào. Bọn họ chỉ biết quản vực sâu này, nhưng cũng có một số Titan muốn phản kháng, lợi dụng lúc mấy tên khổng lồ không chú ý mà trốn thoát. Hades vì phòng trừ tình huống đó nên đã phái người đến bảo vệ.

Persephone đã thấy ngọn núi đen không xa, không lâu sau cô sẽ thấy Hades. Tâm trạng của cô có chút chùng xuống, là do một không gian đen kìa làm cô thấy áp lực sao? Cô thất thần, gió thổi bên tai càng lúc càng mạnh, những đám mây đen bao phủ lấy cô.

Mây cũng di chuyển sao? Persephone kinh ngạc ngẩng đầu, sau đó thì thấy một nham thạch bay đến phía mình, nếu không phải tốc độ của Tarot nhanh thì cô đã bị đè chẹp bẹp rồi!

Sợ muốn chết! Tóc gáy của Persephone dựng lên, mồ hôi mẹ mồ hôi con thay phiên nhau chảy xuống.

Tarot bay lên cao hơn rất nhiều, lúc này cô mới dám nhìn xuống.

Ôi! Đức Mẹ Maria! Chúa Jesus! Đây là Titan sao? Hấn so với cô còn lớn hơn gấp trăm ngàn lần. Hấn tức giận ném đồng nham thạch kia. Không lẽ cái nham thạch kia là ngón tay của hấn? Mẹ ơi! Mồ hôi của Persephone chảy xuống. Một ngón tay của hấn có thể lấy đi cái mạng này của cô, nếu hấn đem cả người đè cô, không phải cô sẽ biến thành tờ giấy như trong Tom và Jerry? Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của hấn, hình như hấn muốn đi khỏi vực

sâu kia, tuy rằng trên người hắn bị xiềng xích, nhưng nửa thân của hắn đã ở phía trên vực rồi.

Hades ở đâu rồi? Persephone nhìn xung quanh vẫn không thấy bóng dáng của Hades. Cô lại cúi đầu nhìn về Titan trước mặt.

“Nếu ta biết được cách ném hắn về vực thì tốt quá!” Persephone lầm bầm, sau đó cô vỗ đầu. Đúng rồi! Ai bảo cô không thể? Cô cũng nhận một ít phép thuật của Hades đấy.

Persephone nhìn bốn phía, sau đó đem ánh mắt tập trung trên núi nham thạch.

Hiện ra, sau đó đánh Titan. Trong lòng cô hạ lệnh.

Một mảnh núi nhỏ giống như đám mây bay lên trời, đánh vào Titan với tốc độ nhanh –

“Rầm –” Cả núi rung chuyển, Titan chống núi có chút run tay. Hiện tượng tốt, tiếp tục!

Persephone lại ra lệnh cho ngọn núi khác công kích Titan! Lần này vẫn trúng, điều này làm cô có chút đắc ý. Nhưng cô không nghĩ tới việc lần công kích tiếp theo, Titan mạnh hơn rất nhiều. Hắn dùng ngón tay công kích, tức giận hét với Persephone.

Những mảnh nham thạch nhỏ bay ra, thậm chí có rất nhiều đều nhắm vào người Persephone và Tarot. Khuôn mặt của Persephone trắng bệch. Xong rồi, cô hình như “ăn trộm gà không được, lại còn mất năm gạo”, không những hắn đánh trở lại, mà còn làm hắn tức giận hơn!

Thân thể công kên của Titan trở nên nhanh nhẹn, sau đó nhanh chóng ra tay, cánh tay của hắn hướng về phía Persephone, Tarot hí lên một tiếng, mang Persephone trốn khỏi hắn, một người một ngựa chạy như điên, sau đó Persephone nghe thấy một tiếng động lớn. Cô quay đầu lại –

Một ánh sáng màu tím đánh trúng bộ ngực của Titan, hắn rên lên một tiếng, nửa thân thể trôi lên mặt đất giống như rơi xuống vực sâu lại, nhưng bộ ngực của hắn vẫn còn ở bên ngoài. Persephone nhìn theo phương hướng

phát ra ánh sáng, một bóng dáng màu đen quen thuộc đập vào mắt, đó là Hades! Thân thể hắn ở giữa không trung, tóc đen theo gió tung bay.

“Hades!” Persephone hét lên một tiếng. Hades không thèm để ý cô, khuôn mặt tức giận nhìn Titan, giống như muốn đem hắn băm thành trăm mảnh. Tay của hắn cầm lấy xiềng xích, linh hồn bay xung quanh.

“Lapetus, ngươi chưa từ bỏ ý định sao? Lần này muốn ta ném ngươi đến nơi sâu nhất của Tartarus sao?”

Hades vung tay lên, trên không trung xuất hiện một viên ngọc hình tròn, sau đó viên ngọc biến thành màu đen bay đến phía Titan.

“Ầm vang —” Một trận rung chuyển, vực sâu xuất hiện một lỗ hổng lớn, tên Titan tên là Latepus không có năng lực duy trì, nặng nề rơi xuống vực sâu, tiếng hét vang dài, có chút thâm cảm cùng với bất đắc dĩ!

Hades niệm một vài câu chú ngữ, sau đó vực sâu dần khép lại không có khe hở.

Tất cả mọi thứ đều trở lại như cũ.

Chương 58: Lời xin lỗi muộn

“Hades! Hades!” Persephone vui vẻ đi tới.

Có điều khuôn mặt của Hades xanh mét

“Ai cho nàng đến đây?” Hấn tức giận hét lên.

“Em không thể chờ ngày mai mới có thể gặp chàng nên chạy đến đây tìm” Cô cười nói.

“...” Persephone ngây người một chút, phát giác đây là ý tứ của Diana, cô cảm kích.

“Hades, tha thứ cho em ngu xuẩn và tùy hứng nhé! Em biết em sai rồi, em hối hận rồi! Em không nên không để chàng giải thích, em còn nói bậy về mối quan hệ của chàng và Diana...” Cô nói tùm lum, nhìn khuôn mặt của Hades, nhưng hấn chẳng thèm để ý, vung tay để xe ngựa chạy.

Persephone đành phải dùng chân kẹp lấy bụng của Tarot, giục nó đuổi theo Hades.

“Hades, em biết em sai rồi! Em nhận sai với chàng, chàng bỏ qua cho em nhé, được không? Em thề sẽ không có lần sau đâu, cũng không làm chàng tổn thương...”

“Có lần sau ư?” Hấn nhíu mày hừ lạnh.

“Không, không, không, không có lần sau, tuyệt đối không!” Persephone chân chó nhìn hấn, cảm giác hấn đang mềm lòng.

“Vậy lần này tính sao?”

“Người nói như thế nào tính liền như thế nào tính, ta tuyệt đối không hề câu oán hận!” Văn nhã lệ thân thủ làm ra thề trạng.

“Được, vậy nàng ở nơi này, ném sự cô độc mấy ngày này của ta đi!” Hades thản nhiên nói.

“Chàng muốn em một mình ở nơi này?” Persephone hét lên, có chút hoảng sợ nhìn khắp nơi.

“Sao? Không dám? Muốn đổi ý?” Hắc trêu tức.

Muốn cô biết khó mà lui sao? Nằm mơ!

“Nếu em ở lại, chàng sẽ bỏ qua chứ?” Cô yên lặng nhìn hắc.

“Chắc vậy...” Hắc ba phải nói, nhưng mà Persephone cũng hiểu.

“Được, em ở lại!” Persephone thờ dài gật đầu.

Hades không thèm nhìn cô một cái, đánh vào ngựa, bay đi.

“Tarot, hắc thật sự đi rồi sao?” Persephone chán nản nằm lên lưng ngựa, Tarot bắt đầu dĩ kêu một tiếng.

“Được rồi, được rồi, ta biết “tự làm bậy không thể sống”. Đành vậy, ta và người ở đây chơi vài ngày đi!” Cô ngồi xuống, vớ đầu Tarot, sau đó đưa nó đến một tảng đá tương đối bằng phẳng. Persephone nhảy xuống ngựa, tìm một mảnh nham thạch, yên tĩnh ngồi đó nhắm mắt lại.

Thời gian yên tĩnh trôi qua, không một tiếng động, bên tai không có chút thanh âm kỳ lạ. Thế giới kì lạ này khiến cảm giác cũng kì lạ.

Yên lặng không chút tiếng động, nơi này giống như một đất nước chết vậy, mà Persephone hôm nay lại ở nơi này. Tuy rằng cô biết ý nghĩa của sự cô đơn, nhưng từ trước giờ cô chưa từng trải qua nó, cô cảm giác, giống như đi vào thế giới nội tâm của Hades, hô hấp của hắc, cảm thụ được tâm tình của hắc, sau đó lý giải thế giới yên tĩnh của hắc, cái loại yên tĩnh hơn ngàn năm này giống như dây trói lấy cô vậy, làm cô thờ không nổi. Cô giãy dụa, giãy dụa không ngừng, nhưng sợi dây lại càng lúc càng chặt.

Nước mắt bắt đầu chảy, Persephone đau lòng mở mắt.

Hades yên lặng đứng trước mặt cô.

Khuôn mặt của hắc không thay đổi, hắc dùng đôi mắt màu đen của mình nhìn vào mắt Persephone, nhìn vào trong đồng tử, tiến vào thế giới nội tâm, cuốn lấy linh hồn của cô.

Nước mắt Persephone vẫn chảy, bắn tung tóe, lại chảy xuống váy trắng, làm nhiễm một mảnh nước mắt.

“Persephone, nàng thật sự là yêu tinh được phái xuống để tra tấn ta...” Hades thì thào nói, vươn tay đến má cô.

“Hades, xin lỗi, xin lỗi...” Persephone liên tục nói lời xin lỗi để biểu đạt tâm trạng xấu hổ của mình.

Hắn thở dài ôm cô vào lòng. Persephone ngoan ngoãn ôm chặt cổ hắn.

“Persephone, lần sau không được tùy hứng như thế nữa”

“Được”

“Nếu hiểu lầm ta cái gì cũng phải nghe ta giải thích”

“Được.”

“Lần sau ta sẽ không phát giận với nàng”

“Ừm”

“Persephone, hôn ta.”

“Được” Persephone ngẩng đầu, hôn lên môi hắn.

Lúc bọn họ trở lại địa ngục, Diana, ba vị phán quan, Themis và Hecate đều yên lặng đứng trước tấm cung, giống như chờ bọn họ trở về. Nhìn thấy hình ảnh gắn bó của hai người, bọn họ đều nở nụ cười.

Tuy rằng Hades vô cùng tức giận Diana vì đã nói cho Persephone biết mọi thứ, nhìn nhờ Persephone khuyên bảo, hắn đành tha cho Diana.

Địa ngục trở lại sự yên tĩnh như trước kia.

Còn tình cảm của Hades và Persephone càng ngày càng gắn bó.

Chương 59: Giọng hát ở khu vườn Elysium

Vì phòng ngừa Persephone hiểu lầm, Hades đành mang cô đi khắp địa ngục tham quan.

Trước kia, Persephone không thể đi qua một vài địa điểm mà hôm nay đi, nhưng để phòng trừ việc cô bị vong khí làm tổn thương, Hades vẫn chưa đem cô đến hố sâu địa ngục, mà Persephone đối với nơi khủng bố kia cũng không có chút hứng thú.

Hades cầm tay Persephone đi khắp địa ngục, không hiểu tại sao Persephone cảm thấy mình và hắn đang có tuần trăng mật. Cô vui vẻ cầm tay hắn, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hắn.

“Chính là thế, em thử xem” Hades cúi đầu nhìn cô.

Ách? Hắn vừa nói cái gì? Persephone mờ mịt nhìn hắn.

“Persephone, lúc ta nói với em, em nghĩ cái gì vậy?” Hades xoa đầu cô.

“Xin lỗi, Hades, em thất thần...” Persephone le lưỡi.

Hades giống như đã quen với thần trí hay đi du lịch của cô, cho nên đành phải nhẫn nại đọc lại câu chú ngữ.

“Bây giờ em làm lại thử xem” Hắn cầm tay của Persephone đặt ở trên “Vách tường Than thở”

Persephone nhìn vách tường cứng rắn trước mắt nhanh chóng biến thành một thứ mềm mại như nước, sau đó cô giật mình kinh ngạc nhìn Hades đi vào.

“Đi theo ta” Hắn vươn tay, Persephone nuốt nước bọt, nhắm mắt đi qua.

Không có cảm giác gì hết. Persephone mở mắt nhìn cảnh vật trước mắt.

Trước mặt cô xuất hiện khu vườn hoa. Tuy rằng không có mặt trời và mặt trăng nhưng lại rất sáng.

Cách đó không xa là thác nước, gần bụi hoa là dòng suối nhỏ, hợp thành một miếng đất xinh đẹp. Nơi này là “Vườn Elysium” sao?

“Thích nơi này chứ?” Hades nói nhỏ bên tai Persephone.

“Thích, thích, nơi này còn đẹp hơn cả đảo Sicilian!” Persephone hét chói tai, nhin không được chạy vào biển hoa, cười lớn, sau đó nhấc váy đi đến cạnh dòng suối nhỏ. Nước suối hơi lạnh, cao không quá mắt cá chân, cô có thể thấy cả cá bên trong.

Cô rất vui vẻ! Cười, tạt một ít nước lên Hades. Hades không né, chỉ dịu dàng nhìn cô, nụ cười của hắn làm tim cô đập nhanh.

Lúc này, Persephone biết mình là người hạnh phúc nhất trong thế giới này...

Làm ta biến thành cây đàn của chàng đi, giống như rừng cây cũng được

Cứ việc biến ta thành cây, không có gì cả

Nhớ đến hình ảnh chàng cầm đàn lên hát

Đem rừng cây và ta sống trong không gian của chàng

Mặc dù đau lòng nhưng cũng rất ngọt ngào, a, chỉ mong chàng ở cạnh ta

Tình yêu ngọt ngào, người yêu của ta, nguyện hai người chúng ta hợp thành một

Cầu xin đem sự nhớ mong gần như héo mòn này của ta thổi đến thế giới ấy

Biến nó thành sức mạnh tạo ra cái mới giống như cây khô lại đâm chồi

[1]

.....

Từ xa vang lên một giọng hát nhẹ nhàng đến tai Persephone. Cô không khỏi dừng bước nhìn ra phía xa.

Một thân hình mảnh khảnh cách đó không xa ngồi trên tảng đá.

Cơn gió nhẹ thổi qua mái tóc vàng của cô, làm lộ ra khuôn mặt đau buồn xinh đẹp.

“Ai vậy?” Persephone cầm tay Hades hỏi.

“Eurydite, linh hồn bị rắn độc cắn chết. Trước khi chết, cô ta cũng giống em, là một cô gái thích chơi ở trong rừng, cho nên ta đưa cô ta đến vườn Elysium với em, giọng hát của cô ta rất dễ chịu, ta nghĩ em chắc chắn sẽ thích”

Thì ra Hades sợ cô cô đơn, cho nên đem linh hồn của cô gái này an bài ở đây. Nói thật, cô rất thích giọng hát của cô gái này, nhưng mà giọng hát của cô không vui vẻ mà lại buồn thảm, bởi vì cảm nhận được sự đau buồn đó nên Persephone đoán cô ấy có chuyện không thể quên.

“Hades, cô ấy hình như có chuyện vương vấn”

Hades im lặng một lát.

“Ai cũng có thời gian tiếc nuối, đó là việc không thể tránh được”

Giọng nói của hắn có chút lạnh nhạt, nhưng Persephone hiểu được. Hắn là người cai quản địa ngục, nếu như có chút tình cảm sẽ làm trật tự của địa ngục và nhân gian hỗn loạn, bởi vậy hắn đành phải đóng vai một con người lạnh lùng.

Hades của cô, hơn một ngàn năm nay, hắn sao có thể lạnh lùng trước những lời cầu xin của linh hồn đây? Persephone nhớ đến sự đau thương và tội tăm của hắn lúc đầu gặp. Hắn không phải người vô tình, mà đem tất cả giấu hết thôi, hắn đem các linh hồn giấu ở một nơi sâu nhất, không để ai phát hiện, yên lặng để người ta ghét mình.

Persephone đau lòng nhìn hắn, sau đó vỗ tay lên vị trí bên cạnh mình.

Hades hiểu ý, ngồi xuống.

Persephone nhẹ nhàng kéo đầu hắn để lên đùi mình. Dịu dàng vuốt tóc của hắn. Hắn im lặng không nói, yên lặng nhắm mắt, khuôn mặt bình tĩnh cũng như an bình. Một cơn gió nhẹ thổi qua, Persephone cũng nhắm mắt lại, giọng hát kia vẫn thế vang lên.

Lúc này đã là buổi trưa yên tĩnh, bọn họ không nói gì, chỉ yên tĩnh nghe hơi thở và tiếng tim đập của nhau. Loại cảm giác này khiến người khác nhớ mãi không quên.

[1] Lời bài hát tự chém -_-

Chương 60: Lời thỉnh cầu của Orphee

Tuy rằng “Vườn Elysium” là thiên đường của địa ngục, nhưng bởi vì có Eurydite nên Persephone không có chút vui vẻ. Bởi vì nghe giọng hát của cô ấy dễ khiến mình đau lòng.

Mà cô không nghĩ đến một giọng hát làm tan nát cõi lòng khác lại vang lên từ trên sông Acheron.

Ta nguyện ý trở thành cây, nếu nàng là hoa trên cây

Ta nguyện ý trở thành hoa, nếu nàng là sương sớm

Ta nguyện ý trở thành sương sớm, nếu nàng là ánh mặt trời

Như thế, chúng ta sẽ mãi mãi ở cùng nhau

Hơn người, người ơi, nếu nàng là bầu trời

Ta nguyện ý trở thành cơn gió trên bầu trời

Nhưng mà, nếu nàng ở địa ngục

Ta nguyện ý bị đày đọa dưới địa ngục vĩnh viễn

“Đó là ai? Hẳn sao có thể ở trên sông Acheron?”

Persephone và Hecate đi bộ với nhau, sau đó Hecate sợ hãi đứng dậy, cô không nghĩ con người sẽ đến đây.

“Hẳn là Orphee!”

“Orphee?” Persephone nhíu mày. Hẳn cũng cỡ mười sáu, mười bảy tuổi, mái tóc màu vàng, đôi mắt màu xanh lam, bộ dạng rất ổn, tay cầm cây đàn, vừa đi vừa hát một bài hát bi thương, nghe tiếng hát của hẳn, tâm tình của Persephone trở nên buồn thảm. Nhưng mà điều này không quan trọng, cái quan trọng chính là tên của hẳn – Orphee!

Persephone biết hẳn qua truyền thuyết. Hẳn là một người đàn ông yêu vợ, vì muốn mang vợ trở về thế gian, đã dùng tiếng hát của mình làm

Charon mang sang sông Acheron để tới địa ngục, cũng là người cầu xin Hades cho hắn mang vợ về.

Bây giờ hắn lại đứng trước mắt mình.

“Hắn đến cầu xin Hades thả vợ mình chẳng? Vợ hắn chính là Eurydite ở trong vườn Elysium, chỉ có vợ chồng bọn họ mới hát hay như vậy” Persephone nói với Hecate.

“Làm sao có thể? Địa ngục chỉ cho phép linh hồn đi vào, không cho phép linh hồn đi ra. Hắn đến cũng không thể đem linh hồn vợ mình về!” Hecate kiên định lắc đầu, nhưng cô cũng bị tiếng hát đau buồn của Orphee làm đả động.

Chủ tớ hai người trừng mắt nhìn nhau, cuối cùng nhất trí đi đến đại điện.

Orphee yên lặng đi theo sau hai người, vẫn hát tiếp bài ca bi thương đó.

“Chủ nhân, ngài bây giờ vẫn chưa thể vào đại điện, thần đi thông báo giúp ngài” Nói rồi Hecate biến mất.

Vài giây sau, Hades xuất hiện trước mặt Persephone.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Persephone chỉ vào Orphee “Hắn đến tìm vợ của mình”

Nói rồi, cô lấy tay lau đi nước mắt. Tuy rằng Persephone động lòng nhưng cô biết tính cách của Hades, hắn sẽ không vì bất kì ai mà phá luật. Hắn là chủ nhân của địa ngục, cũng là gương cho người khác học theo. Nhưng tiếng hát của Orphee khiến người khác phải đau lòng, giọng hát của hắn thật sự khiến người ta rung động, làm người ta đau lòng muốn chết như bài hát có lời nguyên “Gloomy Sunday” [1]

“Dừng lại nhạc của người ngay lập tức!” Hades khó chịu nói.

“Chúa tể của địa ngục –” Orphee quỳ gối trước Hades “Con biết con không nên bước vào địa ngục, nhưng vì vợ của con, con phải tới đây, con rất yêu Eurydite, nàng là toàn bộ của con, cho nên con cầu xin ngài cho Eurydite trở về nhân gian với con” Nước mắt của hắn chảy dài.

Persephone cảm nhận được nỗi tâm đau lòng của hắn. Hắn thật sự yêu vợ mình, nhưng cô biết Hades sẽ không bỏ qua nguyên tắc của bản thân. Cô thở dài một tiếng, dựa vào Hades.

“Orphee, ta bội phục ngươi vì ngươi có thể dùng giọng hát của mình để lừa chó ba đầu và Charon, nhưng ta sẽ không bị giọng hát của ngươi lừa, hiện tại, ngươi trở về đi!” Hades có chút tức giận.

“Không! Chúa tể địa ngục tôn kính, nếu ngài không đồng ý lời cầu xin của con, con sẽ không rời khỏi địa ngục!”

“Ngươi uy hiếp ta?” Hades cười lạnh.

“Không dám, nhưng nếu ngài nhất định đuổi con, vậy con sẽ chết ở đây!”

Nói rồi, Orphee bắt đầu cầm đàn của mình, hát bài hát bi thương. Nước mắt của Persephone lại rơi. Nhìn Persephone khóc không ngừng, Hades nhíu mày.

“Orphee chết tiệt! Ngươi dừng lại bài hát của mình ngay, đừng làm vợ của ta phải khóc!” Hades kéo Persephone ôm vào lòng, lau nước mắt của cô.

Đến bây giờ Persephone mới phát hiện, Hades sợ nước mắt của cô, bất luận cô khóc vì hắn hay vì người khác, hắn đều chịu không nổi.

Thấy Hades dịu dàng với Persephone, Orphee thông minh dừng lại bài hát, nhìn Persephone với bộ mặt cầu xin.

“Nữ hoàng của địa ngục lương thiện, ánh mắt của ngài giống như ánh gương xinh đẹp, con biết ngài nhìn được tâm ý của con, cầu ngài đồng ý với lời cầu xin của con” Hắn quỳ gối trước Persephone, hôn lên làn váy của cô.

Persephone nhìn Hades. Tuy rằng cô muốn cho Orphee mang vợ mình đi, nhưng cô không dám làm, bởi vì cô sợ Hades tức giận.

Hades đầu đầu nhìn Persephone rồi khó chịu nhìn Orphee.

“Orphee, ngươi có thể mang vợ của ngươi đi, nhưng ta có một điều kiện, nếu trước khi ngươi hoặc vợ của mình ra khỏi địa ngục mà ngươi quay đầu

nhìn cô ta hoặc là nói chuyện với scoo ta, thì vợ người phải trở lại địa ngục, vĩnh viễn không thể đi được.

Ngay lập tức, ánh mắt Orphee đầy tia hi vọng, hắn nói lời cảm ơn với Hades.

Hades vung tay, đem Eurydite đưa đến đại điện.

“Bây giờ là thử thách của các người” Hades nói xong liền ôm lấy Persephone tránh đi.

Persephone biết kết cục của Orphee, hắn vẫn mất đi vợ của mình vì hắn quên mất điều kiện của Hades, lúc hắn ra khỏi địa ngục, nhưng vợ hắn mới một chân ra khỏi cửa địa ngục, hắn đã quay đầu lại nhìn cô ta. Cuối cùng như điều kiện ban đầu, hắn đã thất bại, vĩnh viễn mất vợ. Cuối cùng hắn cũng bị một đám người say rượu giết.

Đây là bi kịch, không phải sao? Persephone không dám tưởng tượng, nhưng cô hi vọng, Orphee và vợ hắn có thể ở cạnh nhau.

[1] Bài hát Gloomy Sunday là bài hát do Rezso Seress sáng tác sau khi vợ của ông mất. Bài hát được ông sáng tác vào một chiều chủ nhật cuối năm 1932, tại Pari (Pháp). Trong không khí u buồn, mưa nhạt, tâm trạng không tốt, ông đã sáng tác nó nên bài hát mang một không khí rất thảm thương, khiến lòng người phải bi thương theo. Theo thống kê, đã hơn 100 người nghe bài hát này phải chết. Người ta bảo rằng tâm trạng không tốt không nên nghe nó, bởi sẽ dễ gây suy nghĩ tiêu cực cho người nghe. Các bạn, nếu vui thì nghe thử, không thì đừng nghe nhé!

Chương 61: Tâm sự

Nhưng kết quả cuối cùng thật sự tàn khốc! Điều mà Persephone sợ hãi đã thành sự thật, Eurydite vẫn trở về địa ngục, còn Orphee cũng bị đám phụ nữ say rượu giết chết.

Cô biết rất khó, nhưng ít nhất cũng có thể làm được một việc, đó là cho linh hồn của Eurydite và Orphee cùng nhau sống ở vườn Elysium. Hiện tại, ngày nào cô cũng đến để nghe họ hát.

Trong khoảng thời gian này tinh thần của Persephone có chút sa sút. Bởi vì cô cảm giác được áp lực của Hades, hấn rất vất vả, mà cô ngoại trừ làm bạn của hấn thì chẳng giúp được gì. Nếu cô cũng mạnh như Hera, hoặc độc lập như Amphitrite thì Hades đã không vất vả như thế rồi.

Persephone thờ dài bẻ một nhánh cây dương thụ. Trong thời gian này những cây dương thụ đều bị cô bẻ cành để phát giận, chúng đành yên lặng đau thương nhận “bạo lực” của cô.

“Persephone, sao nàng lại ngồi đây?” Hades không một tiếng động đi đến nhìn trên mặt đất toàn là nhánh cây bạch dương.

Persephone lập tức thu lại suy nghĩ, cười ngọt ngào. Bởi vì cô luôn muốn Hades lo lắng cho mình.

“Hades, nhanh vậy sao?” Cô nhào vào trong lòng hấn làm nũng.

“Gần đây linh hồn rất nhiều...” Hades ôm lấy vợ, dùng sức ôm chặt.

“Persephone, nàng vừa nghĩ gì?” Hấn thản nhiên mở miệng, giống như lơ đãng hỏi thăm vậy, nhưng ánh mắt của hấn vẫn thâm thúy nhìn cô.

“Không có gì, chỉ nghĩ đến chúng ta nên ăn gì chiều nay” Persephone cười nói. Nhưng Hades mà tin thì hấn đã không phải là chủ nhân của địa ngục.

“Ta biết em có tâm sự, gần đây em đều không yên” Hấn nói rõ ràng.

“Hades, chàng quá sâu sắc sẽ làm em không có chút bí mật nào” Persephone oán hận nói.

Hades nhú mày.

“Bí mật? Không lẽ nàng muốn giữ bí mật với chồng mình?” Hắc ôm cô, để cô ngồi lên cây bạch dương. Persephone ngồi trên cây cao có thể nhìn vào ánh mắt của Hades. Cô thấy tất cả mọi thứ trong mắt hắn.

“Nói thẳng với ta” Hắc nghiêm túc nói.

Persephone thở dài.

“Hades, em cảm thấy mình vô dụng, làm vợ của chàng mà không giúp gì chàng cả”

Nghe xong lời của cô, biểu tình nghiêm túc ngay lập tức trở nên dịu dàng.

“Đây là tâm sự khiến em không yên sao? Persephone...” Hắc nở nụ cười, giống như cười cô xé chuyện nhỏ thành lớn “Em là vợ của ta, chỉ cần ở cạnh ta là được rồi, những cái khác em không cần làm”

Hắc nói là thật, khắp nơi đều là người của hắn, bọn họ không gì không thể làm, bọn họ đều đem mọi chuyện xử lý gọn gàng, làm cho nữ hoàng địa ngục như cô không cần làm gì hết. Nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái.

“Nhưng mà em muốn giúp chàng, giống như Hera giúp Zues xử lý mọi chuyện ở Olympus, cũng như Amphitrite giúp Poseidon tuần tra lãnh...”

Hades đưa ngón tay che môi Persephone lại.

“Persephone, ta hiểu tâm ý của em, nhưng ta hi vọng em không nên làm việc này, bởi vì người ta lấy là vợ chứ không phải là người hầu, đương nhiên nếu em đồng ý, ta cũng sẽ vui vẻ hoan nghênh, nhưng quan trọng, ta hi vọng em không bị mệt mỏi”

“Hades...” Persephone ôm lấy hắn, chảy nước mắt.

“Chàng không cần đối xử tốt với em như vậy, được chứ?” Cô le lưỡi với hắn.

Hades dở khóc dở cười nhìn cô.

“Persephone, em muốn thế ư?”

“Không, không phải, em rất hạnh phúc” Persephone ôm cổ hắn, đưa môi lên hôn hắn.

Ngay lúc hai người ngọt ngào thì Diana bước vào như linh hồn.

“Ngài Hades... “ Cô cung kính gọi.

“Diana, ta hi vọng lần này là việc quan trọng!” Hades âm trầm.

Persephone cầm lấy tay hắn, nháy mắt với hắn.

“Hi, Diana, có chuyện gì xảy ra sao?” Persephone cười dịu dàng nhìn Diana.

Tuy rằng cô và Diana đã trở thành bạn bè, nhưng bình thường cô không thấy cô ấy đâu.

Hades nhìn ánh mắt của vợ mình, sắc mặt dịu lại.

“Nói đi.”

“Vâng, vực sâu của Titan có chuyển biến khác thường, thần lo lắng Atlas phá bỏ xiềng xích cho nên đi báo cho ngài”

“Ta biết rồi” Hades vẫy tay.

Diana không nói tiếp, biến mất.

“Hades...” Persephone xoa hai má của Hades “Em đã lâu không thấy chàng tức giận... Nhưng lại đối với Diana.”

Hắn hôn lên trán của cô.

“Persephone, với em, ta sẽ không bao giờ phát giận”

Persephone cười ngọt ngào.

Chương 62: Theseus [1] bị điên

Sau khi chào tạm biệt đơn giản, Hades đi đến vực sâu giam giữ Titan.

Tuy rằng Persephone có chút tiếc nuối hấn không đem cô đi theo, nhưng cô biết Hades vì sự an toàn của cô nên mới thế. Vì vậy cô đành phải một mình giết thời gian nhằm chán nản. Đầu tiên cô đến vườn Elysium nghe Orpheus và Eurydice hát, sau đó chạy đến khu vườn lãng quên, nhìn cây đại thụ đến gần người, sau đó cô cùng với Hecate đi dạo, nói chuyện phiếm.

Cuộc sống của hoàng hậu địa ngục nhằm chán nản như vậy đấy, nhưng cô lại vui vẻ chịu đựng. Địa ngục tuy là nơi buồn chán, nhưng chỉ cần có hi vọng và chờ đợi thì sẽ không buồn chán nữa.

Vườn tay tính thời gian, Hades đã rời đi mười ngày, cũng đến lúc hấn trở về. Persephone hưng phấn trở về tắm cung thay bộ quần áo đẹp, vì thế cô vui vẻ vừa hát vừa đi vào tắm cung.

Có điều có một hơi thở khác lạ đang ở xung quanh cô.

Có người! Persephone cảm nhận được sự xâm nhập ở phòng mình. Không biết có phải do ở địa ngục lâu rồi nên cô mãi cảm với hơi thở của người lạ hay không?

Nhưng mà không đợi cô phản ứng lại, hai cánh tay của người đó đã ôm lấy cô, đem miệng của cô che lại không cho cô phát ra tiếng.

Một người đàn ông khác bước ra từ chỗ tối, hấn liếc mắt nhìn Persephone một cái, lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“Theseus, nàng ấy là hoàng hậu của địa ngục sao? Quả thật là một nữ thần xinh đẹp, nàng đẹp đến mức khiến người ta quên đi ưu phiền, nàng còn đẹp hơn cả Helen!”

Bọn họ là ai? Helen? Người gây ra trận chiến thành Troy sao? Bọn họ vì sao lấy mình so với cô ta? Persephone sợ hãi nhìn họ.

“Hoàng hậu của địa ngục, đã lâu không gặp” Người đàn ông tên Theseus mỉm cười với Persephone.

Hắn biết cô sao? Persephone kinh ngạc, não bộ nhanh chóng lục tìm tên này trong Thần Thoại Hy Lạp.

“Ta biết nàng không nhớ ta, lúc ta ở đảo Sicilian đã vụng trộm thấy nàng, nhưng cả đời ta không thể nào quên được nàng, nhưng mà ta không hứng thú với nàng, ta đến đây chỉ vì bạn của ta, Pirithous [2]”

Hắn chỉ vào người đàn ông cường tráng bên cạnh.

“Hắn mất đi Helen, cho nên ta giúp hắn tìm một người vợ khác, mà ta biết, trên thế giới này, chỉ có nàng mới có thể sánh bằng dung mạo xinh đẹp của Helen, cho nên ta đã đưa hắn xâm nhập địa ngục. Bây giờ, hoàng hậu của địa ngục xinh đẹp, hãy cùng chúng ta đến trần giới đi”

Nói rồi, hắn đưa Persephone cho Pirithous. Không đợi cô giãy dụa, hai người đã mang cô ra khỏi tầm cung.

Persephone bừng tỉnh, thì ra là hai cái tên đáng ghét này! Tuy rằng cô không biết Theseus, nhưng Pirithous thì biết rất rõ. Hắn cùng bạn đi cướp Helen, nhưng hai người đều bị khuôn mặt xinh đẹp của Helen làm điên đảo, vì vậy đành chơi trò cược đơn giản nhất – rút thăm, quyết định Helen thuộc về ai. Sau đó thì Pirithous trở thành người thua, chuyện đến đó cũng chưa xong, hai cái tên này không biết thần kinh có vấn đề hay không mà cái việc cướp một người vợ lại thành cướp một cặp, sau đó, mục tiêu của họ chính là Persephone!

Trời ạ! Persephone không biết nói gì! Cô thật sự không biết nên hình dung hành vi của hai tên này như thế nào, là cả gan làm loạn? Hay là ngu ngốc? Người phụ nữ khác không nghĩ, lại muốn lấy vợ của chúa tể địa ngục? Tuy rằng không biết tâm lý của hai người kia thế nào, nhưng cô dám khẳng định, bọn họ chết chắc rồi! Hades tuyệt đối không bỏ qua cho bọn họ!

Persephone kêu tên Hades trong lòng. Cô biết chắc chắn Hades sẽ tìm thấy cô cho nên cô không giãy dụa, để bọn họ tùy ý đưa cô đi khắp địa ngục.

Sau đó khoảng hai mươi phút, Hades xuất hiện.

“Buông vợ của ta ra” Hắc lạnh lùng mở miệng, trong mắt ánh lên sự tức giận.

“Chúa tể của địa ngục...”

Nhìn thấy Hades xuất hiện, khuôn mặt của Theseus và Pirithous kinh ngạc, sau đó hai người nhìn nhau rồi đặt Persephone xuống.

Persephone thừa dịp không để ý, niệm một câu chú ngữ, dây thừng trên người cô biến mất. Cô dùng tay lấy mảnh vải trong miệng ra, thở hắt hắt.

“Các ngươi lợi dụng hang động kia để vào địa ngục ta không nói, thế nhưng còn dám có ý muốn cướp vợ của ta đi?” Hades trừng mắt nhìn hai tên ngu ngốc trước mặt mình.

Hắc vẫn chưa dùng phép thuật, có lẽ hắc cho hai tên trước mặt mình không có gì uy hiếp sao?

Theseus và Pirithous trừng mắt nhìn Hades, giống như tính toán cái gì, nhưng mà mặc kệ họ nghĩ gì, họ vẫn không thoát được Hades. Cho nên, ép chó đến đường cùng nó sẽ cắn lại, hai người đem trường kiếm rút ra, hét lên một tiếng nhắm vào Hades.

Hades nhẹ nhàng tránh khỏi công kích của hai người, hắc bắn ra một tia lửa nhỏ làm quần áo của Theseus xuất hiện một lỗ hồng dài.

Persephone yên lặng đứng nhìn bọn họ. Cô biết Hades đã cho bọn họ là đồ chơi của mình, đang hưởng thụ lạc thú trêu chọc. Giống như con mèo bắt được con chuột nhưng không vội ăn, hắc cũng thế, muốn cho hai tên ngu ngốc này choáng váng đầu óc.

Quả nhiên không ngoài dự kiến của cô. Theseus và Pirithous bị đùa qua hơn nửa giờ, đầu óc bắt đầu choáng váng. Về sau, cả hai hết sức lực, ngã xuống đất thở hắt hắt.

Hades thu lại tia lửa nhỏ vào trong. Sau đó hắc biến một dây trói màu lam cột hai tên kia lại với nhau,

“Persephone...” Hắc vươn tay với Persephone.

Persephone ngoan ngoãn đi qua, đưa tay đặt lên tay hắn. Hades tinh tế kiểm tra cô, nhìn bàn tay trắng nõn hiện lên dấu vết bị dây thừng trói, con ngươi của hắn trầm xuống.

“Đừng quan tâm, bọn họ không làm em bị thương, thả họ đi” Persephone cầm tay hắn, cười dịu dàng.

Không phải cô nhân hậu, mà cô cảm thấy hai tên này rất buồn cười. Thật sự không có óc! Đối với hai tên không có óc này không cần để cho họ chết dưới tay Hades hay người của Hades.

Nhưng mà Hades không đồng ý, hắn cười lạnh nhìn hai tên ngu ngốc đang bất tỉnh.

“Không phải họ thích địa ngục sao? Ta sẽ cho họ hưởng thụ ở đây”

“Hưởng thụ?” Cô nhìn hắn khó hiểu.

Nhưng mà Hades không thèm giãi thích, đem cô ôm vào người biến mất.

[1][2] Hai tên này cứ cho là chúng bị điên đi. Xuống địa ngục muốn bắt Per làm vợ, bị Hades biết và cho ngồi lên ghế quên lãng. Sau này được Hercules giúp *Đó là cổ văn, còn truyện thì không có đoạn này* =]]

Chương 63: Hercules khiêu chiến

Cuối cùng Persephone cũng biết hưởng thụ mà Hades nhắc đến nghĩa là gì.

Sau khi trở lại địa ngục, Hades đem hai người đó đặt ngồi ở một nơi trước mặt bàn ăn ngon. Nhưng hai tên ngu ngốc kia giống như mất đi ý thức, ánh mắt đại ra nhìn phía trước.

“Hades, họ bị gì vậy?” Persephone kinh ngạc nhìn biểu tình của họ, không biết Hades dùng ma pháp gì.

“Ghé dựa lãng quên” Hades nhẹ nhàng nói “Chỉ cần bọn họ ngồi ở đây thì sẽ không bao giờ nhớ đến chuyện gì, bọn họ vĩnh viễn đắm chìm trong mê hoặc cũng như nghi ngờ”

Thế có nghĩa bọn họ sẽ giống như mấy tên ngu ngốc, không biết chuyện gì sao? Địa ngục có trừng phạt như vậy à? Tuy rằng loại trừng phạt này không có máu, nhưng rất tàn nhẫn. Bọn họ vì tâm lý không ổn mà cuối cùng phải trả cái giá vĩnh viễn này.

“Hades, thả họ đi, họ chỉ là con người mà thôi, nếu không phải bị quỷ ám, họ cũng không dám bắt cóc ta” Persephone mở miệng nói.

Hades im lặng nhìn cô.

“Persephone, làm sai thì phải trả giá, cho dù ta không đem họ trời vào ghé lãng quên này thì họ phải chịu trừng phạt tương ứng, em hiểu cách làm việc của mà”

Persephone gật đầu. Cô đương nhiên biết cách làm việc của hắn.

Nhưng mà, ít nhất hai người bọn họ không làm gì cô như Ares, nếu không hiện tại là xương cốt chứ không phải là người như thế này. Persephone không kiên trì nữa, ôm lấy Hades. Cô mười ngày không gặp hắn cho nên có nhiều điều muốn nói.

Ngón tay cô đụng vào hắn thì cảm giác được hắn cứng lại, một cảm giác khác thường lan tới. Cô cảm thấy được thân thể Hades cứng nhắc, giống

như không muốn cô đụng vào.

“Hades

Cô khó hiểu ngẩng đầu, muốn hỏi hấn nguyên nhân. Nhưng chưa kịp nói thì Diana đã chạy vào.

“Ngài Hades”

Hades giống như thở phào, hấn nhẹ nhàng cầm tay Persephone kéo ra.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Là Hercules, hấn xâm nhập địa ngục!”

“Hercules?” Hades cười lạnh “Hấn đã thông qua mười một lệnh trước rồi sao?”

“Vâng, đây là mệnh lệnh cuối cùng của hấn, đem chó ba đầu – Cerberus đến trần giới. Hiện tại hấn đang qua đò Charon để đến khu vườn Elysium”

“Tốt lắm, với tên dũng sĩ này, ta muốn xem chút sức mạnh của hấn”

“Chúa tể, ngài không cần đến đâu ạ. Hercules đã đánh bại được Titan, thần lo ngài bị hấn làm hại”

Hades không nói gì, phát áo choàng đi ra ngoài.

“Persephone...” Diana lo lắng nói “Hercules là con của Zues, sức mạnh của hấn còn mạnh hơn cả á thần, nếu chúa tể cùng hấn đánh nhau thì sẽ không có phần thắng, cho nên thỉnh ngài...”

“Ta biết, ta đi ngăn hấn lại” Không kịp nghe xong lời của Diana, Persephone đã đuổi theo Hades. Trong lòng của cô vẫn còn một câu hỏi: Hades sao thế? Vì sao không muốn cô chạm vào hấn? Không lẽ mười ngày này có gì xảy ra sao? Mà sao Diana lại lo lắng Hades bị Hercules làm bị thương? Cô miên man suy nghĩ cho đến khi thấy Hercules.

Hấn là Hercules sao? Là Người Mạnh Nhất trong miệng con người sao? Quả nhiên không phụ thanh danh, hấn giống như một titan, toàn thân tràn ngập sức mạnh, mỗi bước đi của hấn, Persephone giống như thấy sự rung động của mặt đất.

Cô ghen hờn nhìn cột đá trước hoa viên Elysium. Từng là kiến trúc to lớn thế mà giờ lại như thế này sao? Đây là do hấn làm à? Hấn ăn cái quái gì để lớn lên thế? Không lẽ là rau chân vịt? Persephone khóc không ra nước mắt. Nhà của cô! Trời ạ, cô phải dùng bao nhiêu thời gian mới sửa được đây? Cô điên rồi!

Nhưng mà Hades trấn định hơn Persephone, hấn khoanh hai tay trước ngực nhìn Hercules.

“Chúa tể của địa ngục –” Hercules mở miệng “Ta muốn mang chó ba đầu đi khỏi địa ngục”

Hades im lặng biến Cerberus ra.

“Có thể, nhưng mà ngươi phải đánh được ta”

Hercules cười kiêu ngạo, sau đó nhắm về phía Hades.

“Hades –” Persephone lo lắng lên tiếng, nhưng tử thần lại xuất hiện cạnh cô, vươn tay chặn cô lại.

“Hoàng hậu, nếu chúa tể đã muốn đánh với Hercules, ngài không nên ngăn lại, nếu không chúa tể sẽ phân tâm”

Persephone nhìn khuôn mặt kiêu ngạo của tử thần, cô biết hấn nói đúng. Nhưng cô lo lắng cho Hades, hấn mới từ vực giam giữ Titan về, thân thể cũng mệt mỏi, nếu đấu với Hercules thì cô lo thân thể hấn không thừa nhận nổi. Huống chi, Hercules khác với các vị thần khác, hấn có sức mạnh lớn vô cùng, cũng không biết mệt mỏi, trận đấu này Hades thua chắc rồi.

Nhưng cô không có năng lực ngăn cản bọn họ, chỉ bất lực đứng yên lo lắng cho Hades.

Chương 64: Hades bị thương

Hai người đánh nhau kịch liệt hơn một giờ không phân thắng bại.

Nhưng mà khuôn mặt của Hades ngày càng tái nhợt, Persephone cảm nhận được thể lực của hắn gần như không còn, mà Hercules vẫn mạnh như lúc đầu. Hắn ôm lấy cột đá ở cạnh, dùng sức nhỏ nó.

“Âm vang –”

Cột đá hướng Hades ném tới, ở khoảng cách cách hắn một thước bị biến thành mảnh nhỏ. Nhưng mấy mảnh vỡ vẫn làm hắn bị thương. Persephone biết sức mạnh bảo hộ của hắn đang yếu dần, nếu không ngừng lại sẽ bị Hercules làm bị thương.

Persephone lo lắng cũng như nghi ngờ. Cô từng thấy sức mạnh thật sự của Hades, lần trước cùng với Ares đánh nhau không phải thế này, nhưng mà tại sao Hades không còn khí thế ngày đó? Rốt cuộc là tại sao?

Cô thật sự muốn ngăn cản trận chiến không cân bằng này, cô biết Hades không nghe lời khuyên của cô, hắn là chúa tể của địa ngục, là người mạnh nhất địa ngục, hắn không cho phép mình bị bại trận! Hắn thà chết cũng không cầu xin tha thứ.

Persephone rơi nước mắt.

Hercules lại rút thêm một cột đá.

“Chúa tể địa ngục, đỡ lấy! Cùng ta đấu tiếp!” Hắn cười kiêu ngạo, ném Hades thêm một cột đá.

Hades lấy cánh tay che trước người.

“Âm vang –”

Khoảng cách lần này gần hắn hơn một chút. Persephone nắm chặt quần áo, không chú ý đến biến hóa của Hercules, hắn nhanh chóng lấy cây cung màu vàng ở sau lưng, lúc mọi người chú ý Hades, hắn nhanh chóng kéo cung –

“Viu”

Một ảo ảnh màu vàng bay về phía Hades, mọi người kêu lên sợ hãi, tên bắn vào trái tim của Hades.

Một khắc đó, Persephone thấy trái tim mình nảy lên.

“Không –” Cô điên cuồng chạy về phía Hades, sau đó nhìn hấn ngã trước mặt mình.

“Hades! Hades!” Cô ôm lấy đầu hấn, khóc.

Khuôn mặt Hades tái nhợt, máu tươi làm quần áo hấn bị nhiễm đỏ, Persephone lấy tay che vết thương của hấn –

“Hades! Chàng không được chết! Chàng không được chết! Chàng không được chết! Hades! Chàng nghe được lời của em chứ? Chàng nghe được chứ? Mau mở mắt nhìn em đi!”

Cô liều mạng gọi hấn, Hades nhú mày, chậm rãi mở mắt.

“Ta đây, Persephone, ta không chết đâu, đừng quên ta là chúa tể của địa ngục” Hấn nói xong rồi nhắm mắt lại.

Ngực của hấn phập phồng, máu tạm thời ngừng lại. Persephone ôm đầu hấn, nước mắt chảy lên khuôn mặt của hấn. Cô chút nữa đã mất đi hấn.

Lúc này Hercules đã dùng xiềng xích của hấn bắt lấy Cerberus, đeo lại trên lưng. Hấn nhìn Hades áy náy.

“Xin lỗi, chúa tể của địa ngục, để thoát khỏi nô dịch của Eurystheus, ta không thể không dùng kế, hi vọng ngài tha thứ cho ta”

“Cút khỏi địa ngục ngay lập tức, Hercules!”

Tử thần tức giận nói, sau đó đi đến trước mặt Persephone.

“Hoàng hậu, thuộc hạ giúp ngài mang chúa tể về phòng”

Nói rồi hấn vẫy tay, một quả cầu xuất hiện, mang hai người bao vây lại, đưa họ về tầng cung.

Nhìn đến hai người toàn máu xuất hiện ở tầng cung, Hecate sợ hãi. Cô che miệng lại, nhìn Hades đang hôn mê.

“Chủ nhân, chúa tể sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Hecate tới giúp đỡ Hades lên giường.

“Bị Hercules làm bị thương” Persephone lo lắng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hades.

“Hercules? Con của Zues và Alcmena? Trời ạ, hỡi đến địa ngục để hoàn thành mệnh lệnh” Hecate vừa nói, tay cũng biến ra một thau nước và khăn mặt.

Persephone dịu dàng xé quần áo của Hades, lộ ra khuôn ngực của hắn.

Một mũi tên màu vàng xuất hiện trước mắt, một phần ba thân mũi tên đâm vào ngực Hades, có điều nó không làm người khác sợ, cái làm cô sợ chính là ấn ký màu đen xuất hiện trên người hắn, ấn ký này giống như bị linh hồn cắn, khắp nơi tràn đầy ấn ký này.

Đây là nguyên nhân hắn mất đi sức mạnh sao? Chuyện gì đã xảy ra?

“Hecate, Hecate, người đến xem trên ngực Hades xuất hiện ấn ký màu đen là gì thế này?” Cô kêu lớn.

Hecate ném khăn mặt chạy tới, nhìn ấn ký trên người Hades, cô hít hơi lạnh.

“Đây là dấu vết bị Titan làm bị thương”

Chương 65: Đến đỉnh Olympus

Misaki.Mei.full.1663955

Trong nháy mắt, Persephone hiểu tất cả. Nhất định là Atlas làm hư xiềng xích của cửa, Hades vì khóa hắt lại mà dùng tất cả sức mạnh của mình. Khó trách lúc đấu với hai người Pirithous, hắt không làm một lần mà đấu hơn nửa giờ. Bởi vì thể lực của hắt gần như hết, chỉ có thể vừa tích lũy vừa sử dụng.

Hades ơi là Hades! Persephone đau lòng vuốt ve vết thương của hắt, nhìn lông mi hắt nhắm lại. Hắt rất đau.

Hecate dùng khăn lau ngực hắt, mũi tên vàng kia càng nhìn càng thấy khó chịu.

Lúc này, Diana, ba vị phán quan cùng với Themis đến tầm cung.

“Hoàng hậu, chúng thần nghe nói chúa tể bị Hercules làm bị thương?” Khuôn mặt Themis hiện rõ sự lo lắng và tức giận.

“Chúa tể...” Diana tái mặt, khuôn mặt dịu dàng cũng hiện lên sự lo lắng và đau lòng.

Rhadamanthus của ba vị phán quan có chút bối rối, nhất là khi thấy mũi tên vàng trên ngực Hades, hắt thở dài ảo não.

“Rhadamanthus, ngươi muốn nói gì?” Persephone lo lắng nhìn hắt.

“Vâng” Rhadamanthus quỳ trước mặt cô “Cầu xin tha thứ cho thần, mẹ của Hercules bây giờ là vợ của thần”

“Vợ của ngươi?!”

Không riêng gì Persephone, hai vị phán quan còn lại cùng với Themis cũng kinh ngạc. Nhưng mà tất cả mọi người đều không có thời gian hỏi thăm chuyện tình cảm của hắt.

“Sau đó thì sao?”

“Theo lời Alcmene kể về Hercules, hắn tuy bị nữ thần Hera hãm hại nhưng rất được các vị thần yêu thích. Hermes tặng hắn cây kiếm, Apollo thì tặng hắn cây cung, Hephaistos thì đưa cho hắn mũi tên vàng, còn Athena thì cho hắn khiên của mình. Vì vậy, mũi tên mà chúa tể trúng là mũi tên của thần lửa Hephaistos rèn ra” Rhadamanthus đau lòng nói.

“Nói cách khác, vết thương của chúa tể bây giờ có thể lấy đi mạng của ngài ấy?” Âm thanh của Diana trở nên khàn.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Persephone khó khăn kiềm lại nước mắt của mình.

“Vậy chúng ta phải làm gì? Chẳng lẽ không có cách cứu Hades sao? Chỉ cần cứu hắn, làm gì ta cũng làm” Hai mắt cô đẫm lệ, đau lòng nhìn Hades.

Hô hấp của hắn giống như một cơn gió nhẹ, khẽ khàng và mỏng manh.

Ánh mắt Diana kiềm lại nước mắt, Themis nhắm mày, ba vị phán quan trầm mặc. Nhìn bộ dạng vô dụng của họ, Persephone thiếu chút điên luôn.

Tử thần yên lặng đi vào tâm cung, khuôn mặt đầy sự lo lắng và bi thương.

“Hoàng hậu, thật ra vẫn còn một biện pháp, nhưng thần lo chúa tể không đồng ý...”

“Biện pháp gì? Chỉ cần Hades khỏe lại, ta sẽ làm hết” Persephone kêu to, liều lĩnh bắt lấy ống tay áo của tử thần. Chỉ cần Hades bình an, cho dù cô chết, cô cũng đồng ý!

“Đi Olympus, Hepaistos sẽ có cách làm mũi tên nóng chảy”

Tất cả mọi người tỉnh mộng. Tất cả ánh mắt đều nhìn Persephone tràn đầy hi vọng.

“Hoàng hậu, ngài biết rõ chúa tể không thích đỉnh Olympus, bây giờ chỉ có ngài mới khiến chúa tể thay đổi ý nghĩ, cầu ngài khuyên bảo chúa tể vì tương lai của địa ngục mà đến Olympus chữa bệnh!” Diana quỳ xuống.

“Thần cũng cầu xin ngài” Nữ thần chính nghĩa Themis cũng quỳ theo.

Ba vị phán quan đương nhiên cũng quỳ xuống, ngay cả tử thần cao ngạo cũng cung kính quỳ trên mặt đất.

“Hoàng hậu, bây giờ chỉ có con đường này mà thôi, xin ngài hãy khuyên bảo chúa tể”

“Ta biết, cho ta thời gian” Persephone gật đầu, vuốt ve hai má tái nhợt của Hades.

Chúng thần lo lắng nhìn hai người, sau đó im lặng biến mất.

Chương 66: Khuyên bảo Hades

Tâm cung lớn như vậy chỉ có Persephone và Hades. Nhìn hấn nhấn mày cùng với hai má tái nhợt, lòng Persephone đau như bị đao cắt. Cô ôm lấy đầu hấn, làm cho hấn rúc vào lòng của mình.

“Hades... Hades...” Cô nói nhỏ vào tai hấn.

Hades chậm rãi mở mắt nhìn vợ của mình, vẻ mặt giống như một đứa trẻ vô dụng. Persephone chưa từng thấy hấn yếu ớt như vậy, vẻ mặt đó làm cô tan nát cả trái tim.

“Persephone...” Hấn vươn tay muốn đụng vào mặt cô, nhưng hấn không còn chút sức lực, Persephone cầm tay hấn đặt lên má của mình.

Một cỗ đau thương vô hình đang cào trong cô, làm cho cô muốn khóc thật to, nhưng cô biết bây giờ cô không thể khóc, đây không phải là lúc để khóc, cô phải thuyết phục Hades đến Olympus chữa thương. Vì thế, nước mắt trong mắt cô bị kiềm lại, nở một nụ cười nhìn hấn.

“Hades, chàng nghe em nói, mũi tên làm chàng bị thương là do Hephaistos rèn ra, chàng bây giờ phải đến Olympus chữa thương”

Ánh mắt Hades lóe lên tia khó hiểu, ngay lập tức lắc đầu.

“Không.....” Hấn cắn răng.

Persephone biết hấn sẽ không chịu, nhưng bây giờ chỉ còn hai đường chết hoặc sống, dù hấn không muốn cô cũng ép hấn phải đi.

“Hades, chàng biết em không biết chàng ghét Olympus sao? Tuy rằng em cũng như chàng, ghét nơi đó, nhưng đây là tình thế bắt buộc, chúng ta phải đi bước này, vết thương của chàng càng lúc càng chuyển xấu” Cô nhìn mũi tên vàng trước ngực hấn, ánh sáng của nó càng lúc càng chói mắt, giống như cái lọ hấp thu sức mạnh của Hades.

“Đừng thuyết phục ta nữa...” Hấn thờ dốt “Ta sẽ nghĩ cách”

“Nghĩ cách?” Đến lúc này hấn vẫn bướng bỉnh như vậy?

“Hades, chàng muốn em chết mới vừa lòng phải không? Nếu lúc bình thường, cho dù chàng muốn em cũng không cho chàng đến Olympus, nhưng bây giờ chàng bị Atlas làm bị thương lại trúng mũi tên vàng của Hephaistos nữa. Bây giờ chàng gần như chết rồi, Hades, chàng nghĩ gì vậy?”

Persephone thật sự không muốn tức giận với người bị thương, nhưng nhìn hấn gần như mất đi linh hồn, bộ dạng này làm cô khó chịu, cô hận không thể tát hấn mấy cái. Hấn có biết tâm trạng của cô bây giờ thế nào không?

Ánh mắt Hades hiện lên ý cười.

“Hades, em nói cho chàng biết, nếu chàng không đi Olympus chữa thương, em sẽ rời khỏi chàng, em không thèm một cái thi thể, còn có..., còn có, nếu chàng chết, em sẽ tìm một người đàn ông khác để cưới. Hơn nữa sẽ tìm người đẹp trai hơn chàng, cũng có mị lực như chàng, em thấy Apollo cũng được...”

Persephone nói liên thanh, ngay cả việc cưới chồng thứ hai cũng nghĩ tới. Cô lần này rất vội, cô đành phải dùng cách khích tướng này để Hades đồng ý đi chữa thương. Quả nhiên, bị cô uy hiếp, khuôn mặt Hades càng tái nhợt.

Hấn dùng sức bắt lấy tay của cô, làm cô đau đến mức kêu thành tiếng.

“Persephone, em dám?” Hấn tức giận.

“Tại sao em không dám? Dù sao chàng cũng không muốn chữa thương, chàng không thèm quan tâm đến bản thân mình, tại sao em phải để ý? Sống chết của chàng liên quan gì đến em?”

Persephone lạnh lùng nói, sau đó không thèm nhìn hấn.

Hades im lặng, hấn chậm rãi vươn tay đem mặt của cô đối diện mặt của hấn.

“Ta chỉ biết... Em sẽ không lạnh lùng như vậy” Hấn đau lòng lau nước mắt của cô.

“Persephone, nước mắt của em là thứ mà ta sợ nhất, ta nghe lời em, đi đến Olympus chữa thương, em đừng khóc...”

Persephone rơi nước mắt. Chết tiệt! Cô quên mất việc hấn sợ cô khóc, làm hại này giờ cô ở nơi này giả kiên giả cường!

Nhìn hấn cuối cùng cũng đồng ý, lo lắng trong lòng cô thả xuống, cô nhẹ nhàng đặt đầu của hấn xuống giường.

“Hades, chàng ngủ một lát, em đi chuẩn bị xe ngựa cho chàng”

Hades mệt mỏi gật đầu, sau đó ngủ.

Chương 67: Phân biệt

Persephone nhẹ nhàng đi ra tâm cung thì thấy Diana, Themis đứng lẳng lẳng bên ngoài. Bọn họ lo lắng nhìn cô, giống như chờ đợi kết quả, Persephone vui mừng thay Hades vì đã có những thuộc hạ quan tâm mình như thế. Nếu các vị thần Olympus cũng đoàn kết như thế thì thế giới này đã không có phân tranh rồi.

“Hoàng hậu chúa tể đồng ý chứ ạ?” Themis nhanh mồm nhanh miệng hỏi.

Cô gật đầu, mỉm cười với họ.

“Tốt quá” Tất cả đều đồng thanh nói.

“Vết thương này của Hades không nên để lâu, nếu có thể, ta hi vọng nhanh chóng đưa chàng đến đỉnh Olympus” Persephone nói với Diana.

“Đúng vậy, ngài nói đúng, thần đi chuẩn bị xe ngựa” Diana biến mất.

“Ta sẽ cùng đi với Hades, trong thời gian này phiên mọi người chiếu cố địa ngục” Persephone nhìn các vị thần còn lại.

“Này...” Ba vị phán quan cùng với nữ thần chính nghĩa nhìn nhau.

“Hoàng hậu, thần hi vọng ngài có thể ở lại địa ngục” Themis nhú mày, giống như không đồng ý việc Persephone rời đi.

“Tại sao?” Không lẽ việc cô đưa chồng mình đi chữa bệnh cũng cần sự đồng ý của họ?

“Là thế này...” Nhìn khuôn mặt khó chịu của cô, Rhadamanthus vội nói “Trước khi ngài kết hôn với chúa tể, chúa tể luôn cai quản địa ngục, vì vậy địa ngục tràn đầy hơi thở của ngài ấy, nhưng bây giờ ngài ấy rời khỏi không biết lúc nào trở về. Một khi địa ngục không có chúa tể tồn tại, những linh hồn ngủ say và các Titan sẽ cùng nhau phản kháng, mà ngài, người thừa kế “Viên đá sinh mệnh” chỉ có chúa tể mới có sức mạnh như ngài ấy, vì vậy, chúng thần muốn ngài ở lại giả dạng vương để làm bọn họ không có ý định phản kháng”

Thì ra là thế. Viên đá sinh mệnh? Persephone sờ sờ cái trán, chính là cái ánh sáng màu bạc hôm bữa đó hả? Cái đó là viên đá sinh mệnh sao?

Nhưng mà cô không muốn rời xa Hades, lần này không biết hẳn rời khỏi địa ngục bao lâu, cảm thấy buồn bã cũng như chán nản. Xem ra cô thật sự bị hẳn chiều quá mức. Nếu như trước kia, cô sẽ mặc kệ tất cả mà đi Olympus với hẳn, nhưng bây giờ, cô là hoàng hậu của địa ngục, cô cũng có trách nhiệm cai quản địa ngục với Hades.

Vì thế nàng thở dài, quyết định ở lại Minh phủ.

Cách đó không xa, Diana đánh xe ngựa của Hades đến. Persephone gật đầu với tử thần, tử thần hiểu ý, trong tay xuất hiện một quả cầu, quả cầu chậm chạp đi vào phòng ngủ, sau đó Hades bị quả cầu bao vây mang ra.

Hắn ở trong không trung, khuôn mặt âm đạm hơn trước rất nhiều. Persephone không đành lòng đánh thức hẳn, đành nhìn Diana.

“Diana, ta giao Hades cho ngươi, hi vọng ngươi mang hẳn bình an trở về”

Diana nhìn Persephone một cái thật sâu, dùng ngữ khí hứa hẹn với một người bạn.

“Được, Persephone, tôi sẽ dùng sinh mệnh của mình, cam đoan chúa tể sẽ bình an”

Cô đem Hades dịu dàng đặt lên ghế trên xe ngựa.

Một tiếng hét to, xe ngựa giống như tên rời khỏi cung bay lên không trung, sau đó dần biến thành một điểm nhỏ màu đen.

Không hiểu tại sao, lúc hai người rời khỏi địa ngục, trong lòng Persephone cảm thấy sự khó chịu, giống như lần chào tạm biệt này là lần cuối cô thấy Hades vậy.

Cô lắc đầu, không để ý bất an trong lòng.

“Hoàng hậu, trong thời gian này, xin ngài hãy thay chúa tể làm việc của ngài ấy” Ba vị phán quan quỳ trước mặt Persephone.

“Ta?” Persephone ngây ngốc nhìn bọn họ. Cô làm cái gì? Cô không biết cái gì hết.

“Không cần lo lắng, việc gì cũng có lần đầu, chỉ cần ngài quen với trình tự xét xử ngài sẽ biết” Nors mở miệng.

Cũng được, trước kia cô cũng đòi Hades làm việc mà, bây giờ đã có thể thỏa mãn mong ước. Dù sao cô cũng chịu được vong khí của địa ngục rồi, bây giờ cô còn có thể ngồi ăn với Hades mà.

“Được, bắt đầu từ mai ta sẽ thay Hades làm việc”

Persephone mỉm cười nói.

Chương 68: Vợ của Hypnus

Gin.Tama.full.1663548

Bây giờ Persephone đã hiểu nỗi khổ của Hades.

Đây là xét xử sao? Phải nói là đại hội nghe linh hồn khóc. Cô chán nản nghe bọn họ nói lý do, nào là oan uổng, nào là bị người hãm hại,... Mục đích chỉ có một, không muốn chịu khổ. Nhưng mà cũng có lúc cô vì bọn họ mà động lòng trắc ẩn, nhưng mà ba vị phán quan lại không như thế, họ nghe xong linh hồn nói thì đưa tờ giấy phán xét cho Persephone để cô tuyên bố.

Persephone biết ba vị phán quan đang giúp cô, bọn họ cho cô ngồi trên này làm bù nhìn để linh hồn sợ mà thôi, thực tế chính họ mới là người ra phán quyết.

“Hoàng hậu, mời ngài đọc phán xét”

Arco đưa phán xét cuối cho Persephone, Persephone nhanh chóng ngồi thẳng, trang nghiêm nhìn linh hồn trước mắt.

“Hemer, phán quyết của ngươi như sau, ở nhân gian ngươi đã giết chồng của mình, đổ lỗi cho em trai ngươi, bởi vậy phạt ngươi đến tầng thứ hai ở sông Ackeren”

Hemer kêu thảm, nhưng không có cách khác, chỉ đành ngoan ngoãn đi đến cửa đó. Nhìn linh hồn của Hemer đi xa, Rhadamanthus cười với Persephone.

“Hoàng hậu, càng ngày càng có bóng dáng của chúa tể”

Persephone đỏ mặt, có chút thẹn với lời khen của hắn.

Cô chỉ giúp Hades hết sức, cũng thuận tiện cho mình thêm việc thôi. Bởi vì Hades không ở cạnh cô. Tuy ban ngày cô có thể dùng việc phán xét để không nhớ đến Hades, nhưng khi ban đêm tới thì cô đều nhớ hắn.

Không biết hắn bây giờ thế nào? Miệng vết thương đã khép rồi chứ? Cô muốn hỏi tử thần hoặc ngũ thần một chút tin tức, nhưng họ luôn ở thành

Troy để bắt linh hồn nên không có thời gian ở địa ngục.

Ở trần gian bây giờ là chiến tranh tranh giành Helen, linh hồn ở địa ngục tăng thêm không ít. Bây giờ cô không có thời gian để thờ.

Một buổi tối lại đến, nhưng Persephone lại không muốn ngủ, vì vậy cô đi đến vườn Elysium.

Ở đây vẫn một mùa xuân xinh đẹp, không phân ngày đêm.

Hai thân hình đập vào mắt Persephone. Không phải là vợ chồng Orphee, đôi cánh trắng quen thuộc kia, dĩ nhiên là Hypnus.

Hắn đã trở lại? Cô gái bên cạnh hắn là ai? Persephone nhớ hắn vẫn luôn một mình, cho tới giờ chưa từng thấy hắn đem cô gái nào đến địa ngục cả.

“Hypnus” Persephone dịu dàng gọi.

Hypnus nghe được âm thanh từ đằng sau, hoảng hốt quay người cười với Persephone.

“Hoàng hậu” Hắn cúi đầu.

“Người đã trở về sao?” Persephone khoát tay, sau đó nhìn cô gái bên cạnh hắn, vừa thấy thì kinh ngạc, sững người.

“Cô...”

“Persephone, đã lâu không gặp” Cô gái bên cạnh Hypnus mỉm cười dịu dàng.

“Alice, nàng biết hoàng hậu?” Hypnus nhìn cô, trong mắt tràn đầy tình yêu.

“Không những biết mà còn là bạn” Cô mỉm cười dịu dàng, nhìn Persephone vui vẻ.

“Hypnus, người... Người, người, người, sao lại mang cô ấy đến địa ngục?” Persephone lắp bắp mở miệng, hai tay run rẩy.

“Hoàng hậu, ngài sao vậy? Alice là vợ của thần, thần đem nàng đến địa ngục là bình thường mà?” Hypnus mỉm cười nhìn Persephone, không hiểu

tại sao nữ chủ nhân của hắn lại lo lắng như vậy.

“Vợ của người?” Persephone nâng giọng. Xong rồi! Xong rồi! Xong rồi! Nếu bị người nào đó biết cô ấy ở đây, lại làm vợ của quỷ thần, địa ngục của cô trở thành tro bụi mất. Trời ơi!

Persephone kéo Hypnus đi qua.

“À... Người đi chỗ khác một lát, ta muốn nói chuyện với nàng”

Hypnus nhìn Persephone kỳ quái, nhưng hắn không nói gì, quay đầu nhìn vợ mình.

“Alice, nàng và hoàng hậu là bạn bè, như vậy hai người nói chuyện một lát đi” Nói rồi hắn hôn lên trán cô, rời đi.

“Persephone, cô vẫn đáng yêu như thế!” Cô gái mỉm cười với Persephone.

Persephone bình ổn tâm tình, nhìn người đang mỉm cười với mình, hận không thể ném cô ta khỏi địa ngục.

“Amphitrite, đây là chuyện gì?!”

Chương 69: Thân phận thật của hoàng hậu biển cả

Kaenbyou.Rin.600.1581094

Đúng vậy, người trước mặt Persephone chính là Amphitrite, hoàng hậu của biển cả, vợ của Poseidon. Nhưng bây giờ cô ấy lại đi theo Hypnus, xuất hiện ở địa ngục, lại thành vợ của ngũ thần, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

“Amphitrite, đây là có chuyện gì?” Văn nhã lệ nại tính tình lại hỏi một lần.

“Persephone, nhìn đến ta ngươi mắt húng sao?” Amphitrite một mạch đối với văn nhã lệ cười khẽ, chút không có một tia bối rối ý tứ.

“Amphitrite, chuyện gì xảy ra?” Persephone nhẩn nại hỏi lại.

“Persephone, thấy tôi, cô mắt húng sao?” Amphitrite cười với Persephone.

Persephone thầm rửa trong lòng.

“Tôi đương nhiên cao hứng khi thấy cô, Amphitrite, nhưng cô là hoàng hậu của biển cả, cô không nên xuất hiện ở địa ngục, điều này không thích hợp! Huống chi, bây giờ cô còn trở thành vợ của Hypnus, cô nói cho tôi biết, chuyện gì đã xảy ra? Tôi không muốn Poseidon tới phá hủy địa ngục của tôi! Trước kia bị Hercules phá hủy một cái điện thần, tôi còn chưa sửa xong, tôi không muốn đại điện cùng với tầm cung bị biến thành tro bụi!”

Tuy Persephone rất thích Amphitrite, nhưng cô không thể vì tình hữu nghị của mình mà phá hủy địa ngục, ai cũng biết Poseidon là tên quái đản, tính cách thô bạo? Cô không dám trêu hấn!

Khuôn mặt dịu dàng của Amphitrite hiện lên sự u buồn.

“Hắn sẽ không tìm tôi bởi vì tôi và hắn cũng gần như không có gì nữa”
Cô nhẹ giọng nói

“Không còn gì? Ý gì? Ly hôn?” Dưới tình thế cấp bách, Persephone lại nói từ ngữ hiện đại.

Ánh mắt Amphitrite hiện lên tia sáng, cô ngạc nhiên Persephone. Không xong! Persephone che miệng.

“Persephone, cô cũng là người xuyên không?”

Persephone tuy rằng gấp gáp nhưng chưa hề xem nhẹ vẻ mặt của Amphitrite. Cái gì mà “cũng”?

“Amphitrite, không lẽ cô...?”

“Đúng vậy, tôi tên là Lý An Phi, một vũ công, tôi cũng không hiểu tại sao mình xuyên đến đây, buồn cười nhất lại là thần thoại Hy Lạp” Amphitrite trào phúng nói.

“Thì ra cô cũng... Trời ạ! Tôi tên là Văn Nhã Lệ” Persephone thẳng thắn nói.

Amphitrite cũng không kinh ngạc nhìn cô.

“Quả nhiên... Lúc ở tế điện tôi đã thấy cô khác với các vị thần khác, tôi quan sát cô rất kỹ, cho nên lúc cô ra ngoài, tôi mới vươn tay chào hỏi, lúc đó tôi đã nghi rồi”

“Dĩ nhiên kỹ thuật diễn xuất của tôi không tốt” Persephone cười mỉa “Nhưng mà tôi không nghĩ mình lại gặp một người giống tôi” Persephone không biết nên nói gì.

“Đúng thế” Amphitrite cười chân thành “Nếu không gặp cô, tôi cho rằng đây là nơi rất đáng khinh”

“Alice, có phải Poseidon hử...” Persephone mở miệng, nhưng thấy ánh mắt u buồn của cô thì dừng lại.

Tuy rằng đều là xuyên qua, nhưng vận mệnh của mỗi người khác nhau, ai cũng không thoát được sắp đặt của định mệnh. Nhìn khuôn mặt dịu dàng của cô, Persephone đoán ra vấn đề là ở Poseidon, hử có lẽ cũng háo sắc như Zues, cho nên Amphitrite mới rời đi.

“Persephone, cô từng yêu chứ?” Alice nói.

Ách? Persephone sững sốt, không hiểu tại sao Alice lại hỏi thế, nhưng mà cô vẫn thành thật trả lời.

“Trước kia không có, Hades là người đầu tiên”

“Cô thật sự may mắn” Alice gật đầu “Tôi từng có một người bạn trai, cũng đã thảo luận về việc hôn lễ, tôi cũng yêu hắn, nhưng bởi vì xuyên qua nên tôi không còn gặp hắn nữa, tôi nhớ hắn, nếu tôi không thể trở về tôi nguyện ý một mình ở đây nhớ hắn mãi như vậy. Nhưng đây đều là ảo tưởng. Poseidon cưỡng bắt tôi, hơn nữa còn ép tôi trở thành vợ của hắn, tôi ngày nào cũng phải gặp hắn, chịu sự phát tiết của hắn ,sau đó lại nhìn hắn cùng người phụ nữ khác tán tỉnh nhau, mặc dù trong mắt mọi người, tôi là hoàng hậu biển cả tôn quý, nhưng tôi cảm thấy mình chẳng tôn quý gì cả... Tôi quý chỉ vì danh hiệu hoàng hậu của biển cả, còn lại thì có cái gì? Nó cũng đâu có cái gì tốt? Tôi tình nguyện buông tha danh hiệu đó, cùng người tôi yêu sống với nhau”

Nước mắt của Alice lại chảy.

“Alice...” Persephone cầm tay cô, không biết nên nói gì.

“Persephone, không cần an ủi tôi, tôi không sao” Alice mỉm cười với Persephone “Bây giờ tôi đã thoát khỏi hắn, từ hôm nay tôi chính là Alice, tôi là vợ của Hypnus”

Nhìn đôi mắt màu xanh lam đầy khát vọng. Đôi mắt với cô gái yên tĩnh và tốt đẹp, Persephone sao cự tuyệt được đây? Cô vỗ vỗ lên tay của Alice.

“Alice, từ nay về sau, địa ngục là nhà của cô”

Chương 70: Trở thành bạn của Amphitrite (1)

Hiện tại địa ngục luôn tràn ngập tiếng cười.

Tuy rằng Pasithea không hoạt bát như Persephone nhưng cô rất biết trân trọng người khác, giống như cơn gió nhẹ của ngày hè, làm cho người ta vui vẻ. Persephone ở cạnh cô có thể học rất nhiều thứ, giống như vũ đạo.

Vũ đạo của Pasithea rất đẹp. Nhẹ nhàng, duyên dáng khiến người ta rung động. Mỗi khi Pasithea nhảy, giống như cọng lông bay trong làn gió nhẹ vậy.

Persephone và Hecate nhìn ngây người.

“Pasithea, tuyệt quá, quá tuyệt” Persephone hô lên “Cô dạy cho tôi được không?”

“Sợ không được” Pasithea khó xử nói “Đây là ba lê, học vài năm cũng không được, nhưng nếu cô thích, tôi có thể dạy một ít vũ đạo cổ điển đơn giản”

“Ba lê?” Hecate quay đầu nhìn Persephone nghi hoặc “Chủ nhân, đó là gì thế?”

“À, đó là tên của vũ đạo, ở quê hương của tôi và Pasithea có loại vũ đạo đó”

“Ngài cùng quê hương với hoàng hậu biển cả?” Hecate ngạc nhiên “Quê hương của ngài là đảo Sicilian, mà quê của hoàng hậu biển cả là ở đảo SOS, hai người ở một chỗ từ khi nào?”

Nhìn khuôn mặt nghi ngờ của Hecate, Persephone và Pasithea mỉm cười với nhau.

“Được rồi, Hecate, đừng nghĩ nữa, đi làm gì cho ta uống đi, khát lắm” Persephone chuyển đề tài.

“Cái này đơn giản mà” Hecate vẫy tay một cái, biến ra một cái bình, tay kia thì xuất hiện một cái chén, cầm bình nghiêng đầu đổ xuống, một chất

lông màu hồng đỏ chảy ra.

“Mời uống, đây là rượu nho mà thần ủ, nó ngọt lắm” Hecate nheo mắt.

Persephone không nhiều lời cầm lấy nó.

“Các người đều biết cách dùng phép thuật?”

Pasithea nhìn cô, ánh mắt tràn đầy tò mò.

“Ừ, phép thuật của tôi là do Hades tặng” Persephone kiêu ngạo tuyên bố “Hắn đem viên đá sinh mệnh biến thành sức mạnh của tôi, tôi mới có thể có pháp thuật, haha”

“Cô rất hạnh phúc, theo tôi biết, viên đá sinh mệnh là thứ quan trọng của ba vị thần mạnh nhất, nếu không phải người họ yêu nhất họ sẽ không dễ giao ra. Trong ba vị thần mạnh nhất, Zeus giao viên đá sinh mệnh cho Hera, mà Hades lại giao cho cô, xem ra, Hades rất yêu cô”

Lời nói của Pasithea rất chân thành, hoàn toàn không có chút ghen tị. Nhưng mà Persephone cảm thấy ngại. Tuy rằng cô muốn biểu hiện sự hạnh phúc của mình, nhưng đối mặt với Alice thống khổ vì tình yêu này, cô cảm thấy mình quá tàn nhẫn. Nhìn cô càng hạnh phúc, cô ấy không phải càng bất hạnh sao?

Vì vậy Persephone đánh sang chuyện khác.

“Ừ. Cô nói đúng, Hades rất yêu tôi, nhưng mà chúng tôi cũng hay cãi nhau. Đúng rồi, Pasithea, cô kể cho tôi biết chuyện trước sđi, giống như người cô yêu, gọi hắn là gì? Hai người sao biết nhau?”

Persephone suýt nữa tát vào mặt mình. Trời ơi! Đức Mẹ Maria! Persephone, sao mà ngu thế? Rõ ràng không muốn nhắc chuyện cũ của Pasithea, thế mà cô nhắc đến bạn trai của cô ấy làm gì? Cái này không phải nhắc vào nỗi đau của người ta sao? Cô vội khoát tay.

“Ách... Cái đó... Pasithea, cô không cần kể, cô vẫn nên nói về biển đi, tôi không biết dưới biển ở thế nào? Có phải giống như địa ngục không?”

Persephone thật sự muốn giết bản thân. Sao lại nhắc đến biển? Cô ấy vừa mới từ chỗ đau lòng đó chạy ra, cô nhắc đến làm gì?

Nhìn Persephone bất an đến nỗi không thể giết mình, Pasithea mỉm cười.

“Persephone, không cần để ý đến cảm nhận của tôi, tuy bề ngoài của tôi yếu đuối, nhưng mà tôi rất rất mạnh mẽ, chuyện quá khứ tôi không để ý lắm, cô muốn biết cái gì, tôi để nói cho cô hết”

“...” Persephone cảm thấy mình rất ngu ngốc. Cô không ngờ Pasithea lại là người dịu dàng như vậy. Trong nhất thời, sự yêu thích của cô với cô ấy càng tăng lên.

Chương 71: Trở thành bạn của Amphitrite (2)

“Pasithea, xin lỗi cô, con người tôi có nhiều lúc nói chuyện như người không có não vậy, nhất là lúc khẩn trương gấp gáp” Persephone cười áy náy.

Cô lắc đầu.

“Tôi thích tính cách ngay thẳng của cô, đây là ưu điểm của cô. Persephone, nếu chúng ta quen nhau sớm thì tôi nghĩ chúng ta là những người bạn tốt”

“Tôi cho rằng chúng ta đã là bạn bè” Persephone nhìn Pasithea sâu kín.

“Thật sao? Cô đã xem tôi là bạn? Tôi sợ cô không nghĩ thế” Pasithea nở nụ cười tươi. Persephone không ngờ lời đề nghị làm bạn lại khiến cô vui như vậy, xem ra lúc ở biển cả cô ấy không có vui vẻ.

“Kỳ thật lúc ở tế điện, tôi đã đi đến vườn tìm cô, nhưng khi đó không thấy cô mà chỉ thấy Poseidon và nhóm tình nhân của hắn” Persephone tức giận nói.

“Ừ, bởi vì lúc đó tôi đã muốn rời khỏi đó, tôi ở cùng với Hypnus” Ánh mắt Pasithea mê ly.

“Cô biết Hypnus sao?” Persephone cảm thấy tò mò với quan hệ của Pasithea và Hypnus. Không biết hai người làm sao quen biết nhau, vì sao trở thành vợ chồng.

“Tôi tới thế giới này sớm hơn cô nhiều lắm, lúc đó, Hypnus còn chưa phải là người của Hades, hắn là một thiếu niên bướng bỉnh, ngày ngày cầm cây thuốc phiện đi khắp nơi quậy phá. Tôi gặp hắn ở biển Aegean của đảo SOS, bộ dạng của hắn giống như người yêu của tôi trước khi – Chu Đào, nhưng mà hắn so với Chu Đào còn đáng yêu hơn....” Nói tới đây, Pasithea cắn môi dưới, nở ra nụ cười hạnh phúc.

Persephone cứ nghĩ cô đem Hypnus thành người thay thế bạn trai mình, nhưng khuôn mặt hạnh phúc kia thì cô ấy chắc yêu Hypnus lắm.

Persephone đột nhiên thay Poseidon đau lòng giùm, hấn vậy mà buông tha cho một cô gái tốt đẹp như vậy. Nhưng mà may mắn Hypnus biết và thưởng thức cái đẹp của Pasithea. Persephone chúc phúc cho đôi kim đồng ngọc nữ này.

“Pasithea, sao em lại ở đây? Ta tìm em lâu lắm đấy, không nghĩ tới em lại cùng hoàng hậu ở đây uống trà” Hypnus kích động đáp xuống trước mặt hai người.

Mái tóc bạch kim của hấn bùng sáng, khuôn mặt tuấn tú nở ra nụ cười vui vẻ, ánh mắt nhìn Pasithea gắt gao, chỉ hận không thể đem cô nhập vào người để luôn ở cạnh.

“Ai nha, ngu thần của ta, ta ở địa ngục ba tháng hai mươi tám tuần mà người chỉ xuất hiện trước mặt ta ba lần, lần đầu ở khu vườn, khi đó còn không nhận ra ta, lần thứ hai là hôn lễ của ta, lần cuối cùng là lúc thấy vợ của người. Xem ra mị lực của hoàng hậu như ta quá thấp, làm cho người bỏ qua rất nhiều lần”

Persephone cười tủm tỉm chọc Hypnus làm hấn đỏ mặt.

“Hoàng hậu... thật ra, thần... thần...”

“Persephone” Pasithea vỗ vai Persephone, vẻ mặt mang theo sự tức giận.

Persephone biết mình chọc quá mức rồi, cô giơ hai tay lên đầu hàng.

“Được rồi, được rồi, lúc này ta chỉ nói đùa thôi, Hypnus, đến uống chén rượu của Hecate này”

“Không dám, thần đến để...” Hấn cúi đầu, mắt liếc về phía Pasithea, còn Pasithea nở nụ cười trấn an hấn.

Nhìn hai người liếc mắt đưa tình trước mặt, Persephone có chút muốn hét lên ghen tị. Khi dễ cô không có Hades ở cạnh hả? Cô đứng dậy.

“Aizz, ta cảm thấy buồn ngủ, Hecate, chúng ta về tẩm cung” Persephone vỗ hai má, tay che miệng ngáp một cái.

“Pasithea, mai tôi đến khu vườn Elysium tìm cô”

“Được”

Pasithea gật đầu, sau đến đến bên cạnh Hypnus, ôm lấy tay của hắn.

“Chúng tôi đi trước đây”

“Ừ” Persephone gật đầu, sau đó nhìn bóng của hai người rời khỏi đó.

Chương 72: Hạnh phúc ngắn ngủi

Ngày hôm sau, Persephone đi vào khu vườn Elysium đúng hẹn.

Pasithea đang yên lặng ngồi dưới đất nghe hai vợ chồng Orphee hát.

Giai điệu du dương kia khiến Persephone không nhận được khen ngợi, cô cảm thấy nếu Orphee sinh ở thế giới hiện đại có thể so sánh với Vitas [1], bất kể là vẻ đẹp hay giọng hát. Cô đi tới ngồi cạnh Pasithea.

Pasithea giống như không biết Persephone đã đến, mà Persephone cũng không muốn làm phiền cô, hai người im lặng nghe giai điệu tuyệt vời.

“Hades chưa trở về sao?” Pasithea đột nhiên mở mắt nhìn Persephone, thì ra cô biết Persephone ở cạnh.

“Không biết, ngay cả tin tức của hắn, tôi cũng không có” Persephone thờ dãi.

“Tính tới tính lui, hắn cũng rời khỏi nửa tháng rồi nhỉ?”

“Ừ, vừa vặn nửa tháng, tôi nhớ hắn đến mức sắp điên rồi”

“Nhớ hắn thôi ư? Cô không lo sao?”

“Lo cái gì? Không lẽ cô lo hắn ở Olympus bị mấy con hồ ly bắt đi?” Persephone tùy tiện lấy chồng mình ra nói đùa.

Pasithea nhăn mày nhìn cô.

“Cô biết Minthe không?”

“Ừ, biết, cô ấy là người tình trước kia của Hades, lúc tôi tham gia tế điền cô ta có chạy đến khiêu khích tôi”

“Thì ra cô biết, vậy không để ý sao? Cô có biết sau khi cô và Hades rời đi, cô ta nói gì không? Cô ta nói Hades yêu cô chẳng qua do mũi tên của Aphrodite, nếu không cô ta cũng không thua cô! Bây giờ mọi người ở Olympus đều biết câu nói này của cô ta, cô không tức giận khi nghe sao?”

“Sẽ không, tôi tin Hades. Nếu Minthe yêu Hades thì lúc trước đã đến địa ngục với Hades, nếu cô ta chịu được sự cô đơn ở địa ngục thì bây giờ tôi không ngồi ở đây đâu” Persephone tùy tay cầm một đóa bách hợp, không để ý nói.

Pasithea suy nghĩ sâu xa, nhìn cô.

“Persephone, tôi bội phục sự tin tưởng của cô, nhưng mấy vị thần ở đỉnh Olympus không đơn giản, bọn họ vì thứ mình muốn sẽ không từ thủ đoạn, tôi lo lắng Minthe lợi dụng lúc này làm gì với Hades”

Persephone im lặng. Cô cũng nghĩ đến việc đó, tuy rằng cô tin Hades nhưng cô đâu thể tin người khác? Diana thì sao? Cô ấy sẽ tuân thủ lời hứa bảo vệ Hades nhỉ?

“Persephone, tôi chỉ nói ý nghĩ của mình, lúc ở bên cạnh Poseidon, tình nhân của hắn là do tôi hại chết” Pasithea cười dịu dàng.

Persephone biết Pasithea quan tâm mình, nhưng bây giờ ngoài sự tin tưởng của cô dành cho Hades và Diana, cô còn làm gì được?

Tiếng hát của vợ chồng Orphee dừng lại. Tử thần thu đôi cánh màu đen, đáp xuống trước mặt hai người. Khuôn mặt tuấn tú của hắn tràn đầy sự tức giận.

“Có chuyện gì xảy ra vậy Thanatos?”

“Hoàng hậu, thần không thể không làm phiền ngài...” Tử thần hành lễ với Persephone sau đó nhìn Pasithea.

“Hoàng hậu của biển cả, cầu ngài cùng thần đến nhân gian một chuyến”

Khuôn mặt của Pasithea tái nhợt, sau đó cô mở đôi mắt đang nhắm lại ra.

“Có phải Hypnus xảy ra chuyện không?”

Tử thần nắm chặt hai bàn tay.

“Vâng, Hypnus bị Poseidon bắt cóc, nếu ngài không ra mặt, Poseidon sẽ giết hắn” Đôi mắt của tử thần tràn đầy sự tức giận.

Pasithea đứng dậy, nhanh chóng thổi những đóa hoa còn vươn trên người.

“Pasithea, đừng gấp, tôi đi với cô” Persephone đứng dậy, Poseidon cũng có phần quá đáng, hấn dám bắt Hypnus đáng yêu sao?

“Hoàng hậu, ngài không thể đi, ngài đừng quên trách nhiệm của mình”
Tử thần liếc mắt nhìn Persephone.

Pasithea quay đầu nhìn Persephone, cầm tay cô.

“Persephone, cảm ơn cô đã chăm sóc tôi thời gian qua, cô có thể cho tôi ở đây tôi đã rất cảm kích và vui vẻ, nhưng mà hậu quả của mọi chuyện tôi nên đối mặt với nó, cho dù thế nào, tôi cũng phải chấm dứt với Poseidon”

Pasithea nói thật sự rất đáng sợ! Cứ giống như cô đang chuẩn bị đi quyết đấu vậy.

“Pasithea...” Persephone cầm lại tay cô “Hứa với tôi là cô sẽ bình an trở về, ở thế giới này, tôi chỉ có cô là bạn, tôi không muốn cô xảy ra bất kỳ chuyện gì”

Pasithea nhìn Persephone dịu dàng, nở một nụ cười tươi ôm lấy Persephone “Hứa với tôi, cho dù sau này có xảy ra chuyện gì, cũng không được nhận thua cũng như chùn bước”

Persephone còn định nói gì đó nhưng Pasithea đã đi theo tử thần.

Persephone để tay trước ngực, cầu nguyện Pasithea có thể bình an.

[1] là nghệ danh của Vitaly “Vitalik” Vladasovich Grachyov, một ngôi sao nhạc nhẹ Latvia.

Đây là tuyển tập nhạc của ông : >> MP3 <<

Chương 74: Bi thương kéo dài

Hades rời khỏi địa ngục đã một tháng mười hai ngày. Persephone mỗi ngày đều đau lòng chờ hấn về. Cô biết nhẫn nại của mình sắp hết rồi.

Địa ngục là nơi tràn ngập tăm tối. Hades rời đi, Amphitrite cũng rời đi, làm cho tâm tình của cô càng lúc càng khó chịu.

Hypnus vẫn chưa thật sự giải thoát khỏi cái chết của Amphitrite, mà tử thần vì lo cho hấn nên không đi Olympus cho nên cô vẫn không biết Hades như thế nào. Một tháng mười hai ngày, với cô giống như mười hai thế kỷ vậy. Nỗi nhớ của cô ngày càng nhiều, hận không thể chạy đến Olympus nhìn hấn một cái.

“Hoàng hậu, mời ngài đọc phán xét” Âm thanh của Nors vang lên bên tai, Persephone hoàn hồn, cô lại thất thần nữa rồi. Đây là lần thứ tám mà Nors nhắc cô. Persephone nở nụ cười áy náy.

Nors nhìn cô với ánh mắt không cần để ý.

Persephone hạ tâm tình đọc phán xét.

“Miro, người ở nhân gian giết người, tổng cộng đã giết chết một trăm hai người một người, tuy rằng là thống soái của Hy Lạp, anh dũng vô cùng, hưng người vẫn khiến không ít đứa trẻ Hy Lạp mất đi cha, cho nên ta tuyên bố người...”

Một tiếng vang ngoài điện vang lên, Persephone giật mình, cô giống như mất đi năng lực nói chuyện.

“Ba –”

Tờ tuyên bố bị ném xuống đất, cô không thềm để ý linh hồn trước mắt, chạy ra khỏi đại điện.

Cô không nghe lầm, Hades trở về rồi! Nhất định là hấn! Bởi vì ngoài ngựa của Hades, sẽ không có con ngựa nào kêu như vậy.

Persephone bây giờ rất hạnh phúc. Đức Mẹ Maria! Cô cuối cùng cũng có thể nhìn thấy người cô yêu nhất.

Persephone chạy ra ngoài đại điện, cô rất nhớ Hades!

Hắn điều khiển xe ngựa, tóc đen bay trong gió. Khuôn mặt tái nhợt bây giờ đã tốt hơn rất nhiều. Persephone nhìn hắn, cảm thấy hai mắt của mình không thể rời khỏi hắn, tất cả các giác quan vì hắn mà sống dậy. Cô không nghĩ tới chỉ có thể nhìn hắn mà lòng đã vui vẻ như vậy, khó trách người nói “một ngày không thấy, như cách ba thu”

Giống như biết được tầm mắt của cô, Hades nhìn sang phía bên này. Persephone xác định hắn đã thấy mình, nhưng trong mắt ngoài trừ sự lạnh lùng và trống rỗng thì không còn cái gì, giống như cô chỉ là người lạ mà hắn không biết, một con người xa lạ.

Niềm vui của Persephone bị thay thế bởi sự giật mình! Ngay sau đó cô thấy một thân hình mảnh khảnh đứng phía sau Hades, cô ta nhẹ nhàng bước xuống xe ngựa.

Mái tóc vàng, đôi mắt màu tím, làn da trắng nõn cùng đôi môi đỏ mọng – đó là Minthe!

Persephone ngây người nhìn cô ta cầm lấy tay của Hades, mà Hades cũng dịu dàng ôm lấy cô ta. Cái gì đã xảy ra vậy? Cô ghen ghét nhìn bọn họ, sau đó chạy sang.

“Hades, đây là địa ngục sao? Nhìn qua cũng không thấy là nơi chán ghét cho lắm” Minthe cười duyên dáng, vươn tay về phía hắn.

Hades đỡ tay cô, sau đó dịu dàng kéo cô vào trong áo choàng của mình.

“Hades!” Persephone tức giận nhìn hai người trước mặt mình.

“Cho ta biết đây là chuyện gì?” Persephone chỉ vào Minthe.

Cô có thể chịu được tình nhân trước kia của Hades, nhưng bây giờ họ là vợ chồng, cô tuyệt đối không cho người đàn ông của mình ở trước mặt mình cùng người phụ nữ khác dịu dàng với nhau, huống chi lại là con nhỏ Minthe này!

“Persephone, đã lâu không gặp” Minthe cười tà ác.

“Ai đã lâu không gặp cô, cút khỏi đây ngay!” Persephone trừng mắt nhìn Minthe, sau đó quay đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Hades “Hades, nói cho em biết, chuyện gì đã xảy ra?” Persephone biết mình bây giờ giống như một người đàn bà chanh chua, nhưng cô không quản nhiều thứ như vậy.

Hades lạnh lùng nhìn Persephone rồi suy nghĩ, sau đó một lát, hắn nói một câu khiến Persephone đau lòng không thôi.

“Cô là ai?”

Chương 75: Hades mất trí nhớ

Cô là ai? Cô là ai? Cô là ai? Cô là ai?.....

Persephone kinh ngạc nhìn hấn. Trong nháy mắt cô cảm thấy mình rơi vào nhà băng ngàn năm, cả người rét lạnh.

“Hades, chàng nói cái gì?” Persephone cầm lấy tay áo của hấn, nhìn vào trong mắt hấn, nơi đó vẫn sâu như trước, nhưng cô không thể thấy được sự thâm tình của hấn.

Thấy Persephone bắt lấy ống tay áo của hấn, Hades phất tay rời khỏi cô.

“Cút! Đừng chạm vào ta!”

Hấn ôm lấy Minthe, lướt qua Persephone đi về tâm cung, không thèm lưu luyến mà đi như vậy. Trong nháy mắt bọn họ đã trở thành người xa lạ!

“Hoàng hậu...” Diana từ đâu bước tới.

Persephone cầm chặt vai của cô ấy, vẻ mặt đau lòng.

“Diana, cô đã đáp ứng tôi sẽ mang Hades bình an trở về, tại sao hấn lại thành như thế? Tại sao?”

“Persephone, tôi không biết...” Diana cắn môi dưới, trong mắt có chút sợ hãi.

“Cô không biết? Cô không biết?” Persephone lạnh lùng lặp lại lời của Diana “Tôi tin tưởng cô, giao Hades cho cô chăm sóc, nhưng cô lại trả cho tôi một câu “tôi không biết”? Diana, tôi mù mắt nên mới tin tưởng cô” Persephone thả hai vai của Diana.

“Không phải thế, tôi thề tôi luôn ở cạnh Hades, không rời mắt khỏi hấn, cầu ngài tin thần, Persephone, tôi vẫn luôn ở cạnh Hades, hấn ở Olympus không có gì kỳ lạ, nhưng tôi không hiểu tại sao hấn không biết cô, tin tôi, tôi nói thật”

“Thật ư?” Persephone cười lạnh “Cảm ơn sự bảo vệ của cô, từ nay trở về sau, tôi không muốn thấy cô”

Persephone lạnh lùng xoay người làm khuôn mặt của Diana trắng bệch.

Persephone không có thời gian để ý cô ta, cô phải làm rõ Hades đã có chuyện gì. Cô đi tới tầng cung của Hades, hẳn không đến phòng của Persephone mà đưa Minthe về phòng hắn.

Persephone ở ngoài cửa đã nghe tiếng trêu đùa của họ. Không biết Hades đã nói gì mà Minthe cười rất vui vẻ. Persephone đặt tay ở chỗ nắm, sau đó nhanh chóng đi vào.

Minthe nhào vào lòng Hades cười. Đôi mắt của cô mang theo tia khiêu khích nhìn Persephone.

“A, Persephone, cô đến rồi. Tôi đang nói chuyện với Hades về phòng ngủ, tôi rất thích phòng của cô, hi vọng cô có thể nhường nó cho tôi”

Thích phòng ngủ của tôi? Tôi thấy cô thích địa vị của tôi mới đúng!

“Mơ đấy à?” Persephone nghiêng răng nhìn cô.

Minthe cười âm hiểm, sau đó nắm chặt cánh tay Hades.

“Hades?” Cô ta cắn môi, điềm đạm đáng yêu nhìn Hades.

Hades lạnh lùng nhìn Persephone.

“Cô là Persephone? Nói cho ta biết tại sao cô lại ở địa ngục?”

“Hades, là chàng bắt em từ đảo Sicilian đến địa ngục, bây giờ chàng dám nói chàng không biết em?” Persephone tức giận, cho tới giờ cô vẫn cảm thấy hắn đang cùng cô trêu đùa, không lẽ hắn ngại cô ở địa ngục chờ hắn rất lâu nên cho cô một màn hài kịch?

Hades chậm rãi đứng dậy, đi tới cạnh Persephone.

Persephone hi vọng hắn nở một nụ cười thâm tình với cô như trước, nói “Persephone, đây là món quà để em vui vẻ”

Hắn thật sự vươn tay, nhưng lại bóp lấy cổ của cô, sắc mặt giống như ác quỷ!

Chương 76: Cá cược

“Ta chưa từng gặp qua ngươi! Ngươi dám nói dối ta sao?” Hắc nghiên rặng nghiên lợi, lực đạo trong tay tăng thêm.

Persephone cảm thấy hít thở không thông, xuyên qua thất lưng của Hades, cô thấy Minthe đang đắc ý cười –

“Trước khi ngươi trở thành vợ của Hades, ta là người hấn yêu nhất”

“Nếu không phải năm đó ta ghét địa phủ này thì ngươi đâu có thể ngồi lên ghế hoàng hậu?”

“Ngươi biết rõ Hades yêu ngươi vì mũi tên của Aphrodite bắn chứ?”

“Nếu một ngày ma pháp mất đi hiệu lực, ngươi có biết Hades sẽ làm gì không?”

Mỗi câu mỗi chữ Minthe nói giống như sấm đánh vào tim của Persephone! Thì ra là cô ta, là cô ta đã làm trò quỷ!

Persephone trừng mắt nhìn cô ta, nhưng không nói một câu, từ Hades toát ra mùi hương tử vong, làm cho cô cảm thấy mọi thứ mờ nhạt dần... Hắc muốn giết cô thật sao?

Ngay lúc Persephone sắp tan rã ý thức, một mùi hương xông vào mũi của cô, sau đó cô thấy mình đang được một thân thể ấm áp ôm lấy.

Cô thở hắt hắt, miễn cưỡng mở mắt nhìn người vừa cứu mình, là Diana.

“Chúa tể, ngài làm thế sẽ lấy mạng của hoàng hậu!” Diana ôm Persephone.

Khuôn mặt Minthe hiện rõ sự thất vọng.

“Diana...” Hades nhú mày “Ngươi vừa nói gì? Cô ta là hoàng hậu của ta?”

“Đúng vậy, ngài không nhớ sao?” Diana ngẩng đầu “Cô ấy chính là vợ của ngài, là người ngài dùng cả mạng để bảo vệ, mọi người ở địa ngục đều chứng kiến sự ân ái của ngài và hoàng hậu, chúa tể, ngài đã quên hết rồi sao?”

Hades im lặng, đôi mắt hẩn nhìn Persephone như nhớ cái gì đó.

Minthe từ trên giường đứng lên, đi đến cạnh Hades, ôm lấy tay của hắn.

“Hades, để ta nói cho chàng biết mọi chuyện...” Cô ta vươn ngón tay trắng nõn chỉ vào Persephone “Chàng cơ bản không yêu cô ta, nếu không phải chàng trúng mũi tên của Aphrodite thì chàng sẽ không kết hôn với cô ta. Bây giờ ma pháp đã giải trừ, chàng đương nhiên không nhớ cô ta. Hừ, ma pháp cuối cùng cũng chỉ là ma pháp, nó vĩnh viễn không thể thay thế được tình yêu chân chính...” Minthe cười lạnh.

“Hades, ta vẫn yêu chàng, mà chàng cũng yêu ta, nếu không phải năm đó ta tùy hứng làm chàng tổn thương thì ta đã là vợ của chàng, bây giờ ta nguyện ở cạnh chàng, xin chàng cho ta cơ hội, được chứ?” Cô ta ôm lấy tay của Hades, tựa đầu vào vai hắn, giống như con chim nhỏ nép vào cây.

“Minthe, ngươi không cần quá đáng” Diana tức giận “Ma pháp của Aphrodite không dễ dàng giải trừ như thế, nếu không phải ngươi làm trò quỷ, chúa tể sẽ không quên hoàng hậu”

“Ta làm trò quỷ? Ngươi thấy ta tiếp cận Hades như thế nào? Không phải ngươi mỗi ngày đều ở cạnh Hades sao? Ta chỉ muốn hỏi ngươi một chút, năm đó ngươi bỏ qua địa vị ở đỉnh Olympus chạy theo Hades là vì lý do gì?” Minthe cười ác độc.

“Minthe, ngươi...” Bị nói trúng tim đen, sắc mặt Diana biến hóa.

“Nói như vậy, ngươi cũng bị nghi ngờ chứ?” Minthe cười kiêu ngạo.

Nhìn hai người đàn bà đang cãi nhau, trong ánh mắt, Persephone rơi vào sương mù. Cô không biết nên tin ai. Một người từng là người Hades yêu nhất, một người là kẻ yêu Hades say đắm, cả hai người đều có lý do để làm chuyện này. Persephone ơi là Persephone, cô vậy mà bị cả người yêu lẫn bạn bè bỏ qua hết, bây giờ cô cũng biết cái gọi là sự thật nhỉ?

Nhưng mà cô đâu phải là Persephone thật sự! Cô là Văn Nhã Lệ trời không sợ, đất không sợ! Bỏ dở giữa chừng không phải chuyện cô hay làm, cô sẽ không im lặng bỏ qua như vậy, cô sẽ cố gắng, cô sẽ làm Hades yêu cô lại.

“Các người không cần cãi nhau!” Persephone lạnh nhạt nói “Bất luận là ai bị nghi ngờ ta cũng không quan tâm, ta chỉ nói với các người rằng, ta và Hades bị Aphrodite chơi đùa cũng tốt, đùa bỡn cũng vậy, ta sẽ không buông Hades ra... Minthe, ta từng nói với người, nếu một ngày Hades quên ta, ta sẽ làm cho linh hồn của hắn yêu ta lại một lần nữa”

Minthe sững người.

“Ta nhớ lời nói của người, ta cũng sẽ chờ xem thế nào” Đôi mắt màu tím của Minthe xoay tròn, cười nói “Persephone, có nghĩ cùng ta cá một lần không?”

“Cá cược? Ý gì?” Persephone lạnh nhạt nhìn Minthe.

“Ta cho người một tháng, chỉ cần trong một tháng người làm cho Hades yêu người, ta sẽ rời khỏi đây, hơn nữa ta sẽ biến mình thành viên bạc hà, thế nào? Xem như là một trò đánh cược sống chết đi, người có muốn thử không?”

Persephone cười lạnh.

“Như vậy ta có phải nói là, nếu trong vòng một tháng, Hades không yêu ta thì ta chính là người biến thành viên bạc hà?”

Minthe lắc ngón tay.

“Người là con gái của nữ thần Demeter, ta không dám lấy mạng của người, lấy mạng của người nữ thần Demeter bỏ mùa màng, ta sẽ bị mấy vị thần trên đỉnh Olympus xé xác mãi không siêu sinh mất. Nhưng mà...” Cô ta nhìn chằm chằm cái trán của Persephone “Nếu người thua, ta muốn người đưa cho ta viên đá sinh mệnh”

Viên đá sinh mệnh? Thì ra đây mới mục đích của cô ta, cô ta muốn có một nửa sức mạnh của Hades, hay nói cách khác, cô ta muốn trở thành vợ

của Hades. Viên đá sinh mệnh, đó là thứ đồ trân quý nhất mà Hades đưa cho cô, là một nửa sinh mệnh của hắn!

Nhìn Persephone do dự, Minthe khiêu khích.

“Như thế nào? Người không dám? Nếu người thua trong trận chiến tình yêu này, viên đá sinh mệnh đó có ý nghĩa gì với người nữa chứ?”

“Tuy không có hắn, nhưng nó là thứ đồ trân quý nhất Hades tặng cho ta... Quên đi, nếu người thật sự thắng, ta sẽ đem viên đá sinh mệnh cho người” Persephone xoa trán, đồng ý.

“Hoàng hậu, sao ngài lại đồng ý cô ta? Ngài có biết nếu ngài giao viên đá sinh mệnh thì sẽ thế nào không? Ngài sẽ chết!” Diana sợ hãi.

Persephone thản nhiên liếc nhìn Diana.

“Nếu Hades đã không yêu ta thì ta còn cái gì?” Persephone một câu hai ý nghĩa, trầm mặc một chút, cô đứng dậy đi khỏi lòng Diana.

“Ta từng bước một đi tới gần giấc mộng của ta, cho dù bị hắn phá hoại tất cả, ta cũng dùng hết sức để vá nó lại, dùng bản thân để trao đổi tất cả” Cô cắn răng nhìn Minthe và Diana, trong mắt lộ ra sự kiên định.

“Ta sẽ chờ” Minthe rúc vào người Hades.

Cho tới bây giờ Hades không thềm lên tiếng, hắn im lặng thờ ơ xem mọi thứ. Persephone đau lòng nhưng không có cách nào...

Chương 77: Va chạm

Địa ngục lại lâm vào tình cảnh bi thảm đầy lạnh lẽo.

Tất cả mọi người đều biết đến việc Hades quên Persephone. Mọi người đều rất đồng tình, họ chỉ biết bắt lực nhìn Hades mất đi trí nhớ của bản thân.

Persephone không khóc thán, chỉ tích cực muốn tiếp cận Hades, sáng tạo cơ hội cho cả hai ở chung, nhưng không có khả năng. Tuy rằng cô cùng Minthe đánh cược với nhau, nhưng cô ta căn bản không cho Persephone cơ hội tiếp cận Hades. Mỗi ngày, Persephone đều phải nhìn Minthe giống như nữ hoàng, cao ngạo ở cạnh làm bạn với Hades, mà cô thì giống như một phi tần bị hoàng đế vứt bỏ.

Nhưng mà Persephone giống như gián đánh mãi không chết, làm phiền bọn họ.

“Hades, chàng dẫn ta đến vườn Elysium chơi một chút được không?” Minthe ôm lấy tay Hades làm nũng.

“Sao vậy? Ghét địa ngục rồi sao?” Hades cười khẽ.

“Không phải vậy đâu, ta chỉ nghe mọi người nói ở đó có cặp vợ chồng hát rất hay, ta chỉ muốn đến nghe thôi” Cô ta nói chắc chắn là vợ chồng Orphee, trừ bọn họ ra sẽ không ai làm người ta thích cả.

Hades không phải đối, ôm lấy Minthe để đưa cô ta vào vườn Elysium.

Nhìn hai người đi vào vườn Elysium với tốc độ ánh sáng, Persephone đành than một tiếng, sau đó chậm chạp đi vào vườn Elysium, không có cách nào khác, cô không có pháp thuật di chuyển tức thời.

Nhìn thấy Persephone như con ruồi đi tới, Minthe khó chịu, nhưng mà cô ta không nói gì thêm, chỉ im lặng nhìn vợ chồng Orphee, làm bộ thưởng thức bản nhạc của họ.

Mặt trời sáng rực rỡ

Nguyện ngài đem ánh sáng thánh khiết “tắm” cho mỗi người

Ta cùng với người ta yêu cùng “tắm” nó

Cầu ngài đừng để mây đen che khuất

Làm cho gió lớn thổi chúng nó đi

Để ta và người ta yêu làm bạn bên nhau vĩnh cửu...

Tiếng đàn của Orphee vẫn êm tai như thế, mà giọng hát của Eurydite vẫn thương cảm như trước. Minthe nhủ mà nhìn Hades bên cạnh.

“Ta tưởng bọn họ hát rất hay, nhưng mà vẫn thế, nghe không hay bằng giọng của Apollo...” Minthe nhin không nổi bắt đầu nhắc đến các vị thần ở đỉnh Olympus.

Persephone hèn mọn nhìn cô ta, mới hai ngày mà đã giấu đầu lòi đuôi. Vì thế, cô nhin không được cười châm chọc.

“Ta cũng đã nghe qua tiếng đàn của Apollo nhưng mà ta cho rằng của Orphee và Eurydite hay hơn, tuy rằng Apollo được xưng là vị thần của âm nhạc, nhưng tiếng hát của hấn không thâm tình như Orphee, hấn yêu Eurydite cho nên mới có thể hát được bài hát làm người ta rung động.

Minthe hung hăng nhìn Persephone một cái, mà Persephone không yếu thế nhìn lại. Minthe đột nhiên nở nụ cười giảo hoạt, nhìn về Hades.

“Hades, có phải chỉ có linh hồn thuần khiết vô tư mới có thể vào vườn Elysium không?”

Hades nhìn cô ta.

“Vậy thì sao họ lại ở đây? Nếu ta nói đúng thì Orphee đã xâm nhập vào địa ngục, không phải sao? Chàng tại sao không đem hấn đi chịu hình của địa ngục mà cho hấn tiêu dao ở đây?”

Persephone hiểu ý của Minthe, cô ta thật sự khiến người ta phải tức giận.

“Minthe, người –”

“Nàng nói không sai, nhưng mà ta cũng không nhớ tại sao họ lại ở đây” Hades mở miệng “Themis –”

Themis xuất hiện trên bầu trời.

“Chúa tể, cần thần làm gì?”

“Đem Orphee và Eurydite xuống địa ngục, ta không muốn nhìn họ ở vườn Elysium một lần nào nữa”

“Vâng” Themis do dự một chút, sau đó biến một quả cầu hút linh hồn của vợ chồng Orphee vào. Persephone có thể thấy được biểu tình sợ hãi của họ, họ sẽ bị đưa đi địa ngục như vậy sao?

“Chàng không thể làm như vậy! Hades, chàng quên lời chàng từng nói rồi sao? Chàng bảo sợ ta ở vườn Elysium buồn chán nên mới để họ ở đây hát cho ta nghe!”

Persephone bắt lấy quần áo Hades, ánh mắt ngập nước.

“Tránh ra, Persephone, ngươi muốn ta nói với ngươi bao nhiêu lần nữa? Hades không nhớ ngươi là ai, hẳn không nhớ mọi thứ trước kia!” Minthe hất tay Persephone, kéo Hades rời xa.

Đôi mắt Hades vẫn bình tĩnh cùng lạnh lùng. Đúng rồi, sao cô lại quên hẳn mất đi trí nhớ? Còn muốn cùng hắn nói chuyện cũ?

Chương 78: Tan nát cõi lòng (17+)

546641

Lại một ban đêm nữa tới.

Từ ngày đánh đổ với Minthe cho tới giờ, Minthe không ép Persephone chuyển tấm cung, cho nên mỗi tối cô chỉ biết nằm ở đây ngửi mùi hương của Hades còn lưu lại.

Persephone muốn đi ngủ, nhưng lại không ngủ được. Cô biết nguyên nhân. Nỗi đau trong cô quá nhiều, làm cô ức chế, không thể làm gì cả. Cô khó chịu. Giống như cá thiếu nước, như cát rời biển vậy. Cô cái gì cũng không thể làm, cái gì cũng không quan trọng.

Cái loại cảm giác này làm cô thở không được. Nhưng cô lại không thể làm gì cả, chỉ có thể ôm chặt mình trong phòng.

Bên ngoài lại truyền đến âm thanh trêu đùa.

Persephone ngăn lỗ tai lại, nhưng nó giống như linh hồn không ngừng xâm nhập vào tai cô, đập vào màng nhĩ, chạm vào tim cô, cô bảo mình không cần để ý, nhưng lòng cô như bị người ta nhéo vậy.

Cô bây giờ còn sử dụng phương thức ngu ngốc kia để an ủi bản thân, nhưng cô biết đơn giản chỉ lừa mình dối người, vì vậy chịu không được leo xuống giường, không mang giày đi khỏi tấm cung.

Đối diện là phòng của Hades.

Cửa khép hờ, từng tiếng cười ái muội bay ra. Persephone nắm chặt quyền, cô biết mình sắp nhìn cái gì, nhưng vẫn lừa gạt lòng mình “Không đâu, họ chỉ nói chuyện thôi, họ sẽ không làm cái gì hết”

Cô ngăn cản mình nhưng chân cứ bước tới.

Tiếng lửa vang lên trong màn đêm. Một cỗ hơi thở ái muội đập vào mũi, đó là mùi hương lúc cô và Hades làm chuyện ấy. Cô ngừng thở, ánh mắt chậm chạp nhìn lên giường lớn –

Hai thân thể đang quấn lấy nhau.

Hades trần trụi nằm trên giường, còn Minthe giống như một người phụ nữ dâm đãng, ngồi trên người hắn, tay Hades vuốt lên bộ ngực đầy đặn của cô ta, hai tay cô ta nắm chặt màn tơ trắng, miệng phát ra tiếng thở dốc dâm đãng...

“Hades... Hades... Chàng giỏi quá...” Cô ta dâm đãng nói.

Thì ra hai ngày nay cô đều nghe được âm thanh họ hoan ái.

Persephone thở không nổi, giống như pho tượng nhìn hai thân thể giao nhau, sau đó nước mắt rơi trên mặt cô.

Cô không biết mình đi khỏi phòng của Hades thế nào, nhưng khi tỉnh dậy cô đã ở phòng mình.

Hecate đau lòng nhìn cô.

Nước mắt Persephone lại rơi. Cô giống như một đứa trẻ ôm lấy Hecate khóc to.

Hecate hiểu chuyện vồ vồ cô, không nói lời an ủi, chỉ để Persephone khóc thoải mái.

Sau một hồi, Persephone mới đứng dậy từ trong lòng của Hecate.

“Ta không sao, Hecate” Persephone lau nước mắt, mỉm cười.

“Chủ nhân...” Hecate đau lòng nhìn cô “Ngài thật sự bỏ qua thế sao? Chúa tể đã quên ngài rồi, ngài làm chúa tể yêu lại ngài sẽ rất khó”

“Vậy người bảo ta bỏ qua hắn sao? Ta nhớ người từng nói ta là người vợ đầu tiên của hắn cơ mà, cũng là người mà các người mong là hoàng hậu của mình cơ mà? Sao lại nói thế?”

“Thần không có ý đó, chủ nhân, chỉ là chúng thần đều đau lòng cho ngài, nhìn ngài ngày nào cũng im lặng đi theo chúa tể mà ngài ấy lại vô tình như vậy, chúng thần cảm thấy chúa tể không đáng để ngài làm vậy” Hecate tức giận nói “Còn có con nhỏ Minthe chết tiệt kia, nếu không phải cô ta giờ trò thì chúa tể đã không như vậy rồi”

Persephone cười với cô.

“Hecate, cảm ơn người đã lo lắng cho ta, nhưng đây là trận chiến giữa ta với Hades và Minthe, ta sẽ cố gắng để giành lại Hades”

Chương 79: Minthe kiêu ngạo

Ngay sau khi Persephone nói lời đó, Hades rời khỏi địa ngục để tuần tra lãnh thổ.

Trong lúc đó, địa ngục trở thành thiên hạ của Minthe.

“Hecate, ta muốn ăn nho” Cô ta tự nhiên nằm trên giường Persephone, giống như nữ hoàng ra lệnh cho Hecate.

“Minthe, đừng tưởng rằng chúa tể đi thì ngươi là nữ hoàng! Nói cho ngươi biết, trừ bỏ chủ nhân ra, ta không phục vụ bất kỳ ai!” Đôi mắt của Hecate tràn ngập sự tức giận.

Minthe nheo mắt, cười nhạt.

“Hecate, tuy rằng ngươi là nữ thần mặt trắng, nhưng ở địa ngục chỉ là một người hầu nhỏ bé, ta là chủ nhân tương lai của ngươi, ngươi không sợ ta mách Hades sao?”

“Ngươi thử đi?” Hecate biến mất.

“Ngươi –, con người hầu đáng ghét” Minthe tức giận ném một ít hoa quả nơi Hecate biến mất. Sau đó cô ta nhìn Persephone “Persephone, đi lấy nho cho ta”

“Cái gì?” Persephone ngồi trước gương nhíu mày.

“Ta nói ta muốn ăn nho”

“Xin lỗi, ta không biến ra được” Persephone nhún vai cười dịu dàng.

“Ngươi – Persephone, chờ Hades về ta sẽ cho ngươi sống không được” Minthe nghiêng răng.

“Cứ tự nhiên đi!” Persephone cười, sau đó nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Minthe vắn vẹo.

Persephone phát hiện khi đấu với Minthe phải dùng kiểu bình thản ung dung, nếu bản thân tức giận thì Minthe sẽ vui vẻ, mà mình ác ý trào phúng

lẫn cười uy hiếp thì cô ta sợ đối phương một chút, đây là kinh nghiệm mà Persephone nhận ra trong mấy ngày này, có điểm giống cung đấu, nhưng không có biện pháp! Biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà!

“Rhadamanthus, có chuyện gì sao?” Ngay lúc hai người dùng ánh mắt giết người nhìn nhau thì Rhadamanthus đi vào. Nhìn Persephone, hấn quỳ gối hành lễ, trừ bỏ ở buổi hôn lễ, Persephone chưa từng thấy hấn làm đại lễ với mình, cô nhanh chóng nâng hấn dậy.

“Có gì sao Rhadamanthus?”

“Hoàng hậu, chúa tể đi dò xét vực của Titan, cho nên chúng thần mời ngài đến phán xét”

“Này, Rhadamanthus, tại sao tìm cô ta? Ta là sủng phi của Hades, không lẽ không thể làm giups Hades sao?” Minthe nhảy xuống giường, trừng mắt nhìn Rhadamnathus, giống như bất mãn với thái độ cung kính của hấn với Persephone.

Rhadamanthus nhíu mày nhìn cô ta.

“Người sao?” Hấn nhìn từ trên xuống dưới, sau đó cười kiêu ngạo “Minthe, người chỉ thích hợp ở trên giường của Zues thôi”

Những lời này có ý nghĩa thâm vô cùng! Persephone ghen họng nhìn Rhadamanthus, không nghĩ người nghiêm cẩn như hấn lại có thể nói những lời như vậy.

Mặt của Minthe vắn vẹo! Cô ta tức giận trừng mắt nhìn Rhadamanthus.

“Rhadamanthus! Người dám nói với ta như vậy? Chờ Hades về ta sẽ cho người chịu gấp trăm ngàn lần!”

“Cứ tự nhiên” Rhadamanthus thản nhiên nói, sau đó kéo tay Persephone ra khỏi tầm cung.

Đi xa một chút, Persephone cười to. Rhadamanthus, hấn đang giúp cô trút giận! Cô sùng bái nhìn hấn.

“Bộ dạng của Minthe lúc này thật sự buồn cười!” Rhadamanthus cười nhìn cô.

“Ừ, ta không nghĩ người nghiêm túc như ngươi lại nói thế”

“Đó là do cô ta tự làm tự chịu thôi, nếu năm đó cô ta không lên chúa tể yêu đương vụng trộm với Zues thì chúa tể đã không buông tay cô ta”

“Ta nghĩ cô ta không muốn tới địa ngục” Persephone nói.

“Cô ta nói với ngài thế sao? Thật là một người đàn bà không biết xấu hổ là gì! Không hiểu tại sao chúa tể lại mang cô ta về, hơn nữa lại quên đi ngài!” Rhadamanthus thở dài, cảm thấy đồng tình với Persephone.

“Thế giới này mọi thứ luôn xảy ra, ta không thấy kì quái” Persephone cười dịu dàng, le lưỡi.

“Ngài nghĩ mọi chuyện đơn giản vô cùng!” Rhadamanthus bất đắc dĩ nói.

“Nếu không thì sao? Không lẽ ta phải quỳ gối trước Hades cầu hắn yêu ta? Tình yêu của hắn ban đầu là do mũi tên của Aphrodite bắn ra, đây là trò chơi, ta chỉ nhập vai mà thôi, bây giờ ta không còn vọng tưởng hắn yêu ta như lúc đó nữa”

“Vậy là sao? Ngài muốn bỏ chúa tể?”

“Không phải, Persephone ta không có thói quen bỏ dở giữa chừng, ta sẽ có hạnh phúc”

Persephone tự tin nói. Cô gặp người mạnh thì sẽ mạnh hơn, càng vào tình cảnh trở trêu thì cô càng cứng rắn.

Rhadamanthus gật đầu với cô, mỉm cười cổ vũ.

Chương 80: Đánh

Tuy rằng Persephone gặp người mạnh sẽ mạnh hơn, nhưng đối mặt với Hades thì cô lại không thể như vậy được.

Được mọi người giúp đỡ, Persephone có ba ngày kiêu ngạo.

Sau ba ngày, Hades trở về từ vực Titan. Vì thế Minthe kể lại ủy khuất đã chịu trong ba ngày này cho Hades nghe, còn ở trước mặt Persephone bắt Hecate quỳ xuống.

Hecate chưa từng bị đối đãi như vậy, hai vai của cô ấy run rẩy, ánh mắt ánh lên tia lửa tức giận.

“Hades, chính là cô ta. Ta bảo cô ta lấy nho cho ta, nhưng cô ta hét to, bảo ta không phải chủ nhân nên không có tư cách ra lệnh cho cô ta! Chàng bảo ta bây giờ có tư cách đó không?” Minthe khóc thút thít chui vào lồng ngực Hades.

“Hecate! Người đã nói với Minthe những lời này?” Hades âm trầm nhìn Hecate.

Hecate gật đầu.

“Đúng vậy, chúa tể, thần đã nói với Minthe những lời này, thần cho rằng nó không sai, lúc trước ngài bảo thần trở thành thuộc hạ của Persephone, thần chỉ cần hầu hạ ngài ấy!” Hecate quật cường trừng mắt nhìn Minthe.

“Hades, chàng xem cô ta kia, cô ta dám nhìn ta bằng ánh mắt đó, rõ ràng không xem ta là gì cả!” Minthe oán hận nhìn Hecate.

Hades cười lạnh.

“Hecate, xem ra người không biết tình hình bây giờ nhỉ? Nors?” Hấn quát khế.

Nors đứng bên cạnh đi ra.

“Chúa tể” Hấn cung kính hành lễ.

“Đánh Hecate cho ta”

Persephone hít một ngụm khí lạnh. Không chỉ cô mà cả ba vị phán quan lẫn Diana cũng không tin tưởng nhìn Hades.

“Chúa tể...” Nors do dự nhìn Hades.

“Không nghe thấy ta nói sao? Đánh Hecate cho ta”

Nors vẫn không động đậy.

Ánh mắt của Hades tràn đầy tia tức giận.

Persephone không chịu được, đi qua vỗ vai Hecate “Dừng tay, Hades, lúc trước chàng bảo cô ấy trở thành thuộc hạ của ta, bây giờ lại lật lòng, chàng dựa vào cái gì mà đánh cô ấy?”

“Dựa vào cái gì? Bằng thái độ của cô ta đối với Minthe” Hades lạnh lùng nhìn Persephone.

“Hecate đi theo ta từ lúc ta tới đây, ta biết tính của cô ấy rất thẳng thắn lẫn trung thành, chàng ở với cô ấy hơn một ngàn năm mà vẫn không biết tính cách của cô ấy sao?”

“Câm miệng! Người dám dạy dỗ ta à?”

“Ta chỉ nói sự thật mà thôi” Persephone chống đối.

Minthe làm bộ đau khổ lau nước mắt.

“Hades, chàng xem đi. Hecate có cô ta làm chỗ dựa, nếu không, Hecate làm sao dám kiêu ngạo như vậy?”

“Nors, người đứng đó làm gì? Đánh Hecate”

“Nhưng mà...” Nors nhìn Persephone đứng trước che chở cho Hecate, không biết làm sao.

“Hades, bỏ qua cho Hecate, nếu chàng tức giận thì đánh ta đi” Persephone lạnh lùng nhìn Hades và Minthe.

“Hades...” Minthe nhìn hẩn, ủy khuất nói.

Hades không lên tiếng, khoe miệng nhếch lên tàn nhẫn.

“Nếu ngươi muốn chịu khổ thay Hecate thì ta sẽ thành toàn cho ngươi! Nors, đánh –!”

Persephone đẩy Hecate ra, sau đó nhìn Nors gật đầu.

“Nhanh lên! Nếu ngươi không đánh thì chúng ta đều gặp chuyện!” Persephone nhỏ giọng nói.

Mặt của Nors hiện lên tia khở sở, hất gơ roi lên rồi dừng lại trên người Persephone. Persephone không thấy đau đớn, cô biết Nors đang bảo vệ cho mình. Nhưng mà Hades đâu phải đứa ngốc, hất tức giận đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đoạt lấy cây roi trong tay hắn.

“Cút ngay!” Hades gơ roi lên, nặng nề đánh xuống người Persephone, cô cảm thấy cả người lẫn trái tim đau đớn.

“Chúa tể...” Hecate bị dọa đến mức ngồi xuống đất.

Diana chạy đến cầm lấy tay của hắn, quỳ trên mặt đất nhìn hắn.

“Chúa tể, cầu xin ngài dừng tay, chỉ cần quá ba roi, hoàng hậu sẽ chết!”

“Cút ngay Diana!” Hắn tức giận.

“Không –! Cầu xin ngài thả hoàng hậu!” Diana ôm lấy Persephone, đưa lưng về phía Hades.

Persephone nhăn mày, dùng sức đẩy Diana ra.

“Diana, không cần giả vờ! Đừng quên ngươi đã làm gì với ta!” Persephone lạnh lùng nhìn Diana.

Diana chột dạ đứng dậy, im lặng.

Nhìn Diana rời khỏi thân thể của Persephone, Hades tiếp tục đánh.

Mỗi một cái đòn đánh ở sau lưng của cô, lòng của cô, sau đó cô thấy Minthe nở nụ cười vui vẻ, còn mọi người tức giận mà không dám nói gì, và rồi cô chìm vào hôn mê...

Chương 81: Địa ngục

Lúc Persephone tỉnh dậy thì phát hiện mình không nằm trong tâm cung, cô không biết đây là đâu, giường đá lạnh như băng, màn sa màu xám, trừ bỏ cây đuốc đang rung thì xung quanh đều một màu đen. Hơn nữa, cô cảm thấy hình như có linh hồn đang trôi xung quanh.

Cô đã chết sao? Không phải cô có viên đá sinh mệnh của Hades bảo vệ sao? Cô sao có thể chết rồi? Persephone nhìn xung quanh, nhưng vừa động thì ở sau lưng đau đớn vô cùng.

Cô nghe răng, trợn mắt rên lên một tiếng.

Một thân hình màu đen nhẹ nhàng đi đến, là Themis.

“Ngài đã tỉnh sao thưa hoàng hậu?”

Persephone gật đầu “Là người cứu ta?”

“Không ạ, sau khi chúa tể đánh ngài thì ra lệnh cho thần đem ngài đưa vào địa ngục”

Thì ra đây là địa ngục, cô cười khổ.

“Thân thể của ngài còn đau không?”

Persephone giật bả vai sau đó nhú mày. Thân thể tuy đau nhưng tim lại đau hơn.

Themis thở dài.

“Quả nhiên chúa tể dùng sức không nhẹ. Xin lỗi ngài, lúc ngài đau đớn chúng thần không thể giúp được ngài”

Persephone lắc đầu, không biết nói gì.

Vẻ mặt của Themis có chút mê hoặc.

“Tuy thần không biết chuyện gì xảy ra, nhưng đối với chúa tể thì thần biết ngài ấy không phải là kẻ không kiên định, tuy bảo ngài ấy quên đi

ngài, nhưng ý chí của ngài ấy hẳn không dễ bị Minthe lừa gạt. Cho nên thần nghi ngờ”

“Đúng vậy” Persephone thở dài, nói với Themis những lời Aphrodite từng nói với mình.

“Quả nhiên, nếu vậy thì có thể giải thích được mọi thứ” Themis cười lạnh “Vốn dĩ Aphrodite bán tên với chúa tể là vì cô ta không thích chúa tể, cô ta ghét người miệt thị mình, nhưng mà lần trước chúa tể lại chọc giận cô ta nên cô ta mới làm thế”

“Chọc giận Aphrodite? Người nói Hades chọc cô ta?” Persephone giật mình nhìn Themis, không rõ Hades chọc Aphrodite cái gì.

Themis cười như không cười nhìn Persephone.

“Không lẽ ngài không biết? Tuy chồng của Aphrodite là Hephaistos nhưng tình nhân của cô ta là Ares. Bởi vì hắn từng làm bậy với ngài, bị chúa tể đánh cho chết khiếp, ngài nghĩ Aphrodite sẽ không giận sao?”

Thì ra đó là nguyên nhân chính của vấn đề. Những nghi ngờ của Persephone nhanh chóng được giải tỏa. Nghĩ đến ngày đó cô nhận ánh mắt lạnh lùng cũng như lời nói nhỏ của Aphrodite, bây giờ thì cô hiểu rồi, thì ra tất cả đều là do Aphrodite dựng sẵn. Nhưng bây giờ có hiểu cũng đã chậm rồi.

“Themis, ngoại trừ Hades và Hermes ra thì còn cách khác đi khỏi địa ngục không?”

“Đi khỏi? Không lẽ ngài muốn đi tới Olympus?”

“Ừ, ta muốn tìm Zues hoặc Hera, bọn họ sẽ có cách để Hades trở lại nguyên dạng”

Themis nở nụ cười thản nhiên.

“Hoàng hậu của thần, ngài quả nhiên vẫn còn ngây ngô. Ares là con của Hera, chúa tể đánh con của bà ta, bà ta trả thù còn chưa kịp nữa là. Kế hoạch của Aphrodite vừa vụn hợp ý của bà ta, ngài cho rằng bà ta sẽ giúp ngài ư? Còn Zues, thời gian mỗi ngày để ứng phó với đám tình nhân của

hắn còn chưa đủ, hơn nữa, nếu ngài tìm hắn, thần sợ hắn sẽ không tha cho ngài...”

Đúng vậy, sao cô lại quên mất, cô đang ở thế giới của các vị thần, bọn họ không có quan niệm về huyết thống, chỉ cần thích thì họ sẽ tùy tiện làm bậy. Trời ơi, không lẽ cô không có cách khác sao?

Persephone suy nghĩ. Themis thở dài.

Lúc hai người im lặng thì một bóng người nhẹ nhàng đi vào.

Đương nhiên là Minthe.

“Thì ra người chưa chết” Minthe ngạc nhiên “Xem ra không đem người tra tấn thì viên đá sinh mệnh sẽ không rời người nhỉ?”

“Minthe, người đừng quá phận, ý vào sự sùng ái của chúa tể mà đi vào khu vực cấm” Themis tức giận nhìn Minthe.

“Themis, đừng dùng loại vẻ mặt này với ta, ta chỉ đến để mang Persephone đi mà thôi, ta sẽ rời khỏi cái nơi quái dị này ngay lập tức”

“Người muốn đưa ta đi?” Persephone nhìn cô ta, không hiểu tại sao cô ta muốn đem bản thân đi, cô rời xa không phải càng hợp ý của cô ta sao?

“Ta cũng nghĩ thế, nhưng ta lại không thích Hecate nên muốn người làm người hầu của ta”

Chương 82: Người hầu của Minthe

Người hầu?

Persephone khiếp sợ nhìn Minthe.

“Minthe, người không cần quá đáng!” Không để Persephone lên tiếng, Themis đã lạnh lùng nói.

“Themis, người quản nhiều chuyện quá nhỉ? Người cho rằng mình là người cai quản khu vực cấm của địa ngục thì ta không dám làm gì người sao? Đừng quên thân phận của người, người cũng từng là đồ chơi của Zues mà thôi, nếu ta nói với Hades, hắn sẽ ném người ra khỏi đây”

“Người!” Ánh mắt Themis hiện lên tia đau lòng, nhưng lập tức sự tức giận thay thế cho đau đớn đó.

“Minthe, cho dù là thân phận hay là thần cách người không có tư cách để dạy dỗ ta, hôm nay ta sẽ cho người xem ta có phải là đồ chơi của Zeus hay không nhé?”

Themis tức giận rồi, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra sự đáng sợ.

“Themis, đừng!” Persephone ôm thắt lưng của Themis.

“Themis, đừng để cô ta chọc giận, nếu người làm cô ta bị thương, Hades sẽ không bỏ qua cho người”

“Trừng phạt thì trừng phạt, ta đến địa ngục vì Hades là người công tư phân minh, nhưng nếu hắn cũng ngu ngốc như Zues thì ta sẽ rời khỏi đây!”

Persephone thở dài, nhẹ giọng nói.

“Themis, người đã quên lời chúng ta vừa nói sao? Hades biến thành thế này là do ai làm ra? Chúng ta tranh đấu ở đây thì ai có lợi nhất? Người tỉnh táo lại cho ta”

Nghe lời của Persephone, sự tức giận của Themis tắt ngúm, việc này khiến cô phải nhìn Persephone với ánh mắt khác xưa. Cô từng cho rằng

hoàng hậu chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, nhưng bây giờ cô có chút bội phục Persephone.

“Đi thôi, Minthe, nếu ngươi đã nói vậy thì ta sẽ trở thành người hầu của ngươi”

Persephone buông Themis ra, đi đến trước mặt Minthe.

Minthe nở nụ cười đắc ý.

“Persephone, ngài là hoàng hậu của địa ngục, sao ngài có thể...” Themis đau lòng nhìn Persephone.

“Không sao đâu Themis. Bất luận là ta bị đối đãi thế nào cũng không sao, chỉ cần ở cạnh Hades thì cho dù hắn không nhận ra ta cũng được”

Persephone nở nụ cười trấn an, sau đó cung kính nói với Minthe.

“Đi thôi, từ hôm nay ta sẽ thành người hầu của ngài”

Minthe cười lớn, sau đó nhìn Themis với ánh mắt khinh thị, sau đó rời khỏi khu vực cấm.

.....

Sau đó Persephone trở thành người hầu của Minthe.

“Ngươi biết không Persephone? Ta từng vì Zues mà buông tay Hades, nhưng Zues lại là người đàn ông hoa tâm, hắn lừa gạt ta, sau đó lại đi tìm người đàn bà khác, ta hận hắn, nhưng bây giờ ta đã chiếm lại Hades, lần này ta sẽ không buông tay, cho nên ta khuyên ngươi sớm buông tay hắn đi, trừ khi Aphrodite lại bắn mũi tên vào hắn, nếu không ngươi sẽ không thể làm hắn yêu ngươi lại như lúc trước.”

Minthe nằm trên giường màu trắng, đôi mắt màu tím vì say rượu đã trở nên mờ đục, cô ta cười hì hì, vuốt ve bộ ngực đầy đặn của mình, kiêu ngạo nhìn Persephone.

Persephone không lên tiếng, cô im lặng đổ rượu cho Minthe.

“Như thế nào? Răng nhọn của ngươi đâu rồi? Không tin tưởng bản thân sao? Nếu là vậy, ngươi mau đưa cho ta viên đá sinh mệnh đi...”

Đôi mắt màu tím của Minthe hiện lên tia sáng, sau đó cô ta ném chén rượu xuống đất, cầm lấy tay của Persephone.

Hành động của cô ta nhanh chóng khiến cho Persephone trở tay không kịp, theo bản năng cô rút tay để bảo hộ mình. Dùng sức một chút, cô đẩy Minthe ra.

“Persephone, người!”

Vẻ mặt say rượu của Minthe thanh tỉnh nhiều, cô ta muốn đứng lên nhưng vì thân thể không có sức lực nên không làm được.

“Minthe, người uống say rồi”

Persephone không thèm nhìn cô ta, xoay người rời khỏi tầm cung.

Chương 83: Minthe chết

Đi ra khỏi tâm cung, Persephone đi trong vô định, do dự một hồi, cô đi vào vườn Elysium.

Từ sau khi vợ chồng Orphee rời đi, cô không tới đây lần nào nữa.

Nhìn những đóa hoa vẫn đẹp như trước nhưng cô cảm thấy một sự đau lòng không nhẹ. Cái gọi là cảnh còn người mất chính là như thế này.

Cô im lặng ngồi trên bãi cỏ, nhắm mắt.

Vết thương sau lưng vẫn còn đau, nhưng lòng cô lại đau hơn rất nhiều.

Gió nhẹ thổi qua, những cánh hoa bay lên không trung, Persephone bây giờ mờ mịt quá... Cô nên tin tưởng ai đây? Cô nên làm gì bây giờ? Nếu Amphitrite ở bên cạnh cô sẽ chỉ đường cho cô, nhưng cô ấy đã không còn... Nghĩ đến cái chết của Amphitrite, nước mắt của Hypnus, Persephone đau lòng ôm lấy gối, đắm chìm trong nỗi đau, hóa ra cô lại cô đơn như vậy...

Một bàn tay to mạnh thô bạo kéo lưng cô lên. Cánh tay đung vào vết thương của cô khiến cô rên lên một tiếng. Mở mắt ra thì thấy kẻ làm là Hades, sao hắn lại ở đây? Sự âm thầm trong hai mắt của Persephone bởi vì hắn xuất hiện mà sáng rực, nhưng ngay lập tức cô bị sự tức giận của hắn dọa ngây người...

“Hades... Chàng...”

Hades cắn răng, đôi mắt nổi lên sự tức giận, hắn cầm chặt tay của Persephone.

“Là người làm phải không?”

“Chàng nói cái gì? Ta làm cái gì?” Persephone ngây người hỏi hắn, không hiểu ý của hắn.

“Người giết Minthe! Người ghen tị với nàng nên giết nàng phải không? Người là người đàn bà ác độc!”

“Người nói gì? Minthe đã chết?” Persephone kinh ngạc hét lớn, giãy dụa, muốn suy nghĩ nhưng vì hành động tàn nhẫn cũng như thô bạo của Hades làm cô đau đến không thể nghĩ gì được.

“Dừng tay, Hades, ta không làm cái gì cả...” Tất cả mọi thứ đều bất ngờ làm Persephone không biết giải quyết thế nào, cô thậm chí không thể thanh minh cho mình.

Ngay lúc đó Hecate xuất hiện trước mặt hai người. Tay của cô ta cầm lấy một viên bạc hà.

“Chúa tể –” Hecate quỳ gối trước mặt Hades.

Nhìn viên bạc hà màu xanh trước mắt, Persephone kinh ngạc vô cùng.

“Hecate, đây là...”

“Chủ nhân, xin lỗi... Thần không biết có chuyện gì xảy ra, thần chỉ tìm thấy Minthe trong đồng quần áo của ngài...”

Minthe biến thành viên bạc hà? Nhớ đến lời đặt cược lúc trước, Persephone kinh ngạc há miệng –

“Hades, ta thề không phải do ta làm, tuy rằng ta hi vọng Minthe biến mất, nhưng ta không biến cô ta trở thành viên bạc hà”

Lời Persephone chưa kịp nói hết thì đã bị sự tức giận của Hades dọa sợ! Trời ạ! Bây giờ hấn giống như ác quỷ, đôi cánh màu đen xuất hiện bay lên không trung, đôi mắt hấn màu đen huyền bí bây giờ đã trở thành màu đỏ như máu... Hấn vì Minthe mà báo thù sao? Hấn sẽ giết cô sao?

“Tin người?” Hades cười lạnh “Người cho rằng giết Minthe rồi ta sẽ yêu người ư? Nằm mơ, bây giờ ta sẽ cho người biết thế nào là địa ngục...”

Persephone còn muốn giải thích với hấn, nhưng thấy bộ dạng tức giận này của hấn, cô biết dù mình nói gì hấn cũng không tin. Cái gọi là chưa tìm đã định là thế này, nhưng bây giờ cô muốn biết kẻ đứng đằng sau là ai? Chưa kịp nói này nọ đã bị Hades ôm vào người.

“Chàng muốn đưa ta đi đâu? Hades?”

“Đi đến nơi tận cùng của địa ngục!”

Chương 84: Nơi tận cùng của địa ngục

C.Z..600.1277662

Vực sâu của địa ngục. Persephone không lạ gì nơi đây, bởi vì lúc trước khi cãi nhau với Hades, cô đã cưỡi Tarot đến đây tìm hắn để xin lỗi, mọi thứ cứ như hôm qua, nhưng bây giờ cô đã trở thành người có tội, tùy ý để hắn dùng xiềng xích khóa mình lại.

Cô có thể nhìn thấy Sisyphus [1] cách đó không xa, hắn liều mạng chông đá lên thành núi cao, sau đó đau khổ nhìn những tảng đá rơi xuống, hắn lại tiếp tục mang đá lên núi, cứ như thế lặp đi lặp lại...

Bây giờ cô cũng giống như Sisyphus sao? Vì một việc cô không làm mà trả giá lớn như thế? Cô động người, nhưng lại không có sức lực để làm. Cô bị xiềng xích mà Hades tạo ra trói lại gắt gao, buộc phải nằm trên nham thạch. Mà Hades thì lạnh lùng đứng nhìn cô.

“Persephone, ta sẽ không để ngươi chết đi dễ dàng, ta muốn tra tấn ngươi, làm cho ngươi biến thành tro, ta muốn đem tro của ngươi để làm phân cho cây bạc hà, muốn ngươi vĩnh viễn ở dưới chân Minthe”

Khuôn mặt tái nhợt của Persephone nở ra nụ cười tươi.

“Tốt, Hades” Cô cúi đầu, âm thanh có chút nghẹn ngào “Nếu đây là quyết định của chàng, ta sẽ không nói lời nào hết, nhưng mà mặc kệ chàng muốn làm cái gì mà nói, ta cũng phải nói với chàng, tình cảm của ta dành cho chàng là chân thật, cho dù chàng vì ma pháp mà quên đi ta, nhưng mà trong trí nhớ của ta, thời gian ở cạnh chàng luôn là thứ đẹp nhất...”

“Được rồi! Ta không muốn nghe ngươi nói!” Hades khó chịu ngăn lời của Persephone, ngay lập tức không còn ở đó.

Persephone thở dài, nhanh chóng bình tĩnh, đem sức chú ý lên xiềng xích trên người. Tuy rằng mọi thứ đến rất bất ngờ, nhưng cô vô cùng bình tĩnh, cô nghĩ được mùi âm mưu ở đây, Hades mất trí nhớ, Minthe chết, mọi thứ quỷ dị như thế? Là ai? Ai ở sau lưng thao túng mọi thứ? Là Aphrodite sao?

Cô ta ghi hận với Hades nên điên cuồng trả thù? Vậy việc Minthe chết thì sao? Cô ta không thể vào địa ngục để giết Minthe được. Không lẽ...

Trái tim của Persephone chợt đông lại, chỉ có cô, trừ bỏ người đó ra, cô không thể tin ai hận cô như vậy. Không thể, cô không thể chết ở đây, cô phải chạy khỏi nơi này –

Nhắm mắt lại, cô im lặng niệm chú ngữ, cố gắng cởi bỏ xiềng xích, nhưng đọc xong dòng chú ngữ, dây xích vẫn ở trên người cô.

Đáng chết! Cô rời khỏi đây bằng cách nào? Trong lúc Persephone bối rối, một bóng người xuất hiện trước mặt cô.

“Persephone, tôi giúp cô...”

Persephone trừng mắt nhìn người trước mặt.

“Có chết ta cũng không để người giúp ta, Diana, người là kẻ phản bội!”

Khuôn mặt của Diana tái nhợt.

“Persephone, sao cô lại...”

“Chẳng lẽ sai sao? Diana, ta thật là một kẻ ngu, đến giờ nghĩ lại cẩn thận mới phát hiện, hóa ra người và Aphrodite là một phe”

Mặt của Diana tái hơn, bàn tay trắng nõn của cô ta cầm lấy cổ áo.

“Cô hiểu lầm tôi rồi, Persephone, tôi không phải là người của Aphrodite”

Persephone hừ lạnh.

“Không có? Vậy lúc ở Olympus, cô một tác cũng không rời khỏi Hades, vậy sao hấn lại như thế? Còn Minthe chết, không lẽ cô nói là Aphrodite vụng trộm đi vào địa ngục giết Minthe? Tìm khắp địa ngục chỉ có người mới có động cơ để làm việc này... Người yêu Hades, người chờ hấn lâu như thế mà không có tình yêu của hấn nên người dùng phương thức vô sỉ này để giết chết ta, thuận tiện trừ bỏ Minthe, sau đó người có thể trở thành hoàng hậu của Hades, phải không?”

Từng câu từng chữ của Persephone như nói trúng tim của Diana vậy, khuôn mặt tái nhợt chuyển sang màu xanh trắng, ngực của cô phập phồng

giống như muốn nổ tung.

“Đúng, cô nói đúng... Persephone, tôi từng mơ rằng mình trở thành vợ của Hades, tôi hận cô, cô dựa vào cái gì mà để Hades yêu? Tuy rằng cô đẹp, hồn nhiên, nhưng tôi cũng đâu thua kém gì cô? Nhưng vận mệnh lại trêu đùa tôi, cho dù tôi ở cạnh hắn hơn một ngàn năm, yêu hắn lâu như vậy nhưng hắn không yêu tôi. Cho dù tôi giết cô, Hades cũng không yêu tôi, tôi biết. Cô còn nhớ tôi từng nói với cô chứ? Tôi chỉ có tình cảm anh em với Hades mà thôi. Tôi không lừa cô đâu”

“Nói thật dễ nghe, nếu không phải tôi bị trói như thế này tôi đã vỗ tay cho cô rồi. Diana, cô biết không? Tôi đi đến nước này là cho do tôi ngu ngốc tin tưởng cô, để cô ở cạnh Hades, cuối cùng tôi cũng hiểu, tất cả vị thần đều là kẻ vô sỉ, chỉ có tôi ngây thơ...” Nói đến câu cuối cùng, vẻ mặt oán hận của Persephone trở thành đau thương, cô thật sự mệt mỏi, quá mệt mỏi, quan hệ của các vị thần so với xã hội hiện đại còn phức tạp hơn rất nhiều.

“Persephone, tôi thật sự muốn giúp cô, muốn cởi bỏ xiềng xích cho cô, mang cô đi khỏi đây”

“Mang tôi đi khỏi đây? Không, hiện tại ai tôi cũng không tin, tôi thà chết ở đây còn hơn! Diana, lần này tôi sẽ làm theo ý nguyện của cô, tôi sẽ ở đây từ từ biến thành tro...” Đôi mắt của cô hiện ra sự tuyệt vọng.

Diana không khỏi suy nghĩ, nhớ kỹ chú ngữ, muốn đem Persephone cứu.

“Cút ngay! Cô không hiểu lời của tôi nói sao?” Persephone tức giận.

Chương 85: Kẻ thao túng đằng sau

“Không được! Persephone, tôi phải cứu cô, sau đó cho cô biết tôi cũng giống hoa thủy tiên trắng noãn không có ý gì xấu xa” Diana tức giận, nhắm mắt đọc chú ngữ. Đột nhiên cô ta nhú mày, một ngum máu trào ra.

“Cô muốn chứng minh tâm của mình? Sao có thể? Cô sẽ gây trở ngại cho kế hoạch của tôi” Một tiếng cười khách khách như quý vang lên, bàn tay kéo con dao ra. Máu tươi dính trên con dao vô cùng đáng sợ.

“Cô...” Diana khó khăn mở miệng, muốn bắt người đó, nhưng người đó lắc mình, vẫy tay đem ném Diana tới gần sơn thạch, Diana nôn ra một ngum máu, ngất đi,

Persephone bị hành động của cô ta dọa ngây người, không biết phải làm gì.

“Thế nào? Nữ thần mùa xuân ngây thơ của ta, chút máu đó đã khiến người sợ hãi?” Người thần bí đó bước tới gần Persephone, tháo màn che mặt xuống lộ ra mặt thật.

Là Hecate.

“Hecate, sao lại là cô?”

Nếu Diana phản bội Hades, Persephone có thể giải thích, nhưng Hecate, người luôn ngây thơ, trung thành thì sao phải thế? Rất nhiều thứ hiện trong đầu của Persephone nhưng cô không thể giải thích mọi thứ.

Hecate giống như hiểu được ý nghĩ của cô, nở nụ cười hồn nhiên như xưa, nhưng có chút tà ác.

“Không nghĩ ra sao, chủ nhân của ta?” Cô ta vươn tay xoa má của Persephone “Ngài có biết ta là ai không?”

“Dĩ nhiên, ta biết ngươi là ai. Hecate, tại sao lại thế? Không lẽ cô là Aphrodite biến thành sao?”

Vẻ mặt nhìn Hecate lo lắng.

“Tôi là con gái của nữ thần Asteria và thần hủy diệt Perses! Cô nghĩ tôi cũng là một cô gái mười tám tuổi như cô sao? Tôi đã sống mấy ngàn năm, thậm chí còn nhiều hơn cả Hades. Tôi tận mắt thấy Tartarus và địa ngục sinh ra, thậm chí nuôi không ít các vị thần ở Olympus, nhưng tôi rất ghét, tôi ghét bọn họ, tôi có năng lực thống trị địa ngục, tôi muốn làm nữ hoàng của địa ngục”

“Cho nên, vì hôm nay cô đã nghĩ rất nhiều cách?”

“Đúng thế, tôi đã bày ra âm mưu này với Aphrodite, tôi biết nếu tôi trực tiếp xung đột với Hades, tôi sẽ thua vì tôi không phải đối thủ của hắn, cho nên tôi đành phải dùng cách khác để làm hắn yếu đi, lợi dụng mũi tên của Aphrodite, làm cho hắn yêu cô, lúc hắn yêu điên cuồng nhất định sẽ đem viên đá sinh mệnh giao cho cô, nhưng lại ở cạnh cô bảo vệ ngày đêm, làm tôi không thể xuống tay được, tôi đành lợi dụng chú ngữ của Aphrodite làm cho hắn quên cô, cho hai người tách ra...”

Hecate giơ tay lên “Tôi không nghĩ xuống tay nhanh như thế, tôi muốn để Hades tra tấn cô thêm một thời gian làm cho cô yếu dần, như vậy tôi sẽ dễ dàng lấy được viên đá sinh mệnh, nhưng Minthe ngu ngốc kia bắt đầu không chịu được sự yên tĩnh ở địa ngục nên muốn nói điều kiện với tôi, vì vậy tôi biến cô ta thành viên bạc hà, với tính cách của Hades, hắn sẽ không bỏ qua cho cô, nhưng tôi không ngờ Diana lại đến đây giúp cô, con đàn bà chết tiệt...” Hecate liếc Diana đang yếu dần “Là chính cô ta tìm đến cái chết, nếu cô ta không cứu cô sẽ không chết sớm như vậy. Persephone, cô xem... Tất cả mọi thứ đều dựa theo suy nghĩ của tôi, hiện tại trò chơi đã kết thúc, lúc tôi lấy viên đá sinh mệnh từ cô, cũng là lúc tôi giải phóng cho Titan, không bao lâu, địa ngục sẽ trở thành của tôi”

Hecate cười lớn, làm lộ ra mặt ác độc của nữ thần mặt trăng. Persephone liều mạng giãy dụa, nhìn vũng máu của Diana ở cạnh. Trời ơi! Cô không dám nghĩ đến cảnh tượng đó ở địa ngục. Cô kêu hét, giãy dụa, da thịt trắng nõn bị xiềng xích để lại dấu vết.

“Đừng từ chối, vô dụng, Persephone... Tôi cam đoan với cô sẽ không đau đớn gì hết, chỉ cần tôi lấy được viên đá sinh mệnh, cô sẽ tan thành mây khói”

Hecate cười khanh khách, vươn tay đặt trên đầu Persephone.

Nhìn Diana ngày càng yếu dần, Persephone chịu không được hét lớn.

“Dừng tay, Hades ! Hades !”

Chương 86: Quyết chiến

NARUTO.600.1560159

Cô lại quen thói kêu tên Hades, cô thật sự quá ỷ lại hẳn, nhưng Hades đã mất trí nhớ, hẳn sẽ không đến... Nước mắt Persephone rơi càng lúc càng nhiều, cô thật sự rất ám ức, cô phải chết trong nghẹn khuất thế này sao?

Cô còn chưa nghe Hades nói yêu cô, còn chưa sinh cho hẳn đứa con, cô còn chưa cùng hẳn đi khắp địa ngục, nhưng hẳn đã quên cô là ai rồi, đầu óc Persephone như bị người khác chặn xe, hỗn độn, lúc này cái gì cô cũng không nghe thấy, cái gì cũng không cảm giác được, chỉ ngơ ngác nhìn Hecate.

Sau đó đồng tử của cô mở lớn, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc.

Lúc này người không nên xuất hiện nhất lại xuất hiện ở đây, là Hades.

Trời ơi! Nhất định là ảo giác trước khi cô chết, cô nhất định rất nhớ hẳn nên mới có thể thấy hẳn xuất hiện. Nhưng cũng không đúng, nếu vậy tại sao Hecate lại phun máu ra, giống như cái giẻ bị ném mà văng đi?

Đồng tử Hades biến thành màu đỏ như máu, hẳn tức giận, hẳn giận Hecate sao? Hẳn nhất định biết âm mưu của Hecate nhỉ? Nhưng sao hẳn lại biết?

Persephone muốn biết nguyên nhân, nhưng lúc này cô giống như một người say, choáng váng vô cùng, cái gì cũng không thấy, cũng không nghe...

.....&&&&&&&&&&&&&.....

Persephone mơ một giấc mơ dài. Lúc cô tỉnh dậy thì cô đi đến khu vườn Elysium. Cô thấy vợ chồng Orpheus. Họ cười với cô, sau đó lại hát bản tình cả làm người rung động. Mà cách đó không xa, Hades im lặng đứng trong bụi hoa, đôi mắt thâm thúy đầy tình cảm nhìn cô chăm chú.

Sau đó cô và hẳn nhìn nhau, hẳn vươn tay tới cô, nở nụ cười đầy yêu thương quen thuộc. Persephone sửng sốt một chút, tất cả cảm xúc phức tạp

biến thành mây khói, cô vừa khóc vừa cười chạy về phía Hades. Ngay lúc cô ở trong vòng tay của Hades, khuôn mặt của hắn trở nên vụn vụn, sau đó máu trào từ miệng hắn, rồi hắn ngã xuống...

Một bóng đen xuất hiện trước mặt cô, dĩ nhiên là Hecate.

“Persephone, tôi sẽ không cho cô có hạnh phúc, hahaha” Hecate cười lớn.

“Không ——”

Persephone đau lòng hét lớn, tay run rẩy.

“Không cần, không cần... Hecate, không cần....”

Persephone khóc nức nở, cảm thấy cả người lạnh như băng, cô giống như Jack và Rose lúc thuyền Titanic bị chìm, ở trong biển lạnh như băng, chịu không nổi tuyết vọng cùng với cái lạnh. Rose thì sống, nhưng cô thì sao?

Nếu Hades biến mất khỏi thế giới này, cô sống thì có ý nghĩa gì?

Có lẽ cô cũng nên chết đi. Cô thở dài một cái rồi chìm vào bóng đêm.

“Persephone, tỉnh lại cho ta!”

Đáng ghét! Là ai? Ai dám dùng khẩu khí chiếm hữu kia nói với cô, còn không ngừng lay cô, cô đã chết mà. Ngay lập tức, cô cảm thấy một trận ám áp, cái lạnh như băng bỗng dưng biến mất.

Cảm giác này rất quen thuộc, âm thanh này cũng thế, cô muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt lại không thể mở, nó nặng như một vạn tấn vậy...

“Persephone, tỉnh lại!” Âm thanh chiếm hữu lại bao gồm cả sự khẩn cầu, còn có một tia bất lực.

Persephone xúc động, cô di chuyển cánh tay một cách khó nhọc, sau vài lần từ chối, cuối cùng cô cũng mở mắt.

Màn sa màu trắng, khung đình lớn, cột trụ cùng với lửa đỏ rực.....Tất cả đều rất quen thuộc. Cô khó khăn di động tầm mắt, cuối cùng thấy người xung quanh cô. Ngay lập tức, nước mắt cô lại rơi.

“Em đang mơ phải không?” Cô khàn khàn nói, có chút do dự vươn tay đung vào hai gò má hắn.

Tay cô được bàn tay to tái nhợt cầm chặt.

“Persephone, đây không phải mơ”

Ánh mắt Hades chớp động, hắn cúi người, hôn lên môi cô.

Persephone rung động, ngay sau đó, cô ôm chặt cổ của Hades, khóc thành tiếng.

“Tốt quá, chàng đã tới rồi, chàng đã đến rồi”

Hades thở dài, ôm chặt persephone, hôn cô.

“Xin lỗi, Persephone...”

“Hecate không làm chàng bị thương chứ? Chàng có bị thương không?” Persephone cầm cánh tay của Hades nhìn một cái, thấy hắn không bị gì mới nhẹ nhàng khóc, lại dịu dàng tiến vào cái ôm của hắn.

“Mọi thứ đều đã qua rồi, Hecate đã bị ta nhốt vào nơi sâu nhất của Tartarus, cô ta sẽ không bao giờ gây hại cho chúng ta nữa”

Âm thanh của Hades có chút nhẹ.

.

.

Chương 87: Lời nói dối của Hades

Persephone hưởng thụ cái ôm. Không biết do sức mạnh của Hades hay sức mạnh của bản thân mà cô thấy cơ thể suy yếu của mình dần khôi phục lại. Cô cũng nhớ lại những ký ức kia.

Cô giãy khỏi cái ôm của Hades, trừng mắt.

“Hades, chàng nhớ lại rồi? Chàng có biết em là Persephone không?”

Hades nở nụ cười đầy yêu thương.

“Nếu ta không biết em là Persephone thì sẽ ôm em sao?”

“Nhưng mà.... Lúc trước chàng rõ ràng.... Chàng làm sao có thể nhớ lại?”

Ánh mắt Hades trốn tránh. Dĩ nhiên, hắn muốn trốn cái đề tài này.

“Hades...” Persephone nhìn hắn “Chàng có lừa em chuyện gì sao?”

Ánh mắt Hades nhìn cô đầy yêu thương, do dự một lát hắn mới mở miệng.

“Persephone, em biết tâm ý của ta với em, ta chưa từng lừa em, nhưng lần này ta thật sự lừa em”

“Có ý gì?” Persephone nheo mắt.

“Nếu ta nói với em ta không bị Aphrodite xóa trí nhớ, em sẽ hận ta chứ?” Hades nhìn cô, gằn từng chữ hỏi.

Đầu của Persephone đột nhiên trống rỗng.

“Nói cách khác, chàng căn bản không mất trí nhớ? Chàng vẫn biết em là Persephone?”

Hắn cười khở gật đầu. Hắn có dự cảm sắp có chuyện xảy ra.

Persephone ghen hòng nhìn hắn trân trối.

“Nói cách khác... Chàng giả bộ mất trí chỉ để dụ Hecate?”

“Có thể nói thế”

Persephone im lặng một lát, sau đó không nói một lời leo xuống giường đi ra ngoài.

“Persephone, em đi đâu vậy?”

“Đi tìm chỗ không thấy chàng” Cô không thèm quay đầu nói.

“Persephone, ta có nỗi khổ...”

“Nỗi khổ?” Cô cười lạnh “Nỗi khổ cũng bao gồm cả việc diễn làm việc ấy với Minthe? Nếu chàng mất đi trí nhớ, ta sẽ bỏ qua, nhưng chàng biết làm thế ta sẽ rất đau khổ, lại còn làm như vậy... Hades, ta thật sự hận chàng! Chàng là kẻ đáng ghét!”

Một trận choáng váng dâng lên, cô suýt nữa ngã xuống đất.

“Persephone, nàng...” Hades vội vàng chạy đến ôm lấy cô.

“Đừng dùng bàn tay bẩn thỉu đã đụng vào Minthe mà chạm vào ta” Ánh mắt Persephone lóe ra giọt nước, động tác ảo não của cô khiến Hades cứng người, hấn thở dài, buông tay.

“Persephone, nàng hận ta cũng được, ghét ta cũng vậy, nhưng không nên tức giận, hứa với ta, cái này có lợi với nàng”

“Không cần chàng lo cho ta!” Persephone quật cường đi ra cửa. Đi ra ngang cửa, nước mắt nhin không được rơi xuống.

Hades chết tiệt, hấn dám lừa cô! Cô nghĩ đến chuyện mấy ngày này xảy ra, căm giận bước đi!

Không biết đi bao lâu, cô mới nhận ra, cho dù cô ở đâu trong địa ngục này Hades cũng có thể tìm được cô. Không được, cô phải đi khỏi địa ngục, rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Persephone lại trở về, muốn tìm xe ngựa ở địa ngục, như vậy cô mới có thể đi khỏi địa ngục. Có lẽ trở về đảo Sicilian là lựa chọn không sai, cô đã lâu không thăm mẫu thân.

Đi vào chuồng ngựa của địa ngục, cô nhìn xe ngựa của Hades. Mặc kệ mọi thứ, cô cưỡi dây cương, chuẩn bị đi.

“Persephone! Không được!” Hades xuất hiện trước mặt cô.

“Chàng tránh ra! Ta không cần chàng quan tâm!” Cô nổi tính trẻ con, tức giận với hắn.

Hades im lặng nhìn cô, khuôn mặt bình tĩnh lộ lên vẻ lo lắng.

“Ta biết nàng đang tức giận, nhưng ta cầu nàng đừng tức giận được không, Persephone?” Hắn dịu dàng cầu xin.

Nhưng Persephone đang tức giận làm sao có thể nghi ngờ hành động quái dị này của Hades, cô tùy hứng khoanh tay trước ngực.

“Đây là cơ thể của ta, ta thích thế nào thì ta làm thế nấy! Chàng không có quyền can thiệp!”

Hades chau mày.

“Được, nàng muốn thế này thì tùy nàng, nhưng nàng không thể đi xe ngựa này, nguy hiểm!”

“Nguy hiểm?” Cô cười lạnh “Tốt quá, ta còn muốn tìm thứ để chơi!” Cô cưỡi bỏ dây cương.

“Persephone, nàng!” Hades bị cô chọc tức điên, đoạt lấy dây cương ném xuống đất, sau đó ôm lấy Persephone.

“Persephone, nàng thật sự là một cô bé bốc đồng! Ta có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng, nhưng nàng đừng chọc điên ta!” Hắn nghiến răng nghiến lợi nói.

“Đúng, ta đang chọc tức chàng! Cho chàng biết cái gì là đau khổ!” Cô cười, sau đó đổ dầu vào lửa.

Nghe xong lời của cô, Hades buông cô ra, ánh mắt có chút xa cách. Mái tóc đen bay trong không trung, khuôn mặt tái nhợt toát lên sự đau buồn, hắn nhìn về phía chân trời lại nhìn vợ của mình. Dĩ nhiên, đây là cách để hắn bình ổn lại bản thân.

“Có lẽ nàng nói đúng, Persephone...” Âm thanh của hắn nhẹ lại, khôi phục sự lãnh đạm quen thuộc.

“Nàng muốn về đảo Sicilian sao? Được, ta đưa nàng đi”

Khuôn mặt Hades lạnh nhạt cởi bỏ dây cương, hắn bế Persephone đặt lên xe, sau đó đánh xe.

Dọc đường đi, cả hai đều im lặng.

Con đường rõ ràng rất ngắn, nhưng sao lần này lại dài như vậy?

Persephone ngồi cạnh, tuy rằng cô làm bộ không quan tâm, nhưng trong lòng lại hi vọng Hades có thể nhìn cô đầy yêu thương, hoặc là nói lời giữ cô lại cũng được... Nhưng tất cả đều không có, Hades chuyên tâm điều khiển xe ngựa, cho đến lúc cuối cùng, xe ngựa dừng trên mặt đất, hắn chỉ nói một câu “Bảo vệ bản thân thật tốt” rồi biến mất.

Trong lòng Persephone có chút mất mát. Rõ ràng hắn không đúng, nhưng tại sao lại làm kiểu như cô là người sai? Thật đáng ghét, đáng ghét quá đi! Cô ghét Hades!

Persephone tức giận đi vào cung điện của mẫu thân.

.
. .
.

Chương 88: Món quà bất ngờ

Demeter thấy con gái xuất hiện ở cung điện cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Cô giống như một người mẹ bình thường, ôm con gái một cái rồi đưa con vào căn phòng đã chuẩn bị sẵn.

Trong phòng vẫn một màu trắng tinh khiết, khắp nơi đều là những đóa bạch hợp nở rộ.

“Mẹ, người biết con sẽ trở về ư?” Persephone kinh ngạc hỏi.

“Con không biết người mẹ và đứa con luôn luôn là người hiểu nhau nhất sao?” Demeter dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của Persephone nói.

“Mẹ biết con mệt lắm rồi, nghỉ ngơi một lát đi. Có lẽ ngủ một giấc là chủ ý tốt đấy!”

“Mẹ” Persephone ôm chặt thắt lưng của Demeter, tựa đầu lên vai của bà.

Demeter dịu dàng vuốt tóc của con gái, hát bài hát ca dao cũ.

Con ngủ say trong nôi

Khuôn mặt trắng nõn, bàn tay nhỏ bé

Ánh mắt trong suốt đầy tin tưởng

Con là món quà xinh đẹp nhất mà thần ban cho mẹ

Mẹ sẽ yêu thương con, sẽ bảo vệ con cho đến khi con rời khỏi cái ôm của mẹ

Trước khi con đi trên con đường của mình

Mẹ sẽ bảo vệ con để con không gặp nguy hiểm

Mẹ sẽ đối mặt với đám dã thú tham lam, đám rắn độc đuôi chuông

[1]

.....

Giọng hát của Demeter dịu dàng. Persephone im lặng nghe, bỗng nhiên một cổ chua xót dâng lên trong lòng, nước mắt lại rơi trên vai của Demeter, làm ướt váy dài của bà.

“Đây là tình yêu của mẹ với con, bảo bối nhỏ của mẹ, một ngày nào đó con sẽ hiểu”

Demeter vỗ vỗ cô, đem cô đặt lên giường, đặt gối cho vừa cổ cô, đắp chăn cho cô.

“Ngủ đi bảo bối nhỏ. Mẹ biết con mệt lắm rồi”

Persephone gật đầu, không kịp nói “vâng” đã lâm vào giấc ngủ.

Một làn gió nhẹ thổi qua, cô cảm thấy lạnh, tay lần mò theo bản năng, sau đó một đôi tay ấm áp kéo cô vào trong lòng, cô thở dài thỏa mãn, chìm vào giấc mơ.

Không biết ngủ bao lâu, cô mới tỉnh lại từ giấc mơ.

Cô uốn éo người, sau đó nhìn lại Demeter đang nhìn mình.

“Bảo bối nhỏ, con là đứa nhỏ ham ngủ” Demeter dịu dàng vỗ hai má của cô “Con ngủ đã hai ngày hai đêm rồi, mau đứng dậy ăn cái gì đi, mẹ chuẩn bị cho con những trái đào thơm ngọt, bánh ngô nướng, thịt heo còn có nho khô, à, nữ thần đầm nước còn tặng cho con không ít cá nhỏ”

Persephone xoa xoa đầu, ngáp một cái. Nhìn một bàn đầy thức ăn, cô cảm thấy mình đói bụng vô cùng.

Cô mặc kệ cái gọi là hình tượng, thực nữ hay không cũng mặc kệ, cầm lấy bánh ngô nướng cắn hai cái, ừm, hương vị rất ngọt ngào, ăn ngon lắm. Demeter lấy cho cô một miếng thịt bò.

“Đây là thịt bò mà con thích nhất, đến ăn thử xem”

Persephone cười với Demeter, đem thịt bò nuốt vào. Trong giây tiếp theo, một sự ghê tởm dâng lên trong cô, cô vội chạy đi nôn sạch thịt bò ra, nhưng vẫn chưa đủ, cô vẫn cảm thấy sự ghê tởm, cô lại nôn tiếp, cho đến khi trong miệng chỉ còn mật mới bỏ đi.

Trời ơi, đây là chuyện gì? Không lẽ ở địa ngục không được ăn thịt bò nên cô đã dị ứng hả?

“Bảo bối nhỏ, con có sao không?” Demeter vội vàng đến vỗ lưng cho cô “Xem ra con có bệnh trạng giống với mẹ lúc trước rồi”

Cái gì? Cái gì? Bệnh trạng? Cô bị bệnh sao?

“Mẹ, con bị bệnh gì?” Khuôn mặt Persephone tái nhợt quay đầu nhìn Demeter.

Lúc này Demeter cũng kinh ngạc.

“Con không biết à?”

“Biết cái gì ạ?”

“Con mang thai”

.

.

Chương 89: Cái ôm trong đêm

Persephone giống như không hiểu hàm ý của hai chữ “mang thai”, cô ngỡ ngác ngồi xồm xuống, giống như pho tượng đá.

Demeter nhìn bộ dạng sợ sệt của cô, biết chắc mình đoán đúng rồi.

“Trời ạ, bảo bối nhỏ của mẹ, con mang thai đã hơn ba tháng mà không biết sao? Không lẽ con không để ý đến kì kinh nguyệt của mình sao?”

“Con không có tâm tình để để ý” Persephone ngỡ ngác trả lời. Đoạn thời gian đó, Hades ở Olympus còn chưa rõ sống chết, cô làm sao mà để ý?

Demeter có chút dở khóc dở cười, bà vội kéo Persephone lên giường.

“Con đó, thật là... Ngay cả việc mình làm mẹ cũng không biết, ngốc hết cỡ”

Persephone kinh ngạc. Cô không biết phải làm cái gì bây giờ. Hơn ba tháng rồi mà cô cũng không phát hiện ra. Cô cúi đầu, vuốt ve cái bụng của mình, trong lòng ngổn ngang đầy cảm xúc.

Nơi này đang chứa con của cô và Hades, mà cô không hề biết điều đó. Nghĩ lại mấy chuyện gần đây, con của cô có thể an toàn mà không chết, cô có chút cảm động.

May mà nó không sao. Một cỗ tình thương của mẹ lan khắp người cô, trên mặt lộ ra tia hạnh phúc.

Demeter nhìn mặt của con gái lại nhớ đến mình năm đó cũng nhiều cảm xúc như vậy, chợt rơi nước mắt, ôm lấy con của mình.

“Mẹ, mẹ lợi hại quá. Đến con còn không biết mà mẹ đã biết con mang thai hơn ba tháng”

“Mẹ và con luôn có cùng suy nghĩ. Con xảy ra cái gì mẹ đều biết hết”

Persephone gật đầu. Con của cô và Hades... Persephone có chút mong chờ muốn lúc hẳn biết cô mang thai thì sẽ thế nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, nhớ đến Hades lạnh lùng, lòng của cô có chút chùng xuống. Mọi thứ trước kia đều làm cô đau không chịu được, hẳn cùng Minthe ở trên giường làm việc ấy, cho dù là thế nào cô cũng không thể quên... Nếu hẳn mất trí nhớ, cô có thể xem mọi thứ đều không xảy ra, nhưng hẳn lại không như vậy, hẳn biết cô sẽ đau mà vẫn làm cô tổn thương, làm sao cô có thể bỏ qua đây? Cô có chút căm thù sự chân thành của Hades, nhưng nếu hẳn lừa cô, cô sẽ càng khó chịu hơn... Trời ơi! Persephone phát hiện mình đang đi vào ngõ cụt.

Vỡ đầu, cô không cần phải nhớ chúng nữa. Cô bây giờ là mẹ của đứa trẻ, vì đứa trẻ, bảo vệ sức khỏe mới là điều quan trọng.

Người mang thai thường làm gì nhỉ? Chắc là ở ngoài ánh mặt trời để bổ sung nhiều canxi cho cơ thể. Vì vậy cô năn nỉ Demeter đi bộ với cô. Nếu trở về đảo Sicilian, cô sẽ tận tình hưởng thụ ánh nắng mặt trời, mọi thứ phiền lòng chờ sinh con rồi tính.

Ban ngày có thể không nghĩ đến, cô có thể ngồi nhìn những nữ thần đắm nước chơi đùa, cũng có thể giúp mẹ đi khắp nơi giúp con người trồng trọt, hoặc yên lặng ngồi trên cỏ hưởng thụ ánh nắng.

Nhưng đêm đến, Persephone lại nhớ đến địa ngục. Nhớ đến những chuyện đã xảy ra, cô lại rối rắm trong suy nghĩ mình. Nhưng thời gian trôi qua, cô phát hiện, cho dù có căm hận thế nào vẫn nhớ rất nhiều. Cô nhớ Hades, nhớ đến thời gian hai người ở cạnh nhau.

Cô bắt đầu dĩ thử dài, sờ bụng, cười.

“Xin lỗi nha bảo bối nhỏ. Mẹ vô dụng quá! Rõ ràng nhớ ba của con, nhưng không làm cái gì được hết. Mẹ là một người ngốc, về sau con không được ngốc như mẹ đây”

Cô lau đi nước mắt, nhắm mắt lại, chìm vào giấc mơ.

Hồi hồi lâu sau, từ màn sa truyền đến một tiếng thở dài, một bàn tay to đem màn sa xốc lên, hẳn ngồi lên giường, hôn lên môi của người đẹp đang ngủ, sau đó nằm lên giường kéo cô vào lòng. Persephone ưm lên một tiếng, nhanh chóng ôm lấy hẳn, chân mày đang nhăn thả lỏng ra.

Chương 90: Lời thú nhận

Gin.Tama.600.1662890

Persephone trở về Sicilian đã năm tháng, bây giờ cô giống như một người phụ nữ mang thai hoàn toàn. Vẻ đẹp ngây ngô đã biến thành sự quyến rũ, bộ ngực của cô to hơn một chút, cái bụng cũng như quả bóng cao su.

Cô đi lại tập tễnh trong cung điện nhìn Demeter bận rộn thu thập này nọ, cô muốn giúp đỡ nhưng bị Demeter chặn lại.

“Bảo bối nhỏ, con sắp sinh cho nên mấy ngày này không được lộn xộn, nghe không?”

“Nhưng con chán lắm mẹ ơi!” Persephone ai oán nhìn Demeter, giống như con chó nhỏ bị bỏ rơi.

“Nhàm chán cũng vậy. Con bây giờ có thể sẽ sinh non, ngoan, bảo bối nhỏ, ngày mai mẹ sẽ về, mẹ chuẩn bị đồ ăn cho con rồi, nó đủ cho con ăn cả mấy ngày đấy!”

Demeter nói xong, hôn lên trán Persephone rồi đi khỏi.

Persephone than một tiếng, xoay người về phòng. Cô biết mình bây giờ giống như cái thúng vậy. Cô chán nản ngồi trên giường vuốt cái bụng nhỏ.

Đứa trẻ trong bụng giống như đáp lại cô. Persephone nở nụ cười đầy yêu thương. Thời gian qua rất nhanh, tính tới tính lui, cô chỉ còn nửa tháng nữa là sinh, nhưng Hades giống như biến mất, không chút tin tức. Sự nhớ nhung nay biến thành oán hận, một người con gái như cô mang theo quả bóng này để làm à? Cả tháng ới mưa xong rồi thì đỡ, nhưng lại phải ôm theo quả dưa hấu này đi khắp nơi, mệt muốn chết. Mà cái tên gieo mầm quả này lại biến mất không chút tin tức. Không lẽ đứa nhỏ này không phải con của hắn? Không hồ là chúa tể của địa ngục, thật sự lạnh lùng!

“Ba của con là kẻ đáng ghét! Con ngoan, sau này thấy hắn cũng đừng nói chuyện với hắn, nếu không mẹ sẽ không để ý đến con nữa” Persephone trẻ

con nói.

“Nàng hận ta như vậy sao? Ngay cả đứa nhỏ cũng không cho nói với ta?”

Âm thanh bén nhọn vang lên sau lưng Persephone, làm cô sợ suýt nữa ngã xuống, may Hades nhanh tay lẹ mắt đem cô ôm vào lòng.

“Nàng giận ta còn chưa đủ hả? Còn muốn hù ta chết luôn à?” Hades nhắm mắt thở phào, sau đó mở mắt nói.

“Ai bảo chàng xuất hiện đột ngột? Phải nói là chàng muốn hù chết ta mới đúng!” Persephone tức giận chỉ vào Hades.

“Được, được, là ta sai, nàng không cần tức giận, chú ý thân thể” Hấn trấn an, vuốt nhẹ lưng của cô.

Persephone giận tái mặt.

“Sao chàng lại đến? Năm tháng không đến, bây giờ xuất hiện là sao?”

“Biết nàng sắp sinh nên tới xem”

Ánh mắt Hades thâm thúy nhìn bụng của cô. Đây là đứa con đầu tiên củ hấn, hấn đương nhiên muốn nhìn nó sinh ra. Nhưng mà ánh mắt của hấn làm Peresphone hiểu lầm.

“Sau đó thì sao? Đem đứa trẻ của ta đi đâu?”

Hades ngạc nhiên nhìn cô.

“Đương nhiên là mang về địa ngục, hấn là con của ta” Hấn nói như lẽ đương nhiên.

Persephone đột nhiên khóc lớn, nước mắt tràn ra như sông.

“Nàng sao vậy? Sao lại khóc?” Hades hốt hoảng ôm lấy cô, luống cuống lau nước mắt.

“Chàng quả nhiên là vì đứa nhỏ... Ta làm cho chàng chán ghét, chàng đã làm sai thì không nhận sai, bây giờ lại muốn cướp đi đứa nhỏ của ta. Hades, chàng thật là kẻ vô sỉ! Làm ta lo lắng cho chàng, tâm của ta thà cho chó ăn

còn hơn để cho chàng giẫm lên, ta hận chàng, chàng đừng hòng cướp con của ta!”

Hades sừng sốt một lát, rồi tức giận đến mức tái mặt.

“Persephone, nàng nói cái gì thế? Tại sao ta lại cướp đi đứa trẻ “của nàng”? Nó là con của “chúng ta”, ta nghĩ nàng sinh xong sẽ đem hai người về địa ngục!”

“Chàng nói dối!” Persephone khóc lớn “Ta có thể sinh con ở địa ngục, nhưng vì sao chàng để cho ta sinh nó ở đây rồi mới về? Chàng rõ ràng không muốn đem ta về! Hades, chàng nghe cho rõ, ta có thể không có chàng, nhưng không thể không có con!”

Hades không thèm nói lại, sắc mặt âm trầm như cũ. Hắn đứng lên nhìn Persephone.

“Persephone, nếu nàng không mang thai, tha thật sự muốn đánh vào miệng của nàng! Nàng thật sự đem ta dày vò đến mức điên rồi!”

Giọng nói của hắn lạnh như băng khiến Persephone sợ hãi.

Cô ngơ ngác nhìn hắn.

“Nàng nhớ rõ lời hứa sau khi chúng ta cãi nhau lần đầu chứ?”

Cô ngây ngốc, đương nhiên cô nhớ. Vì vậy mới than thở nói.

“Không cần...%(@....., nếu...&*%.....”

“Không cần nói nữa, ta không hiểu” Hades khoanh tay, quay đầu.

“Không được tùy hứng, có hiểu làm phải nghe chàng giải thích” Persephone nói với hắn.

“Được, đây là lời hứa của chúng ta, nhưng mọi thứ đều là ta nhìn thấy, không lẽ là hiểu lầm? Còn có... Còn có chàng và Minthe làm cái chuyện chết tiệt đó, chàng định giải thích thế nào? Không lẽ người đó không phải là chàng sao?” Nói xong nước mắt của cô lại chảy xuống.

Hades thờ dài, niệm một câu chú ngữ, sau đó cắt ngón tay của mình.

Trong phòng xuất hiện hình ảnh của Hades và Minthe ngày hôm đó. Persephone giật mình nhìn Hades.

“Phép thuật?”

Hades vẫy tay xóa bỏ chú ngữ, nhìn cô.

“Cứ xem là phép thuật đi, nhưng mà phép thuật này không đơn giản như những phép thuật khác, nó cần máu của ta. Bởi vì chỉ có thể mới đem ta giấu đi được, Hecate không phải đũa ngọc, cô ta ở địa ngục lâu như thế đương nhiên đã quen với hơi thở của ta, nếu ta dùng phép thuật bình thường cô ta sẽ không tin tưởng”

“Chàng đã biết là Hecate sao?” Persephone tái mặt.

“Không...”Hades ngẩng đầu nhìn ra xa “Ta vẫn tin tưởng cô ta nhưng Diana, nếu không sao ta có thể để cô ta chăm sóc nàng? Nhưng từ sau khi nàng đến địa ngục, ta cảm thấy có gì đó không đúng. Đầu tiên là đám Titan, sau đó là việc Theseus bắt cóc nàng, rồi Hercules xuất hiện, mỗi thứ đều nhằm về chúng ta, cho nên ta giả bộ bị Aphrodite xóa đi trí nhớ, muốn xem ai là kẻ đứng sau thao túng mọi thứ. Kế hoạch này ngoài ta ra không ai biết”

Hades cúi đầu nhìn cô.

“Persephone, xin lỗi vì đã để nàng chịu ủy khuất...”Hắn thở dài, đem cô ôm vào lòng “Ta muốn giải thích cho nàng nhưng lúc đó nàng lại tức giận đến mức không muốn nghe ta nói, mà ta lại lo cho nàng...”

“Chàng biết ta mang thai?”

Hades gật đầu “Tất cả mọi thứ của nàng ta đều biết, kể cả kỳ sinh lý” Hắn nói như lẽ dĩ nhiên.

Khuôn mặt Persephone hồng lên.

“Đáng ghét! Chàng sao lại...”Cô muốn đánh hắn nhưng lại bị Hades cầm chặt tay, hai người ngồi với tư thế ái muội, từ góc độ này Hades có thể thấy được bộ ngực căng tròn của vợ hắn, làm hơi thở hắn hỗn loạn.

“Persephone, ta nhớ nàng đến mức điên rồi!” Hades ôm lấy cô, môi hắn cùng môi cô dây dưa, mà tay hắn cũng hư hỏng xoa lên bộ ngực đầy đặn

của cô, đã lâu hấn không đụng vào cô, tuy rằng tối nào cũng ôm cô đi ngủ nhưng hấn không cái gì vì sợ cô thức dậy.

Hấn xé quần áo của cô, đôi môi nóng bỏng trượt một đường từ cổ xuống ngực, hấn muốn nhấm nháp quả cấm này, tay hấn lại đi đến bên hông của cô... Persephone mơ màng trong biển tình, cô cũng nhớ Hades đến mức điên rồi, cứ tùy ý hấn làm bậy. Đột nhiên Hades dừng lại. Persephone mở mắt, trong ánh mắt màu xanh lam cơ hồ hiện lên dấu chấm hỏi khó hiểu.

Vẻ mặt Hades mang theo tia đục vọng lẫn chật vật.

“Hấn... động...” Dục vọng của Hades biến mất hơn một nửa, hấn thờ sâu, ổn định lại mình.

“Persephone, xin lỗi, nàng sắp sinh mà ta lại làm như vậy”

Persephone nhìn vẻ mặt co quắp của hấn, cười hiểu chuyện, hấn đang sợ.

Cô vẫy tay với hấn, sau đó kéo tay hấn để trên bụng cô. Hades rùng người. Khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện sự phức tạp khó hiểu.

“Kỳ diệu lắm phải không?” Persephone cười thỏa mãn.

Hades gật đầu.

“Tuy rằng mỗi ngày ta đều thấy hấn, nhưng chưa từng đụng hấn như vậy” Hades thì thào nói.

“Mỗi ngày?” Persephone nhú mày, đột nhiên phát hiện cái gì đó.

“Không lẽ tối nào chàng cũng ở bên cạnh ta? Chẳng trách tối nào ta cũng cảm thấy sự ấm áp... ta còn tưởng là mẫu thần”

Hades dờ khóc dờ cười nhìn vợ mình. Đời này hấn nhất định bị cô ấy thao túng, sự tùy hứng của cô ấy, sự hồ đồ của cô ấy, ông trời chơi hấn thật rồi, nhưng mà hấn thấy mấy cái khuyết điểm này ở trên người vợ của hấn cũng rất tốt, làm cho cuộc sống nhàm chán của hấn có chút màu sắc.

“Chúng ta trở về nhà được không? Em muốn sinh con ở nhà” Persephone kéo áo hấn, nhẹ giọng nói.

Hades thờ dài, kéo Persephone nằm trên giường, sau đó ôm lấy cô.

“Ta cũng hi vọng như vậy, nhưng nàng đừng quên, địa ngục là nơi nào. Đó là nơi không cho phép sinh linh sinh ra, chúng ta chỉ có thể sinh con ở đây”

Persephone bắt đắ dĩ gậ đầu, tựa vào lòng Hades.

“Hades”

“Hửm?”

“Chàng yêu em chứ?”

“Vì sao lại hỏi thế, ta làm gì không tốt sao?”

“Chàng có biết việc chàng yêu em là do mũi tên của Aphrodite chứ?”

“Ta biết”

“Tuy lần này chàng không mất trí nhớ, nhưng nếu một ngày phép thuật biến mất, chàng vẫn sẽ yêu em chứ?”

“Nàng lo lắng sao?” Hades vuốt mái tóc vàng của vợ mình.

Persephone suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

“Có lẽ trước kia sẽ thế, nhưng bây giờ thì không. Bởi vì em yêu chàng, thế là đủ”

Persephone ngáp một cái.

“Em yêu chàng, Hades”

Cô nhắc lại một cái rồi chìm vào giấc ngủ.

Ánh mắt thâm tình của Hades động một cái khiến người ta nhìn thấy phải chìm vào tình yêu của hắn, hắn hôn lên mái tóc của Persephone.

Chương 91: Trở về

Cho dù là người nào cũng không hạnh phúc như Persephone, kể cả Hera.

Ở đảo Sicilian nửa tháng cuối cùng, Persephone đi khắp nơi chơi. Ban ngày cô cùng Demeter ở một chỗ, cùng với các nữ thần đầm nước chơi đùa. Ban đêm, ông chồng Hades của cô đứng giờ đến ủ ấm chỗ ngủ, sau đó hai người làm việc trẻ em không nên nhìn rồi đi ngủ.

Ngay cả bảo bối nhỏ chưa sinh ra cũng chăm sóc mẹ của nó, nó không làm gì phiền cô, khiến cho cô sống trong một cuộc sống vui vẻ.

Mấy ngày nay, hấn là đứa nhỏ được sủng ái nhất. Tóc màu đen, mắt màu xanh lam, da trắng nõn nà. Dung hợp tất cả các ưu điểm của Hades và Persephone.

“Trời ơi, nó dễ thương quá” Demeter ôm lấy đứa trẻ đi tới cạnh Persephone, Persephone hôn lên trán của hấn rồi cười nhìn Hades đang ngẩn người.

“Chàng trở thành ba rồi, ông chồng địa ngục của em. Mau tới xem con của chàng một cái đi”

Hades bước từng bước đến trước giường, khuôn mặt lạnh lùng lộ lên vẻ hạnh phúc, hấn nhẹ nhàng ôm lấy đứa con đang ngủ say vào lòng.

“Nó nhỏ quá”

“Đương nhiên, nhưng mà sau này nó sẽ lớn như chàng vậy”

Hades gật đầu, cẩn thận đem đứa nhỏ đặt lên giường, sau đó thở phào một cái, hôn lên trán Persephone.

“Cảm ơn em, Persephone”

Hốc mắt Persephone chứa đầy nước mắt.

“Hades, cảm ơn chàng, cảm ơn đã cho em sinh con cho chàng”

Nghe xong lời nói của cô, Hades ôm Persephone vào lòng.

Demeter không đành lòng quấy rầy ba người bọn họ, mỉm cười im lặng đi ra ngoài.

.....

Lúc đứa nhỏ tròn một tuổi thì Persephone đi theo Hades trở về địa ngục, sau khi chào tạm biệt Demeter, cả hai người trở về địa ngục.

Ở cách đó không xa, ba vị phán quan, nữ thần chính nghĩa Themis và cả Diana đều đứng ở đó chờ cậu chủ của họ đi tới đại ngục.

Persephone ôm lấy con, tựa đầu vào vai Hades. Cô biết từ nay về sau, cuộc sống hạnh phúc của cô bắt đầu.

“North, chúng ta về nhà rồi!”

Cô cúi đầu nói với con.

.....

Ở nơi sâu nhất trong thần điện Olympus, có một tòa cung điện xinh đẹp. Nó không lớn lắm, nhưng lại lộ ra một cỗ linh khí đặc thù.

Tuy rằng nó không quá to, nhưng ba nữ thần vận mệnh [1] đáng kính của toàn nhân loại và các vị thần đang ở trong này.

“Atropos, vận mệnh đã trở lại quỹ đạo bình thường” Laxey nói với chị mình.

Atropos gật đầu.

“Cảm ơn em, Laxey. Ít nhất cũng là kế hoạch của em, nếu không Olympus đã xảy ra chuyện”

“Laxey, chị thật là lợi hại, có thể an bài một hoàng hậu như vậy cho Hades, ta lo lắng hấn về sau khó tiêu lắm đấy. Tùy hứng, ngây ngô, cô gái trong sáng”

Nữ thần nhỏ tuổi nhất nói.

“Không phải vừa hợp sao? Hai người không thấy cuộc sống của Hades nhàm chán lắm à? Có người vợ như vậy, cuộc sống của hấn màu sắc lên

hắn” Laxey cười nói.

Crow định nói gì đó nhưng bị Atropos cắt ngang.

“Crow, Laxey đã hoàn thành kế hoạch của mình, bên em thì sao?”

“À, Poseidon ấy hả? Em cũng không hiền như chị Laxey, em sẽ cho hắn chịu chút đau khổ” Cô cười giảo hoạt.

“Không quá tay là được rồi, chơi quá thì Poseidon sẽ chạy đến đây giết chúng ta đấy”

“Yên tâm đi ạ, em biết chừng mực” Sau khi Crow nói xong thì biến mất như một làn gió.

.

.

Ngoại truyện 1: Cái gương

“North! North, con ở đâu?” Một bóng người xinh đẹp xuyên qua rừng cây, mái tóc vàng của cô vương lên nhánh cây bạch dương, cô vừa tháo tóc bị vương, vừa mắng.

“North chết tiệt! Con mà không ra đây mẹ sẽ đánh mông con! Mẹ nói được là làm được!” Người đẹp tức giận, dưới sự uy hiếp của cô, một cậu bé cỡ bảy, tám tuổi từ không trung xuất hiện trước mắt cô.

Đầu tiên là cậu le lưỡi với người đẹp, sau đó duỗi tay làm động tác “Mẹ rất kém”

“North, con muốn bị đánh phải không?”

Người đẹp chống nạnh, trừng mắt nhìn con trai.

“Mẹ không đánh con được đâu, trừ khi mẹ có thể dùng phép thuật đuổi theo con, haha” North quay người chạy đi.

“Đáng ghét!” Người mẹ xinh đẹp – Persephone dậm chân đọc chú ngữ đuổi theo.

Không biết bay bao lâu thì trước mặt là đại điện mà Hades phán xét. Cô dừng chân lại, nhìn bốn phía. Đứa con của cô không chạy tới đây chứ? Tuy nói nó còn nhỏ, đã sớm thích ứng được hoàn cảnh của địa ngục, cô không lo nó trúng độc cho lắm, nhưng nếu nó bị ba nó thấy nhất định sẽ bị phạt.

Cô thở dài. Đành phải làm một tên ăn trộm đi vào đại điện, lúc đi qua đại sảnh phán xét, cô cố ý nín thở để Hades không phát hiện ra cô, vụng trộm liếc mắt một cái, con không ở đây. Cô đành phải đi theo hành lang đi vào sâu.

Từ khi có con, Persephone chưa từng bước vào đại điện phán xét chứ đừng nói là đi vào bên trong. Cô cũng giống như con ruồi, đi đâu sờ chỗ ấy một chút.

Cho đến khi đến cuối hành lang, cô thấy một cánh cửa khép hờ.

“North!” Cô đẩy cửa đi vào “Mẹ biết con ở đây, nhanh trở về với mẹ, nếu không ba mà biết con chạy đến đại điện sẽ ném con đến chơi với Themis đấy”

North không thèm để ý cô, chỉ chú tâm nhìn cái gương trước mắt.

“Mẹ đến đây xem, ở đây toàn là mẹ không nè!”

“Mẹ?” Persephone tò mò đi qua, đứng đằng sau con mình.

Trước mặt là cái gương thủy tinh màu tím, cái gương này không phải phản chiếu mà giống như một cái cửa sổ, có thể nhìn mọi thứ bên ngoài.

“Lúc này con nhớ tới mẹ thì cái gương xuất hiện mẹ, mẹ, kỳ diệu thấy đấy, mẹ thử xem xem”

“Thật không?” Persephone trẻ con nhìn cái gương “Nếu mẹ muốn cái gì thì nó sẽ xuất hiện sao? Mẹ muốn nhìn ba con một chút”

Vừa dứt lời, cái gương liền xuất hiện hình ảnh Hades đang ngồi phán xét.

“Xi!” North khinh thường bĩu môi “Mẹ chỉ biết có ba, chán quá, con đi đây”

Nói rồi North biến mất.

“Cái thằng bất hiếu này!” Persephone vung tay lên không trung một chút rồi lại bị cái gương đoạt lại sự chú ý.

Cái gương này có thể nhìn thấy mọi thứ mà người đứng trước thích, nếu vậy cô có thể thông qua cái gương nhìn mẹ một cái. Hades chết tiệt, kết hôn lâu rồi mà còn lừa cô, giấu cái gương kỳ diệu này, không lẽ hấn ở sau lưng cô nhìn người phụ nữ khác à?

Persephone tức giận nghĩ, đi đến gần gương, khước mắt lơ đãng nhìn lung tung. Sau đó một hàng chữ nhỏ đập vào mắt cô. Đọc những dòng chữ trên đó, nước mắt Persephone lại rơi.

Cô vuốt ve dòng chữ kia, dịu dàng vuốt ve nó như nó là bảo bối. Bước tới viết một câu.

Cô lau đi nước mắt, chậm rãi đi khỏi phòng.

-
-

Ngoại truyện 2: Dòng chữ

Căn phòng không hề có đuốc nhưng vẫn sáng, đó là ánh sáng chói mắt phát ra từ chiếc gương thủy tinh màu tím.

Trên gương xuất hiện một bóng người xinh đẹp. Cô có mái tóc dài màu vàng, làn da trắng nõn như những đám mây xốp, đôi mắt màu xanh thăm thẳm cùng đôi môi luôn hé nụ cười, cô cười khiến những đóa hoa phải thẹn thùng vì không đẹp bằng, cô giống như nữ thần mùa xuân, xinh đẹp đến mức chói mắt.

Mà hắn, cứ im lặng nhìn cô, không thèm phân biệt đêm ngày mà nhìn cô. Hắn là người thống trị địa ngục, cũng đồng thời là người cô đơn nhất. Hắn muốn cô, muốn trái tim của cô, nhưng hắn không đủ dũng khí để theo đuổi cô.

Bởi vì hắn biết, hắn chỉ có thể cho cô một màu tối và những nơi không có ngọn cỏ nào, cô không nên vì hắn mà ở đây, cô thuộc về ánh sáng. Vì vậy, hắn đem khao khát của mình niệm xuống.

“Đem nỗi nhớ biến thành nước, sau đó vây quanh ta làm ta chết trong hạnh phúc. Ta muốn nhìn nàng ở bên ngoài, muốn nghe được giọng nói của nàng, muốn nghe tiếng tim đập của nàng, muốn hưởng thụ hơi ấm của nàng, muốn xem hương vị của hơi thở của nàng, muốn nàng cười với ta, muốn trong mắt nàng chỉ có ta, ta muốn chúng ta ở với nhau một phút, à không, phải hơn thế nữa, từ năm này sang năm khác, từ ngàn năm này sang ngàn năm khác, cho đến khi vũ trụ này không còn. Persephone, ta yêu nàng”

.....

Phán xét cuối cùng đã xong.

Hades kéo thân thể mệt mỏi đi vào căn phòng bí mật. Trong căn phòng có một cái gương màu tím. Đây là nơi riêng tư của hắn, cho dù là Persephone, hắn cũng không cho phép cô đặt chân đến,

Hắn lại giống như xưa, ngồi trước mặt cái gương nhìn Persephone. Hắn muốn xem hôm nay vợ hắn và con của hắn làm cái chuyện trời đất khó tha

gì. Hấn mỉm cười, trong mắt đầy yêu thương. Đột nhiên, nụ cười của hấn cứng lại, hấn đứng dậy đi đến trước mặt gương. Hấn phát hiện chữ mà Peresphone lưu lại... Mắt hấn bỗng sáng lên...

“Đem nỗi nhớ biến thành nước, sau đó vây quanh ta làm ta chết trong hạnh phúc. Ta muốn nhìn nàng ở bên ngoài, muốn nghe được giọng nói của nàng, muốn nghe tiếng tim đập của nàng, muốn hưởng thụ hơi ấm của nàng, muốn xem hương vị của hơi thở của nàng, muốn nàng cười với ta, muốn trong mắt nàng chỉ có ta, ta muốn chúng ta ở với nhau một phút, à không, phải hơn thế nữa, từ năm này sang năm khác, từ ngàn năm này sang ngàn năm khác, cho đến khi vũ trụ này không còn. Persephone, ta yêu nàng”

“Đây là điều mà ta muốn, Hades, nhưng ta xin chỉnh sửa một chút, chúng ta vĩnh viễn ở cạnh nhau, vượt qua hàng vạn năm để ở cạnh nhau, kể cả vũ trụ không còn, chúng ta vẫn sẽ ở cạnh và yêu nhau. Hades, Persephone yêu chàng”

Lời kết

Lời tác giả:

Trong Thần Thoại Hy Lạp, chúa tể địa ngục không có con nối dòng, tôi thích kết cục Happy nên tôi cho gia đình ba người bọn họ có những ngày tháng hạnh phúc. Thời gian có hạn, hành văn không tốt, viết cũng không vừa lòng, chờ sau này khi bản lĩnh tốt hơn một chút, tôi sẽ viết tiếp một câu chuyện về Hades. Dù sao tôi viết nó cũng dựa trên cổ văn [Thần Thoại Hy Lạp]